

• ВОЙНАТА НА ДЕМОНИТЕ •

• ПЪРВА КНИГА •

ВРЪХЛИТА СТРАХОВИТ ЛЕГИОН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

РЕЙМЪНД ФИЙИСТ

Епични мащаби...
главоломен сюжет... ярко въображение!

РЕЙМЪНД ФИЙСТ ВРЪХЛИТА СТРАХОВИТ ЛЕГИОН

Превод: Юлиан Стойнов

chitanka.info

Таределите — расата на изгубените елфи, звездният народ, най-сетне са открили своя път из вселената до Мидкемия. На света, който обитават в момента, те водят неравна война с опустошителна орда демони и някога величествената им империя се е смалила до шепа оцелели. Едничката им надежда е легендата за Родния дом — изгубения свят, на който е възникнала расата на елфите; място, скрито зад завесата на времето. И сега те са убедени, че Мидкемия е тъкмо светът, който търсят.

Безскрупулни и арогантни, таределите не позволяват никой и нищо да се изпречи на пътя им. Но не след дълго Пъг и Конклавът осъзнават, че не неканените гости от звездите, а демоничната орда, която ги преследва, е истинската опасност за тях. На всичко отгоре над Пъг е надвиснало пророчеството, че е осъден да гледа как всички, които обича, умират...

„Тонове интриги и действие!“

Пъблишърс Уикли

1. ЧАРОДЕЙ

Демонът изрева обидено.

Амиранта, чародей от Сатумбрия, отскочи от неочакваната експлозия на мистична енергия, която бликна срещу него. Ако не беше разположил солидни защитни бариери, вече нямаше да е между живите. Демонът срещу него очевидно бе достатъчно силен, за да си пробие път през бариерата и да отхвърли магьосника към стената. Ударът бе достатъчно силен, та да остави на Амиранта за спомен огромна цицина.

В мига, когато се появяваха в тази реалност, демоните винаги излъчваха мистична енергия, достатъчна да унищожи всеки стоящ наблизо неподготвен смъртен. Това бе една от причините за поставянето на бариерите, освен, разбира се, опита просто да задържи демона на определено място. Този тук се бе появил с много позрелищен взрив, отколкото очакваше чародеят, и това го завари неподготвен.

Амиранта промълви едничка дума, сбор от на пръв поглед лишени от смисъл срички, образуващи заедно ключ, магично слово, освобождаващо доста сложно чародейство — трик, на който го бяха научили преди години и който често можеше да се окаже решаващ в избора между това да постави под своя воля призования демон или да стане негова жертва. Заклинането подсилваше бариерната магия.

Демонът виеше, осъзнал, че е бил призован и впримчен. Чародеят знаеше от опит, че демоните рядко възразяват на това да бъдат призовавани, тъй като смятаха този свят за лесен за плячкосване, но мразят да бъдат пленявани и поставяни под контрол. Омразата им бе един от факторите, затрудняващи изследванията на Амиранта в тази област — изучаваните от него същества непрестанно се опитваха да го убият.

Той си пое дълбоко дъх и огледа разяреното същество. Демонът не беше от познат нему тип, макар че несъмнено бе някакъв вид боен

демон. Амиранта знаеше повече за демоните и тяхната природа, отколкото всеки друг простосмъртен в Мидкемия, но все още притежаваше не повече от една десета от познанията, които би искал да има. Този екземпляр беше нов за него. Макар да не можеше да се похвали с обстойни данни за всички демони в Петия кръг, той все пак разпозна някои основни черти: масивния торс, приблизително човекоподобната форма с биволска глава, или поне нещо, което наподобяваше бивол, дълги извити напред рога, придаващи му минотавроподобен изглед. Докато подхващаше едно заклинание, предназначено да обездвижи всякакъв вид демони, Амиранта се зачуди дали подобно чудовище не лежи в основата на легендата за Минотавърра.

Краката му бяха почти кози, но с това познатите черти в чудовището свършваха. От кръста надолу тялото му бе покрито с някакво черно вещество и това със сигурност не беше козина или вълна. Горната част на тялото изглеждаше сякаш изработена от черна кожа, гладка и лъскава, като че ли някой го бе остригал, боядисал и полирал. Рогата бяха кървавочервени, а очите горяха като нажежени въглени.

От ревовете, огласящи пещерата, Амиранта можеше да определи, че настроението на демона с всяка секунда се разваля все повече. Чудовището дори изглеждаше сякаш всеки момент ще си пробие път през бариерите, които би трябвало да са непроницаеми, макар че Амиранта знаеше достатъчно, за да залага твърде много на израза „би трябвало“, когато става въпрос за демони.

Приключи с подсилването на заклинанието за задържане и видя, че демонът отстъпи за миг и потрепна — но после отново се нахвърли върху преградите, придружаваше подновените си усилия с още по-ужасяващи рекове.

Очите на Амиранта леко се разшириха — единственият външен признак за изненадата му. Демонът току-що бе отхвърлил заклинание, което би трябвало да удържи всяко призовано същество. Чародейт от Сатумбрия погали замислено брадичка и смръщи вежди. По природа бе суетен и изискваше от слугата да му подрязва и оформя ежеседмично брадата и имаше представа как изглежда отстрани във всеки един момент. Оредяващата му коса го бе подтикнала да я пусне отзад до раменете, а черните вежди и заострената брадичка му

придаваха достатъчно сериозен вид за професията му: Укротител на демони. Или поне държеше да изглежда такъв за онези, които бяха готови да плащат за услугите му със злато.

Нагласи пурпурната си роба, фино извезана със сребрист конец по якичката и ръкавите, прошепна поредното заклинание и зачака. Сега вече би трябвало демонът да коленичи покорно пред него... но вместо това веднага щом приключи той долови нарастващия гняв на чудовището. Въздъхна в смесица от раздразнение и объркване и се зачуди какво ли е повикал този път.

Чародеят бръкна в голямата кесия на пояса си. Беше я ушил лично преди години, като внимателно втъкаваше магия с всеки бод, под бдителния поглед на един майстор, Лейчона, във великия Град на Змийската река — това бе единственият му, първи и последен опит да изтъче магичен плат. Остана доволен от резултата: подсилената с магия за удържане кесия му позволяваше да носи камъни на силата, без да пострада от ужасяващите последствия. Беше горд с шивашките си постижения, но намери целия процес за толкова досаден и изнурителен, че вече предпочиташе да плаща на занаятчии и шивачи, за да му изработват нужните вещи срещу услуги или злато.

Потърка леко с пръст бродираните върху кесията възли, които показваха местата на скритите джобчета, бързо откри този, който търсеше, и извади камъка, който бе подготвил за подобни моменти. Вдигна го високо и произнесе заклинанието, извличащо съдържащата се в камъка сила, сетне я насочи към прибързано подсилената преграда. Докато го правеше, почувства сътресение, което премина през бариерата — демонът отново се бе стоварил с цялата си сила върху мистичната защита.

А после чудовището спря и погледна към мястото във въздуха, където се намираше бариерата, сякаш можеше да я види.

Вдигна гигантския си юмрук и го стовари със сила, способна да пръсне на парчета щит от бича кожа. Амиранта почти усети сътресението, сякаш бе преминало по въздуха и се бе стоварило върху него. А междувременно демонът удари бариерата още по-силно и Амиранта се принуди да вдигне ръка, за да я подсили отново. За своя изненада този път почувства как демоничната енергия се предава от удара чак в рамото му. Отстъпи назад и опря гръб в стената.

„Какво да правя сега?“

Демонът се нахвърли за пореден път върху бариерата и Амиранта, чародеят от Сатумбрия, си помисли, че всеки миг ще я пробие. Потисна внезапно обзелото го желание да се размее — неочакваните и опасни събития често му действаха по този начин, извади нов предмет от кесията и го удари в пода.

Вредоносен газ бликна сред отломките и докато се разпространяваше във въздуха, Амиранта хукна навън от дълбоката пещера, в която бе призовал чудовището. Място, специално оборудвано от него за този ритуал, защитено чрез множество бариери и други предпазни средства, издигнати за случаи като днешния.

Чародеят бързаше по тесния тунел и си повтаряше:

„Сега какво?“

Когато стигна в просторната предна част на пещерата, изолирана от външния свят с каменен лабиринт, започна да се ругае за глупавата си постъпка. Всичките му магични приспособления бяха останали в малката пещера. Беше толкова изненадан от поведението на призования демон, че ги бе зарязал на пода. Смяташе, че е напълно подготвен да се справи с евентуалните премеждия, придружаващи призоваването на демони, но нито за миг не си бе помислил, че може да се появи такъв, какъвто не е викал.

Докато клатеше глава на собствената си глупост, забави крачка и накрая спря. Поне беше оставил фенера тук, макар че дори това бе по-скоро за да му показва пътя навън, отколкото заради предположението, че ще му се наложи да си спасява кожата с бягство, ако забрави втория фенер дълбоко в пещерата.

— Понякога ми се ще да бях толкова умен, за колкото се представям — промърмори на глас.

Извърна се към тунела. Даваше си сметка, че ако не спре демона тук, чудовището ще може да избира свободно между няколкото изхода. Последствията щяха да са тежки, и не само за тези, които живееха в околностите — почти десет хиляди души след последното преброяване; щяха да са катастрофални за репутацията на Амиранта.

Губернаторът на Ланада го очакваше пред един от входовете на пещерата, придружен от многоброен отряд войници, ала едва ли подобни сили биха могли да спрат чудовището. Ако демонът излезеше, чародеят не само щеше да се прости с надеждата да получи обещаното

възнаграждение, но и несъмнено щеше да понесе гнева на махараджата.

Извади от пояса си дълга пръчица от въглен и зачака. Пръчицата бе дело на един от най-изкусните майстори в Мубойското кралство и можеше да извърши седем трика, достатъчно зрелищни, за да предизвикат възхитените викове на тълпата. Но освен това в нея бяха вградени четири могъщи заклинания, които при нужда можеха да нанесат сериозна вреда. Амиранта бе почти сигурен, че тази нужда е възникнала.

От вътрешността на пещерата появя мирисът на вредоносния газ, извиращ откъм кухнята за призоваване. Предназначението на газа бе да обезсилва и евентуално да обездвижи демони, като същевременно да не е особено неприятен, нито опасен за хората. Амиранта разбра, че демонът е преодолял бариерите и идва към него.

Рев разтърси стените на пещерата и сърцето на Амиранта подскочи. Гневният крясък беше толкова пронизителен, че наподобяваше стържене на стоманено острие, опряно от ковач във въртящо се точило. Ако не друго, сега губернаторът на Ланада поне щеше да стане свидетел на жадуваното представление — дори по-добро, отколкото възнамеряваше да му изнесе Амиранта.

Демонът идваше.

Един глас зад гърба на Амиранта попита:

— Да ти е нужна помощ?

— С най-голяма радост — рече чародеят.

Беше оставил Брандос да чака пред входа на пещерата: подкрепление за неочаквани случаи като този и за да не позволи на губернатора и стражите му да се втурнат „на помощ“, докато той се бори с демона.

Амиранта стисна здраво покритата с орнаменти пръчица и произнесе една-единствена дума на незнаен език. Излъчваща неистова топлина огнена топка профуча във въздуха, увисна над демона и го принуди да отстъпи и да изчезне в коридора.

— Ще ми трябват няколко секунди, за да успея да го прогоня — каза Брандос.

Макар да приближаваше петдесетте, боецът все още бе в разцвета на силите си и имаше много по-голям опит в борбата с демони,

отколкото всъщност би искал. Но това чудовище, изглежда, щеше да е най-опасното, срещу което се бе изправял.

— Къде са останалите ти играчки?

— В пещерата за призоваване.

— В пещерата?!

— Да — отвърна сърдито Амиранта. — Дадох си сметка, че са там, когато вече беше късно.

— Значи ще трябва да го направим по трудния начин, а? — На лявата си ръка Брандос носеше малък кръгъл щит. Измъкна мечата си с дясната. — В такива моменти все съжалявам, че не се захванах с лекарство.

Брандос знаеше, че няма да се наложи да надвива демона: достатъчно бе да го забави, колкото Амиранта да успее да го прокуди обратно в демонското царство. Въпросът бе да се спечелят не повече от минута-две, но ветеранът осъзнаваше, че дори няколко секунди може да са много време.

— Да влизаме, преди да се е върнал. Не ми се ще да го търся из страничните тунели.

Спряха само на няколко крачки от мястото, където се бе намирало чудовището. Миризмата на изпълващия пещерата газ бе почти нетърпима.

А после демонът излезе предпазливо от мрака, спря и се втренчи в тях.

След миг отвори уста и избълва поредица звуци — не доскорошните гневни изблици на ярост обаче, а ритмични и напевни.

— Този да не би да произнася заклинание? — попита Брандос.

Амиранта се заслуша и осъзна, че Брандос е прав: демонът бе заклинател!

— Трябва да сложим край на това — рече чародеят и избъбри една дума, поредната магия, запазена за подобен случай. Думата беше мистичен печат на дълго и сложно заклинание и произнасянето ѝ освобождаваше мигновеното му действие. Ефикасността на заклинанието зависеше от няколко фактора, най-важният, от които бе силата на прилагащия магия противник, сравнена с тази на Амиранта. Един обикновен селски заклинател щеше да онемее, докато Амиранта не реши да вдигне своето чародейство. Могъщ магьосник би изгубил гласа си за минута-две. Още по-силен маг би могъл да се отърве от

заклинанието с небрежно помръдване на раменете. Ала този демон бе с непознати способности.

Амиранта подхвана заклинанието за изгонване и едва бе стигнал до средата, когато демонът възвърна гласа си и се зае да нарежда своето.

— Дявол да го вземе! — промърмори Брандос, хвърли се напред и замахна към главата на демона, но в последния момент клекна и го посече през левия крак. Ръката му се разтресе чак до рамото, сякаш бе ударил дънер, ала демонът нададе болезнен вик и се дръпна навътре в тунела, забравил за заклинанието. Преди години Амиранта бе платил щедро на един магьосник от Махарта да вплете в меча заклинание за подсилване на болката при демони. Сега съжали, че не бе поръчал вместо това да подсилва нанасяните поражения, а не само да печели време.

В мига, когато Амиранта довърши заклинанието си, въздухът се изпълни с трепкаща енергия. Демонът изрева предизвикателно и каменният под се разтресе.

— Още е тук — отбеляза Брандос.

— И сам виждам — отвърна чародеят. — Използва магия, за да се задържи.

— Сега какво? — попита Брандос.

— Очевидно ще трябва да използваме някоя по-мощна магия за прогонване. Но първо се налага да го поизморим.

— Да бе — изсумтя Брандос. — Значи от мен кръвта, а от теб приказките.

— Опитай се да не прекаляваш с кръвта.

— Ще видя какво може да се направи.

Амиранта извади дълъг, подобен на писалка предмет, замахна и го удари в пода.

Мътна завеса с рубиненочервено сияние се вдигна нагоре и раздели тунела на две.

— Назад през бариерите! — извика Амиранта и Брандос не се поколеба. Беше попадал в твърде много подобни сблъсъци, за да пренебрегне инструкциите на чародея.

Докато тичаха по тесните тунели, магьосникът чевръсто разполагаше нови бариери зад тях. После отново посегна към кесията и когато извади ръка, на дланта му блещукаше мъничка светлинка. Той

я изчака да се разгори до пулсираща алена сфера и после я запокити към демона тъкмо когато чудовището се появи и закричи решително към тях.

В миг демонът бе обгърнат от трепкаща мрежа от алени нишки, предизвикващи дребни експлозии на бяла топлина на местата, където докосваше козината му. Демонът изрева така, че стените се разтресоха, а от тавана се посипаха камъчета.

Брандос се огледа уплашено, сякаш очакваше целият хълм да се срине върху тях, но се успокои, след като се увери, че тунелът е невредим, и насочи вниманието си към разярения демон.

— Мисля, че ни е малко обиден.

— Какво ли те кара да смяташ така?

Брандос замахна с меча срещу приближаващия се демон, за да осигури на Амиранта достатъчно време да изплете сложното прогонващо заклинание. За да му помогне, чародеят разпъна още няколко бариери. Демонът се дръпна, за да избегне удара, но Брандос не се опитваше да го нападне, а само да го спре.

— Назад! — заповяда Амиранта и Брандос побърза да отстъпи през невидимия праг.

Чародеят произнесе активиращата дума и пред демона се издигна нова стена, този път от пулсираща виолетова енергия. Демонът се вряза в нея и отскочи назад. Тялото му се покри с димящи рани.

Брандос знаеше, че демоните изразходват енергия, за да се лекуват, и че всеки път, когато получават рани, губят сили. Но демоните също така притежаваха дразнещата способност да черпят енергия от други източници, стига да имаха подобна възможност, така че щеше да е най-добре, ако успеят да го изтощят максимално бързо, за да може чародеят да го прогони обратно в демонското царство.

— Трябва ли да го удрям още?

— Няма да е зле — отвърна чародеят, докато приготвяше нова поредица бариери.

Брандос финтира високо, за да подмами демона да вдигне ръце, сетне се наведе рязко и го промуши в левия крак. Чудовището рухна по гръб с нов разтърсващ пещерата рев и от раната бликна тъмна кръв. Разнесе се отвратителна смрад. Брандос се дръпна назад.

— Добър удар — похвали го чародеят.

— Опитвам се да постигна максималното с минимални усилия, но лошото е, че вече остарявам — отвърна боецът, докато отстъпваше зад поредната бариера, поставена от Амиранта. Пое си дъх, избърса потта от челото си и добави: — Някой ден заради теб един от нас ще си отиде от този свят.

— Напълно възможно — съгласи се чародейт.

— Или и двамата — добави Брандос и нагласи щита си.

Този път демонът изгуби повече време да изцери раните си и двамата приеха това за добър знак. В подобни моменти демонът се нуждаеше от усамотение и колкото по-сериозно бе ранен, толкова по-продължително бе това усамотение. В тясното пространство на пещерата му се налагаше да черпи от собствените си магични запаси и така му оставаше по-малко магия срещу Амиранта и Брандос.

— Като гледам, го изтощаваме все повече — отбеляза Брандос.

— Чудесно — рече Амиранта. — Защото той също ни поизмори.

— Ще можеш ли да го прогониш?

— Само още една-две минутки.

— Добре. — Брандос пристъпи напред, премина невидимата черта на бариерата и отново нападна демона. Ударът изглеждаше лесен и демонът рефлексивно вдигна ръка, за да го отбие. Но опитният боец очакваше подобно развитие: демоните бяха напълно предсказуеми, когато въпросът опреше до немагични битки. В тяхното царство най-големият и най-силният неизменно триумфираше над останалите, разчитайки на физическото си надмощие. Поради това сред демоните рядко се случваше да възникват преки стълкновения. В царството на смъртните техните размери и необузданата им природа им осигуряваха нужното преимущество срещу дори най-силните същества. Един дракон би се справил без проблеми с подобен противник, но обикновен мечоносец се нуждаеше от хитрост и разум, за да надделее над грубата сила. Брандос завъртя китка в мига, когато демонът понечи да отбие удара, и острието остърга лявата ръка на съществото. Демонът отстъпи назад, но после изведнъж замахна със здравата си дясна ръка и едва не изтръгна рамото на Брандос от ставата.

Брандос се дръпна зад бариерата и се приготви за нова атака. Демонът се хвърли след него, но след миг спря, за да събере магична сила.

— Проклятие — промърмори Брандос. — Пак магия. — Приведе се и атакува.

Вдигна рязко щита и го заби в гърдите на демона. Все едно удари каменна стена, но демонът все пак отстъпи назад, достатъчно, та Брандос да успее да се дръпне, преди ноктестата му ръка да го обезглави.

Брандос замахна и посече протегнатата ръка на демона. И този път цъфнаха димящи рани и демонът изрева разгневено. Брандос отстъпи назад и подвикна на Амиранта през рамо:

— За пръв път идва на Мидкемия и няма защитна магия срещу стомана.

Ловко вдигна щита чак над лакътя си, прехвърли меча в лявата си ръка, а с дясната извади от пояса си кинжал, хвърли го с всичка сила и прикова с острието десния крак на чудовището към пода. Черен дим и мирис на сярата изпълни пещерата и демонът отново изрева. После млъкна, взря се в двамата човеци със сияещите си червени очи и отново подхвана заклинанието.

— Май моментът е удобен да приключваме — каза Брандос, хвана меча с дясната си ръка и отново нагласи щита. — Това приятелче е ужасно упорито!

Амиранта разполагаше с по-малко от секунда, за да вземе решение дали да продължи със заклинанието за прогонване и да рискува Брандос да бъде ударен с вероятно смъртоносна доза магия, или да го изостави и да използва друго заклинание, което бе подготвил за подобни опасни случаи.

Привързаността към приятеля се оказа по-силна от желанието да приключи схватката и той прекъсна първото заклинание и извика:

— Затвори очи!

Брандос не се нуждаеше от още подканвания. Незабавно приклепна зад щита и стисна очи.

Амиранта също зажумя и произнесе пет сричкова дума, с която освободи много мощна разрушителна мълния. От личен и доста болезнен опит знаеше, че енергията, която се пренася с алената мълния, откъснала се от протегнатата му ръка и полетяла към демона, ще проникне през кожата на чудовището и ще се разгори отвътре.

Усетиха внезапен изблик на изпепеляваща топлина, който продължи само няколко секунди, ала бе достатъчно силен, за да обгори

космите на ръката на Брандос. Въздухът се изпълни с тежката миризма на изгоряло месо. Възцари се тишина.

Брандос отпусна ръце и си позволи облекчена въздишка.

— Ще ми се да не го беше правил.

— На мен също — съгласи се Амиранта. — Прогонването е много по-неизнурително.

— И по-болезнено — добави старият боец, докато оглеждаше пострадалата си ръка.

— И по-безболезнено — поправи го Амиранта, — отколкото да се унищожават демони.

Брандос поклати глава и си позволи още една дълга въздишка, след което каза:

— Някога не ти ли е хрумвало, че да викаш демони, за да можеш след това да ги прогонваш срещу заплащане, не е най-доброто приложение на твоята дарба?

Амиранта се подсмихна.

— Хрумвало ми е от време на време, но как иначе да спечеля парите, тъй необходими, за да продължа да разширявам познанията си за демоничното царство? Като си помисля само колко много научих от създанията, с които установихме по-тесни връзки.

— Като стана дума, защо не се появи някое от тях?

Амиранта сви рамене.

— Не зная. Опитвах се да повикам Крийгром... Напоследък го имам почти за домашен любимец.

— Грозен е като греха. Трябваше да го накараш да те погне, когато хората на губернатора са наблизо. Да го оставиш да се шмугне след теб в пещерата, а после да го пратиш обратно в неговия свят. Хубав план, нали? — Ухили се. — Точно това трябваше да направиш!

— Не знаех, че ще дойде боен демон.

— Използващ магия боен демон — поправи го Брандос, докато прибираше меч.

— Използващ магия боен демон — повтори като ехо Амиранта и погледна към изпълнения с гъст черен дим тунел. Обгорена демонска плът бе полепнала по стените и тавана, а вонята бе достатъчно тежка да накара дори обръгнал в битки воин да си изповръща червата. Левият крак на чудовището лежеше на пода само на няколко крачки от тях.

— Да идем да си приберем париците от губернатора, да се махнем от тази жалка провинция и да се връщаме у дома.

— У дома? — попита Брандос. — Мислех, че първо ще се помотаем малко на север.

— Не — отвърна Амиранта. — В тази история има нещо познато и обезпокоително. Нещо, което ме кара да се зароя в книгите в кабинета. Мисля, че за момента той е най-безопасното място за нас.

— Че откога се безпокоиш за собствената си безопасност?

— Откакто долових познато... присъствие зад демона.

Брандос затвори очи, сякаш преценяваше чутото.

— Усещам, че продължението никак няма да ми се понрави. Познах ли?

— Вероятно няма — съгласи се Амиранта; оглеждаше съдържанието на кесията, за да запомни какво е нужно да подмени. — Когато демонът избухна, се разхвърча цял рояк познати магични формули. Повечето бяха мои, от бариерите и заклинанията, които използвах — с изключение на две. Едната бе на демона, което следва да се очаква, чужда и напълно непозната. Но другата определено я свързвам с друг участник. — Замълча за миг, после добави: — Участник, чийто почерк ми е познат като моя собствен.

Брандос бе прекарал почти целия си живот редом с Амиранта и бе чувал много истории, така че знаеше какво ще последва. Все пак попита тихо:

— Беласко?

Амиранта кимна.

— Да. Беласко.

— Дявол го взел! — изруга тихо боецът. Лицето му внезапно се покри с бръчки, като стар пергамент или карта на преживяното през изминалите години. Косата му, някога златиста, бе побеляла на слепоочията, но проницателните му сини очи гледаха с някогашния младежки плам. Той поклати глава и рече:

— Амиранта, едно ще ти кажа: с теб никога не е скучно да се скита човек.

— Защото харесваш чудатите неща.

— То е заради компанията, в която съм попаднал.

Амиранта кимна уморено. Двамата бяха заедно от много отдавна. Беше срещнал Брандос като улично хлапе преди четирийсет и две

години. Сега, въпреки че бе по-възрастен от своя спътник, чародеят изглеждаше с двайсет години по-млад. И двамата знаеха, че магьосникът ще надживее боеца с цяло поколение, но никога не говореха за това, освен когато Брандос укоряваше Амиранта, че пакостите му някой ден ще довършат и двамата. Външният вид лъжеше, защото Брандос всъщност бе този, който приличаше на баща на Амиранта.

Как познавачът на един особено тъмен вид магия бе влязъл в ролята на пастрок на неукото улично хлапе си оставаше загадка за Амиранта, но по някакъв начин Брандос бе успял да спечели привързаността му и оттогава двамата бяха неразделни.

Амиранта поведе Брандос покрай обгорелите останки на демона до пещерата, в която го бе повикал, вдигна от пода две големи кожени торби и подаде едната на стария боец. Двамата се превиха под тежестта им. Чародеят огледа съборените бариери, горящите купички с тамян и другите принадлежности за призоваване на демони и каза:

— Да не прозвучи като укор, но какво те накара да влезеш в пещерата?

— Забави се повече от обичайното и губернаторът започна да губи търпение. После отвътре се чу страшен шум и реших да вляза да видя какво става.

— Добре си направил — каза Амиранта.

Излязоха от пещерата, която се намираше в дълбока клисура на няколко мили от селцето Кенчета. Щом ги видя, губернаторът се провикна:

— Убихте ли демона?

Амиранта вдигна ръка в най-общ жест за поздрав към някоя повисокопоставена личност и отвърна:

— По-мъртъв не може и да бъде, ваше превъзходителство. Ще намерите останките му разхвърляни из тунела на стотина крачки навътре.

Губернаторът кимна и нареди на един от младшите офицери:

— Иди да провериш.

Амиранта и Брандос се спогледаха. Местните владетели обикновено се доверяваха на думата им. От друга страна, те често зърваха за кратко чудовището, а не както този път — да се задоволят само с резове от вътрешността на тъмната пещера.

Офицерът се върна. Беше преbledнял и лицето му лъщеше от пот.

— Трябваше да го предупредя за смрадта — подметна тихо Амиранта.

— Май трябваше — съгласи се Брандос.

— Е? — попита губернаторът.

— Убили са го, ваше превъзходителство — докладва офицерът. — Късове от чудовището се въргалят навсякъде и са полепнали по стените. Останал е цял само един крак и той... не е от този свят.

— Донеси ми го — нареди губернаторът.

Офицерът махна на двама войници и рече:

— Чухте губернатора. Идете и донесете крака.

След малко двамата войници излязоха от пещерата с нещо, което приличаше на обгорял дънер. От него се разнасяше смрад, която би накарала да се обърнат и най-здравите стомаси. Губернаторът дръпна коня си назад и извика:

— Спрете!

После огледа обгорелия крак и трите грамадни пръста с остри като бръснач нокти. Каквото и да беше това, наистина не беше от този свят и най-сетне останал доволен, губернаторът кимна и каза:

— Получихме вест от съдилището на махараджата за някакъв шарлатанин, който обикалял наоколо и обещавал да отърве селцата от несъществуващи демони, призраци и други подобни зловредни явления. Ако това беше ти, сега щеше да висиш на ей онова дърво. — И посочи един бор на стотина крачки от тях. — Но тъй като няма съмнение, че кракът е от истински демон, ще сметна, че пристигането ти в областта тъкмо когато се появи демонът е щастливо съвпадение, и ще пратя сведение за това на моите господари и повелители в град Махарта.

Амиранта се поклони възможно най-почтително и Брандос побърза да последва примера му.

— Благодарим ви, ваше превъзходителство — каза чародеят. И докато губернаторът обръщаше коня си, добави: — Ваше превъзходителство, мога ли да си позволя да попитам за възнаграждението?

— Ела в двореца ми и се срещни с моя сенешал — подметна губернаторът през рамо. — Той ще ти плати. — И след тези думи

препусна. Оръженосците му го последваха.

— Е, поне ни е на път — въздъхна Амиранта.

Брандос повдигна рамене и метна торбата на гърба си.

— Има моменти в живота, приятелю, когато човек трябва да се задоволи и с дребното възнаграждение. Този път поне ще ни платят. Май стана добре, че се показва този нов демон. Крийгром може да изглежда страховит, но сред демоните е заплашителен колкото кутре. Ако губернаторът бе надушил, че си играеш с него на гоненица и нямаш намерение да го убиеш... хъм, да знаеш, никак не ми се ще да завърша житейския си път на някое дърво. — Погледна бора, докато го подминаваха. — Макар че, трябва да призная, това дърво е доста красиво.

— Винаги търсиш красивото, нали?

— Все някой трябва да го прави — рече Брандос, — като се има предвид занаятът, който сме подхванали.

— Така си е — съгласи се Амиранта, докато излизаха на пътя към двореца на губернатора, от който щяха да се отправят към своя далечен дом.

Живееха край селцето от близо трийсет години. За по пет месеца всяка година Амиранта се затваряше в каменната кула на полусъборена крепост на миля извън селцето. През останалото време с Брандос скитаха по света.

Кулата му се намираше на върха на хълма Гашен Тор, най-високия хълм в околностите на селцето Талумба, отстоящо на два дена езда в източна посока от Махарта. Местните селяци нямаха нищо против съжителството с могъщия магьосник, макар занаятът му да се смяташе според мнозина за изследващ границите на злото. Те вярваха, че чародеят е пристигнал в Талумба от друга страна и че се е заселил на самотния хълм, за да избегне нечие възмездие. Говореше се, че вдигнал кулата, в която живее, с помощта на демони и че е разположил магични бариери, за да попречи на нежелани посетители да го безпокоят.

Ала истината бе много по-прозаична: за да построи кулата, Амиранта бе използвал магия, макар и не своята собствена. Двама магьосници, владеещи геомантия, бяха приложили уменията си да

подредят камъните по такъв начин, че след като привършиха, бе достатъчно Амиранта да наеме един местен дърводелец, за да монтира два дървени пода, да постави врати и да изработи мебели, включително голямата маса и тежкото кресло до нея, в което сега се бе настанил магьосникът.

Той прегледа един стар текст, който бе написал преди близо столетие, и когато приключи, го побутна настрана с въздишка на съжаление. Зарея поглед през прозореца към селцето долу и червеникавото зарево на залеза и се замисли за това колко идиличен бе станал животът му през последните двайсет и няколко години — ако се изключи някое и друго премеждие като това отпреди три дни в Ланада.

Помнеше добре деня, когато пристигна тук с младия Брандос и жена му и как бе решил, спокоен от внезапно хрумване, да се настани на хълма. Докато гледаше селцето и залеза, неволно се запита дали решението му не е било повлияно единствено от красивата гледка. Вярно, че залез има всеки ден и навсякъде, но от друга страна, като че ли целият му живот се основаваше на случайни събития и съмнителни решения, нередко подтиквани от каприз — като например да даде убежище на улично хлапе, което се бе опитало да го обере преди трийсетина години.

Селцето бе единственият постоянен дом, който бе имал от детството си, време толкова отдалечено, че се налагаше да се съсредоточава, за да си спомня нещо от него. Отначало обитателите му бяха изплашени от Чародея на хълма, както го наричаха, но оттогава той неведнъж бе защитавал селото от скитащи бандити и дори не бе позволил на армията на амбициозния махараджа на Мубоя да го приобщи към своите разрастващи се владения. Изпитваше гордост, че досега се бе справял предимно с хитрост и лукавство и без да се налага да отнема нечий живот. Макар отдавна да бе надживял ежедневните грижи на обикновените хора, имаше определени граници, които не би искал да преминава.

Ако имаше опасения, те произхождаха от факта, че заниманията с тъмни изкуства нередко могат да доведат до преследване от страна на закона. Но много по-сериозна бе загрижеността за собственото му благополучие, тъй като неведнъж се бе уверявал, че пътешествията по пътя към тъмното познание могат да костват на магьосниците много повече от неодобрението на околните. Макар да не беше набожен

човек, все още държеше да се срещне с Лимс-Крагма уверен, че не е успял да опетни името си и че ще може да обясни някои свои дребни кусури. Заради професията му сигурно имаше мнозина, които не го смятаха за добър човек, но той имаше свои принципи. А и бе виждал по-добри от него да стават жертва на тъмното изкуство. То бе като наркотик за много магьосници.

Докато се наместваше в креслото, се сети, че ще трябва да отскочи до града, за да си купи нови възглавници. Огледа кабинета си. Огнището бе запалено, както винаги в студената зима, и облъхваше с топло сияние каменната стая. Зимно време в спалнята на долния етаж духаше и чародеят често оставаше да преспи в кабинета. Беше убеден, че теченията долу са заради лошо иззидания комин, но все не намираше време да го погледне и единственото, което правеше през трите месеца на зимата, бе да застила пода с дебели одеяла.

Брандос се изкатери тромаво по витата каменна стълба, построена в средата на кулата, влезе и подхвана без встъпление:

— Е, какво намери?

— Същото, от което се страхувах — отвърна чародеят, изправи се и махна към овехтелите книжа на масата. — Май ще трябва пак да поскитаме.

— На пазар в Махарта, а?

Амиранта огледа стария си приятел. Макар да бе надхвърлил петдесетте, Брандос все още изглеждаше доста як. Обветреното му лице говореше за години на битки и бе покрито с впечатляващ брой белези.

— Така е, вярно е, че ми трябва нови възглавници, но това може да почака. — Огледа книгите и продължи: — Става нещо много лошо и трябва да го обсъдим с някои хора.

— Имаш ли предвид някой конкретен човек?

— Разкажи ми за този Каспар.

Брандос се усмихна, кимна, седна на ниското столче до огъня и започна:

— Ето какво зная: около месец след изчезването на генерал Аленбурга, което стана преди десет години, споменатият Каспар от Оласко пристигнал в двореца на махараджата заедно с малка армия воители от света на цураните. Младият владетел на Мубоя дал на Каспар титлата армейски генерал, обявил, че Аленбурга е заминал да живее в

някакво далечно място, и се заел да обединява страната и да завладява нови земи. Но тъкмо сега става интересно. Изглежда, Каспар успял да спечели доверието на махараджата и предложил дипломатическо решение за два конфликта, съумял да уреди спорните въпроси с кланове от Града на Змийската река и да анексира два северни града, без да пролее и капчица кръв. След продължителна война дори изковал съюз с Оканала чрез няколко умело уредени брака на издънки на кралския род, като постигнал споразумението, че наследниците на Мубоя и тези на крал Оканала ще управляват съвместно общата им империя. Пак той помогнал на Оканала да потуши два бунта, а в наши дни Оканала и Мубоя се готвят заедно да тръгнат срещу онези жестоки джуджета, които живеят в тревистите земи на запад.

— Забележителен списък с постижения за толкова кратък период на служба — потвърди Амиранта, докато се почукваше замислено с пръст по брадичката, нервен тик, който имаше още от дете. — И какво още?

— Слухове и предположения. Каспар е чужденец, от страните отвъд Сезерозападното море, и произхожда от народ на име оласко — поне така ми казаха. Управлявал там, преди да бъде свален, после се изгубил за няколко години. По някакъв начин се сблизил с генерал Аленбурга, но по този въпрос не се знае много. Освен това се говори, че често изчезва за по седмица от новата столица на Мубоя и после се появява неочаквано, сякаш въобще не е отсъствал.

— Магьосничество — рече Амиранта. — Отива някъде, но никой не го вижда кога заминава и кога се връща.

— Или обича да си поспива по-дълго в покоите си — подсмихна се старият боец. — Може би с приятелки, защото се говори, че питае интерес към дамите.

Амиранта мълчеше и все така почукваше брадичката си с пръст. Брандос знаеше, че неговият пастрок обича тишината, когато размишлява, така че напусна кабинета и затрополи надолу по стълбите.

Кулата беше най-обикновена цилиндрична постройка на три етажа; в средния имаше две големи стаи, една за чародея, втората за Брандос и жена му Саманта. Брандос мина по малкия коридор, разделящ двете спални, и продължи надолу по стълбите към приземния етаж, където се помещаваха кухнята, килерът и гардеробът.

В кухнята ухаеше на прясно изпечен хляб и нещо вреше в гърнето над огъня — вероятно високо ценената от Брандос пилешка яхния на Саманта.

Брандос спря на прага да се полюбува на съпругата си. Беше набита и леко пълна, но въпреки това все още можеше да пробуди с шепот плам в душата му, макар че годините бяха оставили своя отпечатък върху някогашното леко момиче в Източните владения. Носеше семпла зелена рокля и синя кърпа, завързана по обичая на техните земи. Брандос я бе срещнал в една кръчма в пристанището Шингази, на Змийска река, там където тя прави извивка към Източния бряг, на по-малко от миля от Великите скали, откъдето се разкриваше гледка към Синьото море. С малко флиртуване и повечко добро вино тя се бе съгласила да сподели леглото му.

Но вместо да я забрави, както се бе случвало с много преди нея, мислите му непрестанно се връщаха към това приятно пълничко момиче от Източните владения. След месеци несекващи въздишки по нея Амиранта най-сетне бе разрешил на своя възпитаник да отиде да я навести.

Брандос се върна след месец, женен. Отначало Амиранта не одобряваше брака им, но постепенно си даде сметка, че Брандос е намерил нещо наистина рядко и скъпоценно в това на пръв поглед простичко девойче от Източните владения. Брандос пък знаеше, че чародейт им завижда, макар никога да не го бе показал.

Брандос познаваше своя пастрок повече от всеки друг на този свят и знаеше, че само веднъж в живота си виделият и препатил магьосник се бе поддал на женски прелести. Споменът за тази случка все още го караше да се усмихва и ако не беше искреното съжаление на Амиранта за това как бе приключила тази връзка, тя щеше да си заслужава да я възпее някой бард.

Саманта погледна мъжа си и се усмихна.

— Готов ли си за вечеря?

— Да — рече той и отвърна на усмивката ѝ.

Но докато сядаха на масата, усмивката ѝ премина в мръщение.

— Та кога заминавате?

Брандос поклати глава. Отдавна знаеше, че за Саманта е като разтворена книга.

— Скоро, ако питаш мен. Амиранта е доста разтревожен от онова, което се случи в Ланада.

Тя кимна. Едно от качествата ѝ бе да не обръща внимание на това, че нейният благоверен и пастрокът му си изкарват прехраната, като призовават демони в далечни земи, а сетне ги прогонват обратно срещу възнаграждение. Понякога се случваше да вършат и истинска, опасна работа, ако се намираха хора, които са готови да платят за нея, но това беше рядко: през останалото време двамата не бяха нищо повече от мошеници.

Въпреки това винаги имаше въпроси, по които Брандос и Саманта биха могли да поспорят, а също и неща, които бе по-добре да не обсъждат, и това бе от самото начало на брака им, който продължаваше вече двайсет и три години.

— Има ли смисъл да питам за причината? — подметна тя хладно. — Докато децата живееха тук, беше различно. — Млъкна и изгледа укоризнено съпруга си. — Бетан е в морето и плава един бог знае накъде. Мег живее с мъжа си в Хайпур.

— А Донал е долу в селото с внуците. Можеш да им идеш на гости — каза той. Вече усещаше накъде води всичко това.

— Да де, нали жена му ме обича като родна майка — тросна се тя.

— Е, то две жени под един покрив...

— Ще ми се заумилква пак, като се роди следващото бебче и ѝ потрябват още две ръце, но дотогава ще гледа на мен като на натрапница. — Брандос понечи да възрази, но тя го изгледа със сините си очи и той се отказа. — Брандос, не знаеш колко самотна се чувствам тук, когато те няма по цели седмици... — Въздъхна театрално. — И нямаш представа колко съм щастлива, когато се връщате по-рано. Кога ще престанете с тези скиторения? Няма смисъл от тях, не виждаш ли?

— Права си. Но нали знаеш, че Амиранта има нужда от средства за изследванията си... за тия негови механизми, за някой стар сборник със заклинания или каквото там в момента го е заинтригувало. А и става дума за неговите пари, нали?

— И за твоите също! — почти извика тя. — Защото ти вършиш мръсната работа.

Брандос знаеше, че няма начин да избегне темата.

— Виж, по принцип съм съгласен с теб. По-добре да си стоим вкъщи, стига сме скиторили и прочее. Но този път наистина трябва да заминем.

Саманта го изгледа на кръв.

— Защо?

Брандос долови в гласа ѝ нарастващ гняв и разбра, че трябва да ѝ каже.

— Става дума за брата на Амиранта.

Тя премигна, после попита:

— Беласко?

Той кимна.

— Ще ти приготвя багажа — каза Саманта. — И ще ви сложа храна за пътя до града. После ще си купите още.

Внезапната промяна на поведението ѝ бе напълно обяснима. Саманта беше чувала неведнъж тази история и знаеше, че Беласко е могъщ магьосник, със сигурност най-малкото равен на Амиранта, и че се опитва да го убие още отпреди двамата с Брандос да са се родили.

2. НЕПРЕКЛОНЕН РИЦАР

Сандрина седеше неподвижно.

Беше се съсредоточила върху на пръв поглед невъзможната задача да не мисли за нищо. Вече седем години упражняваше този ритуал всеки път, когато имаше подходящи условия, ала нито веднъж досега не бе успяла да постигне пълно прекъсване на вътрешния монолог, каквато беше целта на Шатарския ритуал.

Въпреки че очите ѝ бяха затворени, тя можеше да опише стаята, в която беше, с най-големи подробности. И тъкмо това бе проблемът. Умът ѝ искаше да е активен, а не да се рее бездейно. Тя потисна желанието си да въздъхне.

В най-добрите дни в Храма бе успявала да постигне нещо пределно близко до нищото — или поне след приключване на ритуала нямаше спомен за някаква мисъл и се чувстваше напълно отпусната. Но въпреки това не беше убедена, че липсата на спомени и пълното отсъствие на мисли са едно и също. Тревогите ѝ бяха обект на забавление за отец-епископ Крийган и дори тази мисъл бе още едно напомняне, че днес е доста далеч от надеждата да постигне рещо се съзнание.

Все още помнеше точното разположение на всеки предмет в стаята. Без да отваря очи, можеше да си припомни всяка подробност, способността ѝ да ги запамятава бе вродено умение, усъвършенствано, откакто бе постъпила в ордена Щит на слабите. Клетвата, която даде, изискваше от нея да пази тези, които не могат да се пазят сами. Често нямаше достатъчно време, за да се прецени справедливостта на молбата за помощ, нито да се определи кой е прав и кой крив в спора, така че се налагаше да разчита на бързо решение за това на чия страна да се намеси. В такива моменти вниманието към детайла ѝ помагаше, ако не друго, то да не влоши още повече създаденото положение, дори ако не успее да го подобри.

Миризмата на овехтелите с годините дървени стени и под и едва доловимият аромат на лак, използван от време на време, за да ги освежи, ѝ действаха хипнотизиращо, събуждаха спомени за посещения в един или друг храм. Чуваше тихото свистене на пара от водата, изсипвана от младите клисари върху нагорещените камъни, и долавяше безшумните им движения из помещението. Те внасяха огромни тежки пълни с вода котли, опитваха се да ги поставят без звук на пода, а сетне ги обръщаха върху камъните, за да изпълнят помещението с пара. Спомняше си дните, когато и тя бе клисарка и трябваше да носи вода в подобни помещения и да внимава да не обезпокои монасите, свещениците, а понякога и някой рицар като нея. Това бе първата ѝ стъпка на пътя към служба на Богинята. Поне десетина мъже и жени седяха мълчаливо в тези помещения, сгънали дрехите си прилежно на пейките отзад, а от нея се изискваше да осигурява спокойствие в стаята. По онова време не можеше да повярва, че съществува по-тежка задача от тази, но сега знаеше, че задачата на клисарите е доста лесна и че пред истинското предизвикателство са изправени тези, които се опитват да постигнат реещо се съзнание.

Усети, че по гърба ѝ се стичат капки пот, и едва се сдържа да не посегне и да се почеше. Искаше ѝ се умът ѝ да се откъсне по някакъв начин от сетивата. Седнала с кръстосани крака, затворени очи и ръце, положени с длани нагоре върху коленете, тя би трябвало да е изолирана напълно от всичко наоколо, ала хлъзгащата се по гърба ѝ капка ѝ се стори почти като нечие докосване. Ядът ѝ, че бе позволила да се разсее, бе началото на поредица емоции, които познаваше добре. Скоро щеше да е толкова далече от надеждата за реещо се съзнание, колкото ако беше в обятията на любовник или участваше в битка. За миг ѝ стана смешно, защото всъщност при тези два случая щеше да е дори по-близо. Сякаш други части на ума ѝ вземаха връх, когато се сражаваше или се любеше, а вечно подлагащата на самокритичност част на ума ѝ се свиваше в някое далечно ъгълче.

Подобно на всички останали членове на ордена Сандрина можеше по всяко време да посещава всеки от храмовете на Дала, главната богиня на ордена Щит на слабите. Като член на един действащ орден тя отиваше там, където я прати Богинята, най-често, за да осигури защита на някое малко селце, изолирано абатство или

пътуващ керван. Участваше в спорове и се стараеше да осигурява равновесие, но бе достатъчно добре подготвена да налага справедливостта със сила, ако възникне подобна необходимост.

Капката пот стигна до долната част на гърба ѝ и тъй като замря за миг там, Сандрина се опита да съсредоточи ума си върху нея и да се гмурне вътре, за да потърси там жадуваното откъсване от действителността. Дишаше бавно и равномерно, наслаждаваше се на обливащата кожата ѝ гореща пара, на тишината и на липсата на опасност. Успя да намери своето кътче покой в малката капка. Слаб ветрец накара камбанките отвън да зазвънят, подсилвайки усещането за пълно спокойствие. А веднага след това Сандрина долови аромата на нещо нежелано — характерната натрапчива миризма на мъж, толкова слаба, че едва се усещаше.

Знаеше, че ритуалът е компрометиран. Не за първи път присъствието ѝ в светилището предизвикваше нежелани последици. Имаше още две жени, които участваха в ритуала, но те не бяха нито млади, нито привлекателни според общоприетите норми. Подобни особености не би трябвало да оказват влияние, когато служиш на Богинята, но човешките същества са по природа несъвършени и идва момент, когато тези фактори вземат надмощие. Сандрина се намести лекичко, докато свиваше и отпускаше всеки мускул на тялото си, приключвайки медитацията. Сега вече осъзнаваше, че е гола пред чужди хора, усещаше стичащата се между гърдите и по гърба ѝ пот и полепналата коса. Един млад клисар чакаше при вратата с кърпа от груб плат.

Тя се изправи с бързо движение, като танцьорка, каквато всъщност беше в предишния си живот. Знаеше, че един от по-младите братя я наблюдава, докато излиза, че следи Всяко нейно движение. Знаеше също и какво вижда — рядко красива млада жена със златиста спускаща се до раменете коса и почти безупречно тяло, ако се изключеха няколко белега от битки.

Всъщност Сандрина бе сигурна, че има и други недостатъци, но те бяха скрити в нея, а красотата ѝ бе по-скоро проклятие.

С дълги крака, красиво оформени бедра и тясна талия, с добре развити рамене, тя бе на върха на физическата си форма. Но нищо не можеше да промени лицето ѝ: правия, идеално оформен нос, бледосините ѝ очи, пълните устни и деликатната брадичка. Беше още

по-поразителна, когато се усмихваше, което се случваше рядко. Дори когато беше с ризница мъжете пак се обръщаха след нея.

Потисна желанието да извърне глава, за да види кого от младите братя е възбудила с голотата си — това беше негово бреме и ако подходеше към ученията на Богинята с мъдрост, щеше да си даде сметка, че е слабост, която трябва да надделее, урок, предназначен да го направи по-силен.

Никак не ѝ се нравеше мисълта да е нечий урок.

Взе кърпата, влезе в банята и седна на една пейка до ведро със студена вода. Вдигна го и го изля върху себе си, наслаждаваше се на студената вода и на яснотата на мисълта, която пораждаше тя. Докато се бършеше с кърпата, изпита наслаждение от краткото усамотение в банята. В живота ѝ рядко се случваше да е сама. Това ставаше обикновено докато крачеше по някой път, заобиколена от свистенето на вятъра в клоните и звуците на диви животни, и тя ценеше подобни моменти.

След всяко пътуване се отбиваше тук, в храма в Крондор. Единственият истински дом, който бе имала някога. Бе израсла на улицата, отгледана криво-ляво от майка, пристрастена към всяка позната дрога, но най-вече към Съня, бял пращец, който при пушене пораждаше видения и преживявания, много по-ярки от самия живот. Майка ѝ се бе опитала да я закриля, доколкото позволяваше слабостта ѝ, докато стане жена. Тялото, което Сандрина смяташе за проклетие и което можеше да накара да секне дъхът на много глупави мъже, се бе развило доста отрано, малко след като навърши единайсет. Към тринайсетата си година тя бе станала истинска красавица. Майка ѝ я научи на някои хитрини — да не се мие, да подреже косата си къса, да пристегне гърдите си, за да прилича на момче, и това успя да я опази, докато стана на четиринайсет и един от биячите прозря какво се крие зад маскировката.

Шегаджиите от Крондор бяха престъпна организация под властта на Праведника, но не чак толкова стриктно контролирани, че да се съобразяват с целомъдрието на едно улично момиче. Биячът я облада, докато майка ѝ бе в прегръдките на една особено силна дрога на име Блаженство. След това започна да я навестява често. Винаги носеше Блаженство, или Съня, или някоя друга дрога, продавана от Братството на крадците.

Сандрина приключи с бърсането и се върна в съблекалнята. Монасите, на които бе възложено да се грижат за навестяващите ги братя и сестри, тъкмо почистваха захабената ѝ от пътувания броня. Тя нахлузи широките си панталони и свободната туника, и двете ушити от груб плат, обу тежките обувки и затегна колана. Докато се обличаше, си помисли, че първият ѝ мъж всъщност не беше чак толкова лош човек. С течение на времето той се влюби в нея и когато се любеха, се стараеше да е нежен и внимателен, а на моменти бе дори непохватен. Мъжете след него бяха тези, от които научи какво е истинска жестокост.

Беше на петнайсет, когато почина майка ѝ. Твърде много дрога, или пък някоя със сгрешени съставки, а може би някой си го бе изкарал на нея — така и не узна истината, освен че я намериха да плува по очи недалеч от Рибарския пристан в южния край на залива. Странно, че я откриха толкова далече от местата, където се навърташе обикновено, но не достатъчно странно, за да подтикне Праведника или някой от помощниците му да проучат въпроса. А и с какво би ги заинтригувала смъртта на поредната пристрастена към дрога блудница? Освен това тя бе дала на Шегаджиите дъщеря, която струваше повече, отколкото някога би струвала майка ѝ.

Сандрина бе преместена в един от най-добрите градски бордеи, където започна да изкарва злато. Скоро след това узна какво е да носи копринени дрехи и скъпоценни камъни, да мие косата си всеки ден и да получава редовно храна. Стана специалистка в прилагането на разкрасяващи и ароматни кремове, течни масла, благовония и червила. Можеше да изглежда невинна като дете или зла като кешийска куртизанка, в зависимост от предпочитанията на клиента. Обучиха я на маниери и да говори кешийски и квегски, но най-важното — да се изразява като дама от обществото.

Тъй като похитителите ѝ се погрижиха за образованието ѝ и я научиха да чете и да пише, тя реши да им прости и потисна първоначалния си импулс да търси възмездие. Богинята учеше да се прощава. Но Сандрина се закле никога да не забравя.

Това, което можеше да им прости, бе пробуждането на апетита към неща, които бе по-добре да се избягват: твърде много вино, дрогата, към която бе пристрастена майка ѝ, фините дрехи и бижута и най-вече — мъжката компания. Когато се раздели с тази професия,

Сандрина бе получила тежък психически недъг — тя жадуваше да бъде докосвана само от мъже, от които се отвращаваше, и се ненавиждаше за това перверзно желание. Единствено строгата дисциплина на ордена ѝ помогна душевният конфликт да не прерасне в нещо по-сериозно.

Когато излезе от съблекалнята, че младият клисар ѝ каза:

— Отец-епископът иска да говори с вас, сестро.

— Тръгвам веднага — отвърна тя. — Знам пътя.

Момчето хукна да изпълнява друга задача, а Сандрина въздъхна. Отец-епископът ѝ бе оставил само два дни за почивка, преди да ѝ намери друга работа. Докато крачеше към канцеларията му, се надяваше да я вика за нещо толкова опасно, че само луд би се съгласил да го изпълни.

Стигна близкия ъгъл на храма и вдигна глава към малкото зарешетено прозорче. Вляво, до кралската корабостроителница, се виждаше дворецът на принца, който доминираше над целия град. Вдясно и доста по-близо бе разположен Храмовият площад, край който се помещаваха Орденът на Сунг и Храмът на Кахули. Имаше и други важни храмове, но тези двата изпъкваха над останалите. Запита се, не за пръв път, какъв ли щеше да е животът ѝ, ако брат Матиас членуваше в друг орден.

Той бе първият божи човек, когото срещна, и първият от двамата мъже в живота ѝ, към които чувствата ѝ не бяха негативни — Сандрина обичаше брат Матиас, както дъщеря обича баща си. След три години в онзи луксозен бордей Шегаджиите я продадоха на един от най-богатите кешийски търговци, който до такава степен бе хлътнал по нея, че настоя да я купи и да я отведе в кешийския град Шамата. Тъй като виждаха в негово лице ползотворен сътрудник, макар търговецът да делеше поравно заниманията си с легален и нелегален бизнес, и въпреки че нямаха обичая да продават своите момичета — в Кралството търговията с роби бе забранена. — Шегаджиите охотно предоставиха услугите ѝ срещу значителна сума в злато.

Тъкмо брат Матиас бе този, който спаси живота ѝ и го промени. Не можеше да си спомни първата им среща, без да се смути, а и сега — преди срещата с отец-епископа — не бе моментът за подобни чувства, така че прогони спомените от ума си.

Влезе в скромната канцелария, обитавана от един от най-могъщите членове на ордена Щит на слабите. Само в Риланон имаше по-висок пост. Но макар че Великият майстор бе запазил церемониалната си отговорност, възрастта го бе лишила от способността да изпълнява реално задълженията си и седмината отци-епископи бяха поели тази тежест върху себе си. Напоследък се говореше, че отец-епископ Крийган е най-вероятният наследник за поста на Велик майстор.

За изненада на почти всички, които идваха в кабинета на отец-епископа, той не разполагаше с преддверие, нито пък отвън стояха монаси и чиновници, които да му помагат, и вратата винаги бе отворена. Обитателите на храма знаеха причината: вратата на отец-епископа бе широко отворена за всеки, който се нуждае от помощта му, но да се смили над последния Богинята, ако причината да го обезпокои не е сериозна.

Тя спря пред вратата и почака да я поканят. Спомни си първия път, когато дойде тук, току-що завършила обучението си в храма в Кеш. Беше се върнала в Крондор изпълнена със смесица от нетърпение и боязън, защото не се бе прибирала в града през петте години, откакто я бяха продали на кешиец. Но само минута в компанията на отец-епископа бе достатъчна, за да я накара да забрави грижите си.

Той забеляза, че стои на прага, и ѝ махна с ръка.

— Сандрина, има една работа, която ми се иска да поразучиш. — Тъй като не посочи някое от четирите кресла край стената, тя спря в средата на стаята и застана в почтителна поза.

Писалището му бе съвсем семпло, обикновена маса с правоъгълни кошници, в които бяха натрупани книжа. Помощниците на отец-епископа не можеха да се оплачат от липса на работа.

Някои биха го сметнали за хубав мъж, но Сандрина знаеше, че в поведението му има нещо, което ще ги накара да се стреснат — една арогантна увереност, че винаги е прав. Въпреки това тъкмо той бе човекът, който бе помогнал на някогашната крондорска блудница да започне живота си отново и в порядъчно русло, и тя винаги щеше да му е благодарна. И освен това не можеше да не признае, че неизменно успява да ѝ намери най-интересните задачи.

— Готова съм, отче-епископе.

Той се усмихна и тя усети, че я залива вълна на задоволство.

— Да, ти винаги си готова.

Облегна се назад и я покани да се настани в някое кресло. Тя знаеше, че това означава продължителен разговор на сложни теми.

— Изглеждаш добре — отбеляза той. — Как си — от последната ни среща насам?

Сандрина знаеше, че е напълно наясно какво е правила през изминалата година, откакто за последен път я бе викал в канцеларията. Тогава я прати да разследва доклад за нечия нежелателна намеса в храмовото правораздаване в Свободния град Натал — който се оказа неверен, — след което трябваше да отпътува за далечното Крудийско херцогство, където имаше подозрения, че в едно забравено от бога селце се спотайва магьосник беглец на име Сиди. Последното също не отговаряше на истината. Но въпреки това тя представи на отец-епископа подробни доклади за срещата си с един побъркан магьосник, който бе навлязъл твърде навътре в Тъмното изкуство, и как бе спасила селяните от неговите набези. Малката му банда от черни призраци почти бе опустошила селцето и бе оставила оцелелите без припаси, с които да преживеят идващата зима. Сандрина се бе свързала с най-малкия син на Крудийския херцог, който се бе съгласил да прати помощ на селцето — баща му и по-големият му брат бяха напуснали замъка в Крудий, но момчето се справи чудесно със задачата.

Като цяло това се оказа важна, но прозаична задача, след като се справиха с побъркания магьосник. Петнайсетгодишният Хенри, вторият син на херцога, бе направил дълбоко впечатление на Сандрина. По тези места го наричаха Хал и той бе проявил както зрелост, така и решителност, докато действаше като посредник между заместниците на своя баща и един Непреклонен рицар от Храма на Дала. Пограничните селища, изглежда, често бяха по-скоро бreme, отколкото да носят полза на местните велможи: предоставяха почти незначителна реколта от бедната земя, а изискваха непропорционална по степен закрила от мародерстващи ренегати, нападения на таласъми, Тъмни елфи и каквито още злини обитаваха тези региони.

Сандрина бе прекарала по-голямата част от предишната година в Крудий и се бе върнала едва след като се увери, че селцето вече си е стъпило на краката. По пътя към Крондор се намеси в няколко дребни конфликта, като винаги вземаше страната на тези, които са по-малко или са обсадени и преследвани; опитваше се да възстанови

равновесието и да намери мирно решение. Често се сблъскваше с ироничния извод, че трябва да прилага насилие, за да се справи с друго, по-голямо.

— Какви са заповедите ви, отче-епископе?

Той смръщи вежди.

— Какво, приключихме ли с размяната на любезности? Добре тогава, щом питаш. Какво знаеш за Върховете на Куор?

Сандрина помисли за миг преди да отговори. Ала отец-епископът едва ли разполагаше с излишно време, за да се опитва да го впечатли, така че накрая тя каза:

— Предполагам, много по-малко, отколкото ще ми кажете вие.

Той се засмя.

— Ти какво знаеш?

— Район на Кеш, на юг от Ролдем, изолиран и рядко заселен. Говори се, че от време на време там се отбивали контрабандисти, за да избегнат митническите кораби на Ролдем и Кеш, но това е почти всичко, което ми е известно.

— Там живее една раса, куор. От нея произхожда и името на района. Те на свой ред са защитавани, ако това наистина е правилният термин, от елфи. — Сандрина вдигна изненадано вежди. Доколкото ѝ беше известно, елфи се срещаха само в северните земи на Крудий.

— Всъщност и за нас това е почти цялата информация. Ето защо решихме да пратим там наш човек.

— Мен ли, отче-епископе?

— Да — отвърна той. — Има едно селце на източния склон на полуострова, Акракон. Обитателите му са потомци на едно от най-непокорните племена в района, но отдавна са станали поданици на Кеш. Сега вече не създават проблеми, ала от известно време са тероризирани от мародерстващи пирати. Тонът на отец-епископа се промени. — Получаваме съобщения за тези пирати от близо десет години. Нямаме представа кои са и защо си правят труда да безпокоят крайбрежните селища... Той сви рамене. — Знаем само, че носят черни кърпи на главите, черни шапки и така нататък. Но откъде са се взели и на кого служат? Той отново повдигна рамене. — Бъди предпазлива, Сандрина, понякога в екипажите има магьосници. В първия доклад се споменаваха и демон.

Тя кимна. Сега вече разбираше защо изборът му се е спрял на нея. През кратката си служба в ордена вече няколко пъти се беше сблъсквала с демони.

— Тъй като Кешийският имперски двор си има много по-сериозни грижи, прехвърлиха задачата да разследваме този случай на нас.

— И ако междувременно успея да науча повече за планинските обитатели, тези куори, толкова по-добре?

— Толкова по-добре — повтори той. — Но внимавай, защото има още едно усложнение.

— Винаги има усложнения.

— Доста могъщи люде проявяват интерес към куорите и елфите, които ги закрилят, хора с влияние и богатства, при това от много висока трибуна. — Той се облегна назад. — Говоря за магьосниците.

Не беше необходимо да пита кого има предвид. Магьосниците от Звезден пристан открай време будеха подозренията на монасите от Храма на Кралството и Кеш. Магията бе занимание за богове и се възлагаше на техните простосмъртни служители само ако трябваше да вършат божия работа. На магьосниците се гледеше като на приемници на сила, отредена само за неколцина избрани, и като такива те в най-добрия случай бяха подозрителни, а в най-лошия — врагове. Мнозина магьосници биваха примамвани от Тъмното изкуство, някои от тях дори осъждани на смърт от водачите на Храма заради минали прегрешения.

През годините Сандрина бе срещала няколко магьосници, почти всички срещи завършваха неприятно за нея, дори по-безобидните пак ѝ създаваха затруднения. Тъжна и общоизвестна истина бе, че и най-пропадналите магьосници намираха обяснение за своето поведение. Тя си спомняше един особено неприятен инцидент с група некроманти, трима манияци, толкова обсебени от лудостта си, че се наложи да се намесва светият рицар, за да ги прати на оня свят. Все още носеше белег на лявото си бедро, който да ѝ напомня, че някои хора не се вслушват в гласа на разума. Един от магьосниците бе хвърлил по нея черна магична мълния, преди да умре, и макар първоначалното обгаряне да не изглеждаше сериозно, раната отказваше да се затвори и през следващите дни загnoi. Храмовите лечители положиха немалки

усилия, за да спасят Сандрина от загуба на крака, и тя прекара на легло повече от месец.

— Отче-епископе, обещавам да съм нащрек за намесата на магьосници.

— Посети ли вече върховната жрица?

Сандрина се усмихна. Колкото и посветени на делото си да бяха служителите на ордена, винаги се намесваше и политика.

— Ако не ме бяхте повикали от медитацията, досега да съм го направила, отче-епископе.

Крийган си позволи състрадателна усмивка.

— Ах, и аз какъв съм, да се намеся тъкмо когато не бива.

— Проблемът, както виждам, съвсем не е от днес, отче-епископе. Той сви рамене.

— Върховната жрица е... малко тесногръда във вярванията си и не остана никак доволна, че една от най-добрите ѝ ученички избра пътя на Непреклонните. И двамата знаем, че щеше да се издигнеш доста високо в ордена, но не е наша работа да обсъждаме пътя, който ти е отредила Богинята.

Усмивката на Сандрина стана още по-широка.

— В това наистина няма съмнение и все пак има хора, които настояват за допълнителна яснота.

Отец-епископът се разсмя, нещо, което правеше рядко.

— Ще ми липсва твоята духовитост, момиче.

Тя потисна желанието си да въздъхне. Наричаше я „момиче“ само когато разговаряха насаме и това ѝ напомняше за времето, когато техните роли на наставник и негово протеже бяха на прага да прераснат в нещо по-лично. Далайските ордени не изискваха обет за целомъдрие, макар че рядко се случваше да се сключват бракове и да се раждат деца, както и партньорите да се обвързват. Но за високопоставен служител като отец-епископа би било немислимо да се обвърже с дякон и дори с Непреклонен скуайър, а и придобитата антипатия на Сандрина към мъжете ѝ пречеше да вижда някакви лични интереси в отношението му към нея. По тази причина двамата засега не се поддаваха на натрупаното между тях напрежение, но от друга страна, и двамата усещаха влечение един към друг. Сандрина прогони от душата си тези обезпокоителни чувства и каза:

— Има ли нещо друго, отче-епископе?

— Не, дъще — отвърна той. — Нека Богинята бди над теб и да те води.

— Да води и вас, отче-епископе — каза Сандрина и излезе от канцеларията.

Мина по дългия коридор, който заемаше цялата южна страна на огромния храм. Право на север бе разположен просторният централен Храмов площад, където се намираше и дворът на поклонниците с няколко параклиса по краищата. За разлика от други религии, на почитателите на Дала рядко се налагаше да изразяват чувствата си открито, но затова пък храмът се посещаваше непрестанно от пътешественици, дошли да поднесат молитви и дарове на Богинята. Централната порта на Храма бе едно от най-оживените места, денем и нощем.

В резултат най-натоварени бяха канцелариите в южния коридор. Тук освен това се помещаваха и спалните помещения за гости и прислуга, складове, кухни, пералня, килери, както и бани и градини за медитация. Спалните за духовенството и тези, които подобно на Сандрина принадлежаха към военния клон на ордена, бяха разположени в подземията, тъкмо под коридора, по който минаваше в момента.

В противоположния край на дългия коридор беше канцеларията на върховната жрица. Фактът, че канцелариите на двамата най-изтъкнати водачи в храма се намираха възможно най-далече една от друга, оставаше почти незабелязан. За разлика от канцеларията на отец-епископа, тази на върховната жрица имаше преддверие, където седеше нейната лична секретарка, една от храмовите жрици. Тя вдигна глава, когато Сандрина влезе, и дори да я позна от минали посещения, не го издаде с нищо.

— Сестро — произнесе с обичайния си мек и равен глас. — С какво мога да ви помогна?

Сандрина овладя внезапния импулс да се обърне и да си тръгне и отвърна:

— Аз съм Сандрина, Непреклонен рицар от ордена Щит на слабите. Бих искала да изкажа почитанията си на върховната жрица.

Слабата жена на средна възраст се изправи. Носеше семпла туника с цветовете на своя орден от кафяв, избелял от пране плат, но осанката ѝ бе царствена. На шията ѝ се поклащаше гербът на ордена,

неукрасен щит, окачен на верига, но Сандрина не пропусна да забележи, че както орнаментът, така и веригата са изработени от злато и са дело на много изкусен майстор. Без съмнение дар от върховната жрица.

— Ще проверя дали върховната жрица може да ви отдели няколко минути.

Сандрина мълчаливо се помоли наистина да е толкова малко, защото знаеше, че поканата да седне, за да си поговорят, би означавала дълга и неприятна аудиенция. Миг по-късно страховете ѝ се потвърдиха, когато я въведоха в просторната канцелария и я настаниха на удобно кресло до масичка с поднесен димящ чай.

Върховната жрица Селдон беше яка, но доста добре сложена жена към петдесетте. Имаше румени бузи и коса, едва забележимо посивяла на слепоочията, което правеше очите ѝ още по-проницателни.

— Ах, сестро — рече тя, щом Сандрина се настани срещу нея. Върховната жрица бе, освен това и доста пълна и талията ѝ сякаш растеше при всяка нова среща с нея. — Какво те води в Крондор, дете мое?

Сандрина едва не потръпна. Ако „момиче“ при отец-епископа означаваше, че временно е загърбил авторитетното си положение, то „дете мое“ подсказваше, че върховната жрица няма намерение да направи същото. Въпреки че Сандрина служеше вече четири години като Непреклонен рицар, беше обучена да използва всяко оръжие, благословено от ордена, и през последните три години бе кръстосвала Кралството и Северен Кеш като инструмент на Богинята, върховната жрица искаше да подчертае чия е властта в Крондор и да ѝ напомни, че тя е една малка предателка, задето е изоставила Пътя на жрицата и е предпочела да вземе в ръка оръжие и да поведе война с нечестивците.

Сандрина тъкмо се готвеше да ѝ отговори, когато върховната жрица каза:

— Чай? — И без да чака отговор, започна да налива димящата течност в изящните порцеланови чаши.

Сандрина завъртя в ръце чашката, която ѝ подаде върховната жрица, и попита:

— Цуранска изработка?

Възрастната жена поклати глава.

— От Ламът. Но дизайнът е цурански. Истинският цурански порцелан е твърде скъп за нас. Богинята дава, но не и в излишък, дете мое.

Дори тази незначителна забележка прозвуча като укор.

— Така че, отново, какво те води в Крондор?

Сандрина знаеше, че не се налага да обяснява. Би могла да заяви, че е пристигнала тук, в столицата на Западните владения на Островното кралство, случайно. Но бе сигурна, че Върховната майка вече знае за посещението ѝ в канцеларията на отец-епископа. Не би рискувала да разчита на случайността, когато не бе изключена конспирация.

— Бях в Порт Викор, господарке.

— На посещение при брат Матиас?

Сандрина кимна. Той я бе довел в Храма на майката в Кеш, където я приеха на обучение, за да стане жрица. Пак той се появи отново в живота ѝ в Крондор, когато тя промени намерението си да бъде послушница и избра пътя на Непреклонен в ордена Щит на слабите. Матиас се намеси и я взе за свой скуайър, когато спорът между върховната жрица Селдон и отец-епископ Крийган взе да става напрегнат. Сега вече Сандрина знаеше, че е била полезен инструмент за Крийган и че каквито и чувства да е изпитвал към нея, нямат отношение към решенията му. Селдон пък гледаше на Сандрина като на откраднатата собственост, на поредната загуба в нестихващата ѝ борба с ордена и тези, свързани с него, особено отец-епископа. Рядко се случваше някой член на военен орден да израсте до овластен служител в Храма, но Крийган беше рядък човек.

— Той е... доволен — каза тя бавно. — Болестта, която отнема паметта му, не е намалила удоволствието му от много неща. Доволен е, че може да излиза на риба, когато му позволяват, или да се разхожда из градината. Понякога ме помни, друг път не.

— Иначе е добре, нали? — попита върховната жрица Селдон и за миг Сандрина зърна под маската ѝ истинска загриженост и привързаност. През всички тези години брат Матиас бе отказвал високи постове, което не пречеше уважението към него да продължава да расте.

— Лечителите в общежитието казват, че е напълно здрав, и обещават да го съхранят такъв още много години. Но е болезнено...

когато човек като него не си спомня кой е.

— Той ти беше като баща — каза с безизразен глас върховната жрица и искрицата човечност, която Сандрина бе забелязала, угасна. Сандрина беше творение на Крийган и върховната жрица никога нямаше да го забрави, нито да прости предателството ѝ. Сандрина знаеше, че търканията между двамата до голяма степен се дължат на това, че според Селдон отец-епископът узурпираше твърде голяма власт в Крондор, а не заради загубата на една дребна и незначителна послушница. Говореше се, че върховната жрица се смятала за най-подходящ кандидат за управленческия пост на Храма, когато здравето на настоящия Велик майстор се влоши до степен да го принуди да го освободи. Ако това бе вярно, Крийган щеше да е най-сериозната ѝ пречка за поста.

Сандрина потисна желанието си да припомни на върховната жрица, че няма никаква представа какво е да имаш баща, тъй като майка ѝ нямаше представа кой е нейният, а бащите на другите, които помнеше от детството си, бяха или пияници, или женкари, или чудовища, съчетаващи поравно от двете. Дори отец-епископът понякога будеше в нея подозрение, може би защото желанията му често бяха в разрез с нейните.

Така че предпочете да кимне, без да отговаря подробно.

— И сега какво те чака, дете мое?

Сандрина знаеше, че ще е по-добре да не се опитва да отвърне уклончиво. Върховната жрица имаше достатъчно източници. Но и не беше необходимо да казва цялата истина.

— До ордена са стигнали сведения за пирати, тормозещи едно селце на кешийското крайбрежие. Изглежда, имперският двор е твърде зает, за да се занимава с подобен проблем, и тъй като аз бях единственият Непреклонен рицар, озовал се наблизко, решиха да пратят мен. — Сандрина използва титлата си най-вече да напомни на върховната жрица, че въпреки ранга ѝ и предишното ѝ положение на наставница, сега нейното посещение не е нищо повече от израз на учтивост. Допи чая, надигна се и каза:

— Време е да тръгвам, върховна господарке. Благодаря ви за времето, което ми отделихте.

Остана права в очакване да получи официално разрешение и след един сконфузен миг възрастната жена склони глава в знак на

съгласие. Ако беше само послушница или дори жрица, Сандрина щеше да чака, докато я освободят, но не и като рицар. Докато приближаваше вратата, върховната жрица произнесе зад нея:

— Жалко, наистина.

Сандрина се поколеба, после се обърна.

— Кое е жалко, върховна господарке?

— Не мога да не съжалявам, че въпреки службата ти на Богинята на настоящото ти поприще не остана тук, за да продължиш по истинския път.

На Сандрина мигом ѝ хрумнаха поне десетина подходящи отговора, повечето неучтиви и дразнещи, но брат Матиас я бе учил да помисля, преди да отговори.

— Винаги съм търсила пътя, предназначен за мен, върховна господарке, и всеки ден се моля Богинята да ме запази на него.

И без повече думи се обърна и излезе, Докато вървеше по дългия коридор, ѝ се доця да удари нещо — някой бандит или войнстващ таласъм. Тъй като нямаше подходящи обекти обаче реши, че е най-добре да иде да се упражнява, за да провери с каква бързина ще успее да превърне на трески дебела талпа.

Стоеше задъхана, след като близо час бе изкарвала яда си на талпата. Дясната ръка я болеше от ударите по дървената жертва. Подобно на всички останали членове на ордена Сандрина използваше за оръжие боздуган. Традицията да не се прилагат заострени оръжия датираше от много отдавна и никой не помнеше как е възникнала, но се смяташе за неразделна част от учението на ордена за постигане на равновесие. Тези, които оказваха съпротива, получаваха всички възможности да се откажат и предадат, та дори ако това трябва да стане чрез собствената им смърт. Острите оръжия проливат кръв, която не може да бъде върната обратно. Сандрина неведнъж се бе питала дали вдъхновителят на тази идея е имал представа какви поражения на тялото може да нанесе един боздуган в опитни ръце. Строшеният череп е не по-малко смъртоносен от кървенето от прободна рана, нали така.

Към нея се приближи момиче с дрехи на паж, вероятно нечий скуайър в ордена. Беше доста хубава и за миг Сандрина се зачуди дали

не е от личната свита на отец-епископа. После кимна и я погледна въпросително:

— Сестро?

Младата жена ѝ подаде дървена кутийка.

— Отец-епископът нареди да ви предам това. Каза, че ще разберете.

Сандрина се засмя. Момичето наистина бе от свитата му.

Девојката изглеждаше смутена и Сандрина подхвърли:

— Извинявай, хрумна ми една глупава мисъл. За Непреклонен рицар ли се обучаваш?

Момичето поклати глава.

— Аз съм писарка и чиновничка. Служа в библиотеката на храма.

— Аха — каза Сандрина. Отец-епископът я бе поставил там, за да шпионира кой идва и кога си тръгва, както и да наглежда безбройните скъпоценни издания и свитъци в библиотеката. Тя взе кутийката. — Благодаря.

Докато изпровождаше с поглед стройната девојка, се зачуди каква ли е историята на нейния живот, преди да дойде тук, дали е имала любящ баща и майка, която мечтае за внуци? Или е избягала от суровия и безразличен свят? Поклати глава, за да прогони тези безсмислени разсъждения, и отвори кутийката.

Вътре имаше матовобял камък с обикновен метален обков, окачен на кожена каишка. Тя въздъхна. Беше Портал на душата. Преди да поеме на път, за да изпълни възложената ѝ задача, щеше да бъде подложена на доста продължителен и изнурителен сеанс при един от най-могъщите братя от ордена, който щеше да подготви камъка така, че ако загине, духът ѝ да бъде призван в храма и подложен на разпит от онези, които могат да разговарят с починалите. С достатъчно силна магия биха могли дори да я възкресят. Този акт бе най-могъщата магия, която прилагаха, изключително рядък и невероятно труден за осъществяване. Тя се зачуди дали ако наистина бъде възкресена, с нея ще се върнат и белезите ѝ, особено онзи на бедрото, който я сърбеше в най-неподходящи моменти. После отново се втренчи в камъка.

Щом ѝ го даваха, значи задачата, която ѝ възлагаха, беше много важна. Толкова важна, че дори и да не оцелее, това, което открие, трябва да бъде докладвано, даже ако се наложи да бъде измъкнато от

нейния призрак, който щеше да бъде задържан няколко часа, преди да го оставят да продължи към Залата на Лимс-Крагма. Или ако необходимостта е още по-голяма и ако Лимс-Крагма благоволи, дори съвсем да избегне смъртта.

Въпреки горещия ден и загрялото ѝ от упражнения тяло я побиха студени тръпки.

От един прозорец високо над двора зад храма отец-епископ Крийган наблюдаваше момичето, което разглеждаше пратения от него камък.

— Тя е толкова млада.

Мъжът до рамото му отвърна:

— Да, но е жилава като всеки Непреклонен от Ордена. Ако Матиас все още беше във форма или беше жив Кендал, щях да кажа, че всеки от двамата е подходящ, но в момента тя е най-добрата комбинация от умение, сила и решимост, с която разполагаме.

Крийган се обърна и погледна събеседника си, човек, когото познаваше от много години, макар че се бяха сблизили едва през последните три. Беше облечен със семпли дрехи, при това доста мръсни, косата му бе разчорлена и сплъстена, а брадата — неоформена. Дори ноктите му бяха мръсни, но отец-епископът на ордена Щит на слабите знаеше, че това е само една от няколкото роли, използвани от Джеймс Дашър Джеймисън, наричан Трепалото.

— От името на Короната ли действаш?

— В известен смисъл — отвърна най-опасният човек в Кралството поне според мнението на Крийган. Той бе не само внук на прочутия херцог на Островното кралство, но освен това се смяташе, че е и мозъкът зад всички разузнавателни операции, а според някои дори контролираше престъпното братство на Шегаджиите.

Джим Трепалото погледна пак през прозореца и подхвърли:

— Невероятно красива жена, признавам.

— И също толкова опасна — каза Крийган.

Джим Трепалото го изгледа внимателно:

— Вие двамата...?

— Не — отвърна прелатът. — Не че не ми е минавала подобна мисъл. — Посочи малката масичка и двете кресла. — Ако имам

недостатък, той е слабостта ми към красиви жени. — Помещението нямаше строго определено предназначение, но открай време Крийган го използваше за тайните си срещи и за онези мигове, в които му се искаше да остане сам, да се откъсне от делата покрай командването на армията на върховната жрица, или пък се нуждаеше от няколко минути усамотение, за да помисли.

— Аз я познавам — каза Джим. — От времето, когато беше блудница.

— Ти? — попита Крийган.

Джим Трепалото се разсмя, но в смеха му се долавяше притеснение.

— Не. Не по този начин. Може да не съм първият в списъка ѝ на хората, които би искала да види мъртви, но без съмнение съм някъде в челните позиции.

— Наистина?

— Да. Аз бях този, който я продаде на онзи кешийски търговец.

Крийган въздъхна и поклати глава.

— Нещата, които вършим заради по-голямото добро. — И добави: — Но нали пак ти уреди да се намеси брат Матиас и да я спаси от кешиеца?

— Ще ми се да можех да го потвърдя — отвърна Джим. — Планът ми беше да я оставя да забавлява около месец онова тлъсто чудовище, после да се свържа с нея и да я вербувам за моята кауза. Щях да ѝ обещавам безопасно прехвърляне обратно в кралство Шамата и достатъчно средства, за да започне нов живот, ако ми донесе едни документи, които държеше онзи търговец.

— Не го знаех — призна Крийган. — Винаги съм мислел, че беше някакъв сложен план, за да се отървеш от кешийски шпионин, и Матиас по случайност е прозрял какво се крие зад красивата външност на девойката.

Джим си позволи още един кратък смях.

— Заканос Мартиас бе точно толкова кешийски шпионин, колкото си и ти. Бих го определил по-скоро като стеснение на важен път... — Той поклати глава. — Да кажем, че след премахването му стана по-лесно да вкарвам и изкарвам някои нещица от Кеш. Сега работя директно с хората, до които преди Заканос не ме допускаше. Все пак жалко, че не успях да измъкна онези документи от него.

Когато най-сетне хората ми се добраха до дома му в Шамата, някой друг вече ги бе изпреварил и не бе оставил нищо важно.

— Кой ли, питам се? — Подхвърли отец-епископът.

— Имперската кешийска разузнавателна служба — отвърна Трепалото. — Която, естествено, не съществува.

— Какво?

— Стара семейна шега. — Джим въздъхна. — Докато императорът оставя шпионите под контрола на Али Шек Хазара-хан, има кой да ми върши работата. Тази фамилия е отговорна за повече злочестия между двата народа, отколкото всяка друга група негодници.

— Защо просто не ги премахнете? — попита Крийган.

— Ами, като начало, това ще е открит враждебен акт, а точно сега се нуждаем от извинение, за да се хванем за гърлата с кешийските воини-псета толкова, колкото на някоя горяща къща ѝ трябва буре с катран. Второ, когато става дума за шпионски игри, нещата просто не се вършат по този начин — смъртта е последното решение на всички проблеми. И последно, аз наистина харесвам Али. Той е много забавен с чудатите си истории — и е ужасно добър в хазарта.

— Трудно ми е да разбера този твой свят — призна прелатът.

— Както и аз твоя, отче. Но понякога в името на по-голямото добро ние с теб трябва да си вярваме.

— Очевидно. Иначе нямаше да си тук. — Отец-епископът се надигна. — Трябва да се връщам в канцеларията. — Тръгнаха към вратата и той продължи: — Щом не ти си уредил срещата на брат Матиас с кешийския търговец, кой може да го е направил?

— Ще трябва да разпиташ какво си спомня Сандрина, защото ако е имало и друг участник в играта, нямам представа кой е той.

— Може би планът е бил на Богинята — Подхвърли Крийган и Джим бе сигурен, че говори сериозно.

— Видял съм твърде много неща в живота си — рече той, — за да се усъмня в подобно твърдение. — Погледна към вратата и добави: — Ще се постарая да се измъкна толкова незабелязано, колкото влязох.

— В такъв случай всичко хубаво — рече отец-епископът и Джим Трепалото забърза по южния коридор към стълбището.

Крийган въздъхна. Нещата ставаха твърде сложни и той започваше да се съмнява дали ще се справят, дори със събраните сили

на Храма и Короната. Опитва се да прогони тези съмнения — сега не беше времето да се тревожи за проблеми, които бяха извън неговия контрол.

3. ТАРЕДЕЛ

Въздухът трептеше.

Лек ветрец подухна през долината над надигащите се от скалите топли вълни и под реещите се горе чучулиги. Следобедното слънце прогони окончателно нощния хлад и загърна тревата с топло одеяло, възвестявайки пристигането на пролетта. Една приличаща се на слънце лисица вдигна обезпокоено глава, подушила нещо необичайно, скочи и се огледа тревожно. Любопитството ѝ бързо отстъпи място на предпазливостта и животинчето се стрелна към сенчестата горичка.

Причината за уплахата ѝ бе самотен пътник, който вървеше през оредялата горичка. На тази надморска височина гъстата гора постепенно отстъпваше място на алпийска растителност и откритите пространства улесняваха придвижването.

Някой страничен наблюдател не би сметнал непознатия за интересен с каквото и да било. Не изглеждаше нито як, нито строен. Носеше обикновени дрехи от сивкав плат и раница и се подпираше на дъбова тояга.

Мъжът спря и погледна планинските върхове на север и юг. За хората в околностите те бяха известни като Сивите кули, но за непознатия не бяха източник на наслада от красотите на природата, а по-скоро допълнение към отбранителните възможности на долината.

Някога тук бяха живели хора, но нашественици ги бяха прогонили. След време нашествениците също си бяха тръгнали, но първоначалните обитатели на долината така и не се бяха върнали. Бяха останали само знаци за тяхното присъствие, разхвърляни из целия район — от далечния северен проход, зад който се намираха селцата на джуджетата, до южния, където високите зъбери отстъпваха място на заоблени хълмове.

Подобно на повечето свои сънародници пътникът не знаеше много за джуджетата от север, както и за огромните хорски пълчища. А за тези, които преди бяха обитавали долината, бе чувал само легенди и

сказания. От малкото, което бе успял да събере, се бяха получили по-скоро въпроси, отколкото отговори.

Вече три месеца кръстосваше този континент, на който почти никой не му обръщаше внимание, а малцината, с които бе разговарял, едва ли го помнеха. Той беше незабележимо същество, би могъл да е висок, или със среден ръст, а може би дори нисичък. Косата му щеше да бъде описана като кестенява, или руса, или дори черна. Дрехите, избрани нарочно да пораждат подобен ефект, го правеха незабележим и труден за запомняне.

След като се огледа, за да запечата мястото в съзнанието си и да се увери, че никой не го следи, пътникът бръкна в кесията на пояса си и извади един кристал. Не беше особено ценен, освен за притежателя му, тъй като бе единственият начин да се завърне при своя народ. Той стисна здраво кристала и бавно се освободи от досегашния си облик — трябваше да върне истинския си вид, преди да поеме назад. Ако прекрачеше портала в магичната си дегизировка, го заплашваше неминуема гибел.

Намери за доста странно, че макар да не се бе променил физически, има усещането, че се е освободил от дрехи, които са му били твърде малки. Позволи си няколко секунди да се разкърши, а после произнесе лаконичното заклинание, задействащо кристала.

Чу се пукот, последван от свистене на въздуха, и след това над земята се оформи порталът: висок дванайсет стъпки и широк девет — сив овал от нищо. Миг по-късно пътникът пристъпи в портала и изчезна.

Спотаен сред дърветата, един неподвижен мъж проследи минаването на непознатия през портала.

Мъжът се бе озовал в долината по странни стечения на обстоятелствата, тъй като никой не живееше тук след Войната на разлома, но пък ловните пътеки покрай северните склонове осигуряваха по-бърз достъп до мястото, накъдето бе тръгнал, отколкото много по-често използваните пътища из лесовете Зеленото лоно на юг. Освен това самотата и опасностите не го безпокояха и бяха по-маловажни от бързото придвижване. Сред расите на смъртните

единствено елфите притежаваха по-добри умения да се прокрадват из горите от наталските рейнджъри.

Мъжът беше висок и слаб, с обгоряла от слънцето кожа, а кестенявите му коси на места бяха изрусели до бяло. Тъмните му очи, високите скули и правият му нос му придаваха ястребов изглед. Само когато се усмихваше, лицето му не изглеждаше тъй мрачно и страховито — но той се усмихваше рядко, само в дома си или сред приятели.

Рейнджър Алистан от Натал изпълняваше поръчка на едно търговско сдружение на Свободните градове по споразумение с графа на Каре. В момента носеше документи, които и двете страни смятаха за важни. Потъмнялото му от слънцето лице бе съсредоточено, черните му очи бяха присвити, сякаш се опитваше да различи всяка подробност. Слепоочията му все още не бяха посребрели, макар вече да не беше млад. Бе прекарал целия си живот в служба на народа си, уповавайки се на уменията си да остава незабелязан, да действа бързо и да върти сабята.

Беше се натъкнал на следите на странния пътник, оставени нехайно в размякнатата почва, само преди час. Отначало не се заинтересува особено от него, сметна го за странстващ магьосник, сигурно заради тежката тояга, но въпреки това го проследи. Всъщност интересът му към непознатия, навъртащ се в пущинаците недалеч от Сивите кули, се пробуди не докато го гледаше, а когато откъсна очи от него.

Защото не можа да си спомни как изглежда. Дали наметалото му бе сиво, или бяло? Дали бе нисък, или висок? Всеки път, когато отместваше очи от непознатия, изпадаше в същото недоумение. Бе сигурен, че пътникът е магьосник и че използва дегизировка, за да скрие истинската си същност. За негова изненада се оказа по-лесно да върви по дирите на непознатия, отколкото да следи самия него. В този човек имаше нещо, което непрестанно го подтикваше да отклони вниманието си от него и да се захване с прекъснатата работа, така че трябваше да си наложи с усилие на волята да го проследи.

А после стана свидетел на преобразяването.

В този момент всяка подробност от истинския външен вид на съществуването се запечата в съзнанието му. И веднага щом чудатото отпътуване на непознатия от този свят приключи, рейнджърът си даде

сметка, че вече има много по-важна задача. Предишния път, когато подобни създания бяха навестявали тази долина, бе последвала дванайсетгодишна кървава война. И ако се съдеше по външния вид на съществото, това бе на път да се повтори.

За Алистан сцената беше сякаш незабележим човечец се е преобразил във възможно най-високия елф. Съжали, че не го бе огледал по-подробно, но той бе изчезнал твърде бързо.

Все пак, доколкото можа да го разгледа, съществото бе с височина почти седем стъпки, с широки рамене и изненадващо тесен кръст. Краката му бяха като на елф, ала по-мускулести. Покрита с рисунки лента придържаше червената му коса над челото, останалото се спускаше свободно към раменете. Ала от всичко най-изненадваща беше тъкмо тази червена коса — тя не напомняше с нищо естествения червеникавокафяв цвят, нито оранжевите кичури, които понякога се срещаха при хора и елфи, а бе с яркоален оттенък. Веждите му бяха в същия цвят и изглежда ги бе намазал с восък, защото стърчаха нагоре и лъщяха. Приличаха на антени на пеперуда.

Алистан се огледа да не би наблизко да има и други същества, макар че се съмняваше — долината бе останала незаселена за цяло столетие, откакто бе приключила Войната на разлома. Тъмните елфи, живели някога тук, сега се чувстваха по-спокойни далече на север и до днес Алистан бе виждал само веднъж следи от човек. Или елф — не беше сигурен.

Продължаваше да обмисля видяното, докато вървеше по планинските пътеки. Подобно на другите елфи, които познаваше, непознатият бе показал забележителна грациозност на движенията, докато пристъпваше в портала. Но за разлика от тях бе вървял из гората тежко, сякаш никога не го бяха учили да се прокрадва безшумно или пък не държеше на това. Нито един дори най-посредствен в подготовката си елф не би оставил след себе си толкова дълбоки и лесни за намиране следи.

Имаше и още нещо в това същество. Алистан бе успял да мерне лицето му само за миг, но и това бе достатъчно, за да запомни очите му. Бяха хлътнали в орбитите и толкова бледосини, че приличаха на ясно зимно небе. Някаква неприязън се излъчваше от лицето, освен това. Алистан не би могъл да обясни какво го кара да мисли така, но беше сигурен, че непознатият не е мидкемийски елф, а нещо различно.

Съществото несъмнено бе достатъчно умно, за да използва магия, с чиято помощ да се представя за човек, нещо, което не би било лесно не само за обикновен магьосник, а и за истинските познавачи, великите дракони. Това елфоподобно създание не само беше някакъв вид магьосник, но със сигурност бе доста могъщ.

Алистан бе озадачен и от облеклото му. Съществото носеше изящен златен обръч с голям шлифован рубин на челото. Елфите също носеха украшения, но само по време на празненства, иначе се задоволяваха с обикновени венци и амулети.

Освен това, разбира се, правеха впечатление и самите одежди.

Този „елф“ имаше дрехи от фин плат и обръчът на челото му бе дело на истински майстор. Въпреки едрото си мускуесто тяло той не се държеше със самоувереността на воин или скаут и ако се вземеше предвид дегизировката, май предпочиташе по-скоро да остане незабелязан, отколкото да търси конфликт. Алистан не се съмняваше, че е магьосник, но дрехите и илюзията, с която се прикриваше, го отличаваха категорично от Тъкачите на заклинания в Елвандар или маговете учени от Елдар. Тяхното магьосничество бе колкото дело на природата, толкова и на ума и волята, а заклинанията на това същество сякаш се носеха на раменете като наметка и приличаха на тъмното човешко изкуство.

Странният елф очевидно се родееше по-скоро с хората, обичащи материалното великолепие, тъй като дрехите му бяха изработени от блестящи тъкани — перленобял сатен или може би коприна, поръбени с алени и яркосини нишки. Дъбовата тояга пък за един кратък миг се бе проявила като магично изделие — на върха ѝ беше блеснала сфера, сияйна като слънцето. Алистан бе сигурен, че никой никога не е срещал такъв елф.

Ускори крачка. След като приключеше със задачата си в Каре, вместо да се върне в Бордон, трябваше да избърза при джуджетата от Сивите кули, в селцето Калдара, и да се посъветва с тях. Те разбираха много повече от делата на елфите, отколкото всеки друг в Елвандар, а срещата с този странен елф се бе състояла на техните граници. Може би джуджетата знаеха, че тъдява се навъртат такива елфи, макар че ако трябваше да се уповава на трийсетгодишния си опит из горите и планините, Алистан бе сигурен, че никой в Свободните градове или в Островното кралство не би харесал отговора.

Демоните се нахвърляха върху барикадата с неистови гневни резове. Дъжд от стрели се сипеше върху тях, поваляше ги с десетки, докато се опитваха да прехвърлят барикадата, като използваха за прикритие телата на падналите си другари.

Ундалин, лорд-регент на Клановете на Седемте звезди, посочи приближаващата се отдясно вълна чудовища, които почти бяха изкатерили барикадата, и се провикна:

— Там! Катран!

Двама магьосници чакаха наблизко, достатъчно далече от бойното поле, за да са в относителна безопасност и заобиколени от десетина лъконосци, готови да свалят всеки прилеп, който връхлети върху тях. Огромен казан с врящ катран чакаше на жаравата зад тях и двамата магьосници се приготвиха да действат едновременно. Бяха майстори в изкуството си и затвориха очи, тъй като не се налагаше да виждат предмета, върху който щяха да въздействат.

Казанът, толкова тежък, че трябваша дванайсет души, за да го поместят, се издигна във въздуха, сякаш го носеше някаква гигантска невидима ръка, прелетя над главите на защитниците и изля съдържанието си върху демоните долу.

Пламтяща смърт се посипа върху чудовищата и обичайната смрад на демони се смеси с тежката миризма на изгоряла плът. Лорд-регентът огледа позициите. Войниците му се биеха храбро, както го бяха правили преди тях техните бащи и деди. Вече сто години Клановете на Седемте звезди се сражаваха с Демонския легион и за тези сто години демоните бяха заплатили скъпо и прескъпо за всяка педя земя, за всяко опустошено село и за всеки погубен живот.

Ала въпреки това той си даваше сметка, че ресурсите им се смаляват, докато тези на противника изглеждаха безгранични. В далечината, на хоризонта, видя тъмен облак, а не се очакваше дъжд или буря. Преди да успее да отвори уста, един от наблюдателите на кулата се провикна:

— Прилепи!

Макар да знаеше, че командата е излишна, тъй като магьосниците вече бяха подготвили отбраната, лорд-регентът все пак викна:

— Щитовете!

Не обичаше да предоставя твърде много свобода или власт на другите, макар да знаеше, че в някои случаи това може да е недостатък. Гордееше се обаче, че всеки от неговите воители, свещеници и магьосници разбира задълженията си и е готов да реагира на заповедите му без колебание. Колкото по-отчаяна ставаше борбата на неговия народ, толкова повече растеше гордостта му.

Той беше Ундалин, предводител на своя народ по кръв и закон, лорд регент на Клановете на Седемте звезди. Беше най-могъщият елф в племето.

Чертите му бяха типични за неговия народ, макар че кожата му бе по-тъмна от обичайното, вероятно заради страстното му увлечение по лова и дните, прекарвани на открито. Сините му очи бяха с цвета на океана и в тях трепкаха зеленикави точици, а на челото му нямаше нито една бръчица, макар да бе на почти триста години. Бяла кожена превръзка, украсена с пет идеално шлифовани рубина със златен обков, придържаше назад снежнобялата му коса, завързана отгоре на плитка и спускаща се свободно към раменете. Макар да беше красавец, в чертите му имаше нещо, намекващо за потайна и тъмна страна на характера му и тя наистина се проявяваше в редките моменти, когато извисяваше гневен глас; в очите му обаче нескончаемо кипеше гняв.

Клановете на Седемте звезди, наричани таредел на стария език, му отдаваха безгранична почит, защото нему се бе паднало бремето да ги води, както ги бяха водили неговите предци. Но нито един регент досега не се бе натоварвал с подобно бреме и отговорността оставяше своя отпечатък. Тъмните кръгове под очите му говореха за много безсънни нощи, за несекващи притеснения, за отчаяние и за неизбежно чувство за обреченост.

Той по-скоро почувства, отколкото видя вдигащата се енергийна бариера, докато магьосниците се опитваха да използват едно от най-могъщите си заклинания. Демоните и преди се бяха изправяли пред тази преграда, ала продължаваха отново и отново да се хвърлят върху нея.

Стрелците вече бяха опънали лъковете в случай, че някое от чудовищата успее да преодолее мистичната отбрана.

Лорд-регентът въздъхна и извади меча от ножницата. Огледа ръцете си и с изненада установи, че по тях няма кръв. Раменете го

боляха и имаше чувството, че би могъл да спи цяла седмица, макар досега да не бе нанесъл и един удар срещу враговете на своя народ.

Войниците бяха удържали ордата на демоните цял ден, докато бе оглеждал отбранителната линия, без да се излага на рискове. В други дни обаче не беше така и му се налагаше да изтребва своя дял от демони, преди да се прибере за нощен отдих, целият опръскан със зла черна кръв.

Загледа удрящите се в бариерата прилепи и озареното във всички цветове на дъгата небе над тях. Летящите гадини на Демонския легион отскачаха от щита. Лорд-регентът знаеше, че някои от враговете му са разумни, но едва ли би могъл да го каже за тези, които щурмуваха всеки ден отбранителната линия. Ако демоните притежаваха и половината от интелекта на елфите, щяха да са победили Клановете на Седемте звезди още преди много години. Ала дори и така те пак смазваха бавно и постепенно редовете на таределите. Цели светове вече бяха изоставени и сега, тук, на родния им свят — той поклати глава, защото това не бе истинският им роден свят, а само столица на неговия народ, — таределите бяха принудени да водят своята последна битка. И той знаеше, че колкото и храбро и упорито да се бият, в края на краищата ще я загубят.

Прилепите се блъскаха яростно в бариерата, но тя удържа. Напоследък бяха започнали да се появяват и демони, владеещи магия, и борбата с тях струваше скъпо на елфите, но по всичко личеше, че днешният ден ще е победен за Клана.

Най-сетне демоните отстъпиха и лорд-регентът огледа бариерата. Знаеше, че за днес битката е приключила.

Свали си шлема и почти в същия миг до него застана един оръженосец, за да го вземе. Друг дотича и докладва:

— Милорд, получихме съобщение, че магьосникът Ларомендис се е завърнал.

Лорд-регентът не попита какви вести им носи, защото магьосникът имаше строга заповед да не съобщава никому наученото, преди да докладва в двореца. Ундалин не можеше да си позволи из града да плъзнат слухове, независимо дали са верни, или не. Съдбата на Клановете на Седемте звезди вероятно зависеше от този доклад.

— Идвам веднага — рече той.

Погледна младия оръженосец и със свито сърце установи, че прилича на един от синовете му, загинал преди години. Помъчи се да овладее чувствата си — твърде много синове бяха изгубили твърде много бащи и обратното. В тази война всички губеха близки.

Махна на двамата младежи, че са свободни, а после и на порталния пазач, че се връща в столицата. Магьосникът, чиято единствена задача бе да поддържа портала отворен, кимна и активира прохода с простичко заклинание. Заповедта му бе да унищожи портала, ако демоните пробият бариерата, и да даде живота си, за да ги задържи поне още няколко дни далече от столицата.

Лорд-регентът пристъпи през портала и се озова на парадния плац пред двореца. На плаца бяха строени два отряда, готови да се отзоват, ако са необходими подкрепления. Лорд-регентът се обърна към дежурния офицер и попита:

— Какво става с другите ни райони?

— Всичките удържаха, милорд — отвърна офицерът, възрастен елф, понесъл по време на службата си достатъчно тежки рани, за да ограничат физическите му способности. Важното бе, че бе запазил здрав разсъдък и лорд-регентът можеше да разчита на него, когато отсъства. Казваше се Джарон и отговаряше за разпределението на подкрепленията. Заповедите му пращаха елфи на смърт и определяха кои да живеят — подобно доверие не се печелеше лесно и изискваше много години служба. — Успяхме да ги задържим още един ден. — Въздъхна и повтори бавно: — Още един ден.

— Да, оцеляхме още един ден — каза лорд-регентът.

— Магьосникът се бил върнал — тихо каза Джарон.

— Не искам никакви слухове — предупреди го лорд-регентът и тръгна към двореца.

Искаше да стигне в покоите си преди заклинателя и да остане няколко минути сам, за да се подготви, ако вестите са лоши. Всъщност трябваше да се подготви и ако вестите, донесени от Ларомендис, бяха добри.

Лорд-регентът на Клановете на Седемте звезди седеше и се опитваше да се наслади на миговете на самота и покой в един ден, изпълнен с глъчка и насилие. Врагът стоварваше удари върху

Барьерната стена всяка минута от всеки ден, но тук, в сърцето на столицата, той можеше да се отдаде на илюзията, че градът е такъв, какъвто го помнеше като малко момче. Понякога се укоряваше в слабост, че тъгува по отминали дни, по невъзвратими мигове, но пък тогава го успокояваше и му даваше надежда мисълта, че един ден Народът ще си възвърне спокойния живот, какъвто този свят е познавал някога.

Големите прозорци бяха отворени, за да може на срещите да присъстват Народът и Духовете на предците, както повеляваше законът. Единствената украса в стаята бяха окачените на тавана бойни щандарти на Стопанина на Клановете, които сякаш бяха живо напомняне за историята на Народа всеки път, когато вятърът ги разклащаше.

Високият воин се отпусна на дървения стол — официалния трон на неговия народ, откакто се помнеха.

Народът, неговата раса, умираше и срещу това не можеше да се направи нищо.

Въпреки горещия ден плещите на Ундалин бяха загърнати с бяла кожа като знак за неговия ранг — кожата на снежна мечка, която беше убил високо в планините Мандрона по време на ритуала за встъпване в зрелост. Той сложи ръка върху дръжката на бащиния си меч, Сенчестото бедствие, и разсеяно я погали.

Под кожата носеше лека туника и панталони от тъмнозелен плат, съвсем семпли, ако се изключеха златистите ширити по яката и маншетите, а краката му бяха обути в ботуши от фина кафява кожа, все още покрити с прах от тазсутрешната инспекция на градските стени. Същата прах покриваше почти бялата му коса и той съжали, че няма достатъчно време за да се изкъпе.

Погледна през прозореца към синьото небе, усети топлината на слънцето върху лицето си и се наслади на тези усещания — бяха толкова различни от студа, сковал душата му.

В помещението влезе скаут с вързана на ловджийски възел коса.

— Дойде, милорд.

Ундалин му махна да си върви и произнесе с дълбок заповеднически глас:

— Влез, магьоснико!

Заклинателят пристъпи в тройната зала. Беше загърнат в бяла роба и държеше сияещ жезъл. Поклони се и рече:

— Ето ме, милорд.

— Покажи — нареди лорд-регентът.

Магьосникът вдигна жезъла и го раздвижи бавно — и се появи картина, сякаш изрисувана върху невидима стена, но подвижна и жива. Магията сякаш бе създала нов прозорец, но докато зад прозорците на двореца се виждаха окъпаните от слънце земи на Андкардия, възшебният прозорец показваше съвсем друг пейзаж.

Лорд-регентът го огледа. Изглежда, се намираха на билото на хълм и ако се съдеше по положението на слънцето, беше късен следобед. Отвъд просторната долина се виждаха още върхове. Навсякъде, накъдето погледнеше, виждаше изобилието на природата. Дърветата бяха стари и клонати. Бели облаци се носеха в небето, натежали от влага, вятърът носеше екзотични ухания, примесени с някои по-познати: на смола, бор и кедър. Гората, изглежда, бе пълна с дивеч, а птичките по дърветата чуруликаха безгрижно.

— Тази земя ми изглежда гостоприемна — отбеляза лорд-регентът и втренчи поглед в магьосника. — Това ли е нашият Дом?

Понеже разбираше, че животът му, както и животът на брат му, вероятно зависи от този отговор, Ларомендис, върховен магьосник на Кръга на светлината, се поколеба, преди да отговори:

— Милорд, трябва да говоря с маговете учени. — Видя, че лицето на лорд-регента потъмнява от гняв, и побърза да добави:

— Ще изкажа едно предпазливо мнение, но да, това е нашата древна родина.

На лицето на лорд-регента за миг се мярна следа от облекчение. Ако това бе техният древен дом, значи все още имаше надежда.

— Разкажи ми повече за него, за нашия древен дом.

— Това е красив свят, милорд, макар и да си има свои проблеми. — Помръдна жезъла и сцената изчезна.

— Проблеми — повтори предводителят на Клановете на Седемте звезди. — Има ли някъде, на някой свят, поне един ден без проблеми?

Магьосникът сметна това за риторичен въпрос.

— Да ги чуя — каза лорд-регентът. В този момент се появи още един мъж, воин с ранг, равен на този на лорд-регента. Отвори уста да

заговори, но Ундалин вдигна облечената си в тежка ръкавица ръка, за да го накара да изчака.

— Този свят е богат на дивеч, реколта и метали. Но е дом на други.

— На други?

— На джуджета — каза магьосникът с отвращение.

— Джуджета — повтори Ундалин. — Има ли свят, на който да не се срещат тези крадци на кал?

— Боя се, че не — призна магьосникът. Всъщност през последните десет години бе намерил няколко свята без джуджета, но всичките те не бяха подходящи за обитаване, а и сега не бе най-удобният момент да се изясняват подробности от такъв род. След откриването на Магията за преместване всички надежди на Народа се бяха обърнали към намирането на техния митичен Роден дом — задача, която магьосникът смяташе за безсмислена. Ключът към оцеляването на расата бе да се открие какъвто и да е свят, дъвен или нов, на който да могат да избягат, след като войната с Демонския легион ги бе смалила до една шепа.

Откриването на техния дъвен свят не беше нищо повече от щастлива случайност, или поне така смяташе той, макар суетата му да не бе по-малка от тази на лорд-регента. Ларомендис, Майстор на изкуството на невижданото, бе готов да признае пред лорд-регента, че е извадил късмет.

Късмет не само за себе си, но и за Народа и за своя брат.

— Там има и хора. Плодят се като мухи на говно. Градовете им приличат на мравуняци и в тях живеят с хиляди.

— А нашият Народ? Той съществува ли още там?

— Да, но те... са примитивни.

— Какво искаш да кажеш? — попита лорд-регентът.

Сякаш за да подчертае тезата си, Ларомендис отиде до северния прозорец, откъдето се разкриваше гледка към града. Тарендамар, Звездният дом, столица на Клановете на Седемте звезди и от поколения паметник за величието на Народа. Лорд-регентът последва червенокосия магьосник и спря до него. Все още недокоснат от свирепата война на север, градът изглеждаше такъв, какъвто Ундалин го помнеше от малък.

Залата за приеми бе само на няколко крачки от двореца на регента и тъкмо с тази палата бяха свързани най-ранните спомени на Ундалин. Баща му бе направил всичко възможно неговият наследник да разбере отговорността, която идеше с полученото наследство.

Познаваше отлично този район, тъй като нямаше уличка или двор, в които да не бе играл, нямаше езеро, в което да не се е къпал, нито дърво, което да не е изкатерил въпреки гневните крясъци на ядосаните свещенослужители. Беше обикнал този град сякаш е живо създание и той бе такава — туптящото сърце на Клановете на Седемте звезди.

Построен с магия и пот, Тарендамар беше перлата в короната на Народа. Седем велики дървета се издигаха в центъра на града, по едно мистично дърво за всяка от свещените звезди на небосвода. Дори под суровата светлина на андкардийското слънце дълбоките сенки под клоните им бяха озарени от феерична светлина.

Тъкмо от тези седем дървета, Седемте звезди, както ги наричаха, се черпеше могъществото на таределите. Всяко от тези дървета бе израсло от фиданка, донесена от Родния свят в далечни времена, когато тук пристигнали първите бежанци. „Народът от звездите“, както наричали себе си.

Те избягали преди много векове от своя роден свят и намерили убежище в тази суха негостоприемна страна, с малки океани и езера, изгорена от немилостивото слънце почти през цялата година, освен по време на кратката зима. Този свят неохотно се бе преклонил пред магията на някогашните Тъкачи на заклинания, а седемте вълшебни дървета, донесени от Родината, се бяха превърнали в котва, помогнала им да оцелеят. Ала за да се закрепят тук, таределите бяха платили жестока цена в кръв. Ако душата на Клановете на Седемте звезди почиваше някъде извън Андкардия, това можеше да е само в Родния свят.

Когато дърветата разцъфнаха, заедно с тях разцъфнаха и таределите — черпеха от тях магията, която наричаха Магия на дома. В началото я използваша, за да подчинят Андкардия, сетне я пренасочиха така, че да се слее с природната хармония на този свят, докато не бъде постигнат баланс между таределите и тази планета. През следващите векове тя бе променила както света, така и елфите.

Гъсти гори покриваха сега планинските склонове и дори безплодните пустинни низини вече бавно отстъпваха под натиска на Водосъбирачите, които използваша преместващата магия, за да пренасят вода от други светове. През живота си Ундалин бе наблюдавал как морското ниво постепенно се покачва, а езерата се разширяват. Там, където някога неговият праядо бе ловувал гигантски люспести гущери, сега цъфтяха овощки с червени плодове, под които се гушеха дини, и всичко това се огласяше от ромоленето на поточета.

Ундалин нямаше търпение да чуе как ще продължи разказът на Ларомендис, но се постара да изглежда спокоен. Знаеше, че магьосникът е стигнал до същината на въпроса. И най-сетне Ларомендис заговори:

— Те нямат нищо от това.

Лорд-регентът го погледна.

— Нямат градове?

— Освен най-тъмните от нашия род, наричани от маговете учени Забравените.

Лорд-регентът се озърна. При вратата стоеше слуга, но бе достатъчно далече, за да не ги чува, защото това, което бе казал магьосникът, граничеше с ерес. Той снижи глас и поде:

— Забра...

— На Родния свят се наричат моредели.

— Тъмният народ. И те имат град?

— Така се говори. — Магьосникът се дръпна от прозореца и за миг се замисли. — На север, опитвайки се безуспешно да имитират Майсторите на познанието, те построили свой град. Хората го нарекли Арменгар и според преданията бил разрушен. Не открих название на града на наш език, но чух достатъчно разкази и предания, за да го приема за истина. Прекарах по-голямата част от времето си сред хората, защото те са по-лесни за мамене. Хората там се множат. В някои отношения те са като нас, но по принцип са по-низши създания, като всички кратко живеещи раси. И подобно на тях се плодят като мишки. Те са навсякъде. Това, което им е известно за нашия Народ, граничи по-скоро с митове и легенди. Скитах се сред една от най-многочислените им нации и докато пътешествах, изучих езика им. За щастие на този свят има много народи и езици, така че те не обръщат внимание, ако някой не говори добре техния език. Знаем толкова малко

за тези същества, тези човеци... но ще ви призная, че ги намирам за изумителни.

Лорд-регентът го погледна с присвити очи. Докато древните Тъкачи на заклинания били уважавани и почитани заради усилията им да променят този негостоприемен свят, на такива като Ларомендис и неговия брат Гуламендис се гледаше с предпазливост, граничеща със страх. Всичко, свързано с тъмното изкуство, и още повече всичко, което тези двама магьосници биха сметнали за „изумително“, най-вероятно щеше да породи нови подозрения.

— Защо? — попита той.

— Съществуват много причини, милорд. Но най-важната е тяхната магия. Развили са я до мащаби, надхвърлящи всякакво въображение. Черпят от силата на света и я използват да го променят по много начини, които направо потрисат съзнанието. Има такива, които използват магия като нашата, и дори се чудех дали техни първи учители не са били елфи, но има и други... наричат се магьосници на Великия път, в техните действия няма финес, нито... красота в занаята им, ала притежават огромна мощ. Трудно е да се обясни на някого, който не познава магията.

Лорд-регентът кимна. По природа елфите бяха едно цяло с естествената магия на расата си, но обстоятелствата бяха принудили Народа да се промени, да се пригоди към новите условия. Сега вече сред таределите имаше такива, като тези двама братя, които жадуваха за повече сила. А имаше и други, като самия него, които бяха пожертвали познанията си върху магичното изкуство, за да могат вместо това да служат по-добре на Народа.

— По-късно ще ми обясниш за хората — рече водачът на Клановете на Седемте звезди. — Разкажи ми сега за нашите сънародници. Спомена... че там имало Забравени?

— Така изглежда — отвърна магьосникът. — Хората не знаят много за нашия род, но успях да събера оттук-оттам сведения. Човеците наричат Забравените Братството на Тъмната пътека.

Лорд-регентът кимна.

— Подходящо име, ако е вярно тайното познание...

— Сред Гледащите надалече неведнъж са възниквали дебати за това дали тайното познание е истина, или метафора. — С тази простичка забележка магьосникът се постара да внуши на лорд-

регента, че е разбрал коментара, но не смята да го превръща в тема на разговор. Като се имаше предвид положението, в което се намираше Народът, всеки намек за нарушаване на дисциплината пораждаше бързо и безпощадно наказание. Тъкмо по тази причина и брат му бе в затвора. Но от друга страна по-младият брат на Ларомендис открай време бе проявявал навика първо да говори, а после да мисли, нещо доста неподходящо за някой, заел се да изучава демоните във време, когато същите тези демони заплашваха да унищожат Народа.

— Какво узна за Забравените?

— Малко, тъй като за хората Братството е по-скоро митично, макар че срещнах един пътешественик от Ябон, град в северната част на едно владение, известно като Кралството, и той се закле, че веднъж е виждал с очите си тези... легендарни същества. Забравените са воювали с нашите братя. — Магьосникът произнесе последните думи със спотаен гняв. — Обикалях из тази страна, слушах приказките по кръчмите, черпех моряците, разговарях със свещеници и с всеки, който може да е чувал нещо за древното познание. На едно място намерих абатство, почитащо свой бог, ала бариерите им бяха твърде силни, за да мога да ги преодоля в използваното от мен амплоа. Все пак срещнах един от членовете им на пътя и го разпитах. Беше монах, с дисциплиниран ум, но постепенно разказа доста неща за древното изкуство, които сега ще споделя с вас.

— Уби ли го?

— Разбира се — отвърна магьосникът. — В края на краищата той беше само човек.

— В постъпката ти няма безчестие — съгласи се лорд-регентът. Безчестие беше само ако убиеш някой от Народа или от равна на Народа раса.

— Забравените воювали срещу такива като нас, обитатели на една горска страна, наречена Елвандар.

При произнасянето на тази дума очите на лорд-регента се оживиха.

— Елвандар — повтори той тихо. — Това означава Родината на Народа. — Но той усещаше и по-дълбок смисъл.

В далечни времена Народът бе служил на друга раса, страшните валхеру, като техни роби, затънали в упадък. Сетне дошло Великото въстание, война, при която се развихрил хаос и била разкъсана тъканта

на пространството и времето. Далечните предшественици на таределите, които на своя език се наричали едели, били сред най-могъщите слуги на валхеру. Те били Тъкачи на заклинания, учени, изучаващи могъществото на своите господари. Много от тях загинали на други светове, макар че се смяташе, че неколцина успели да избягат и да намерят убежище. Съществуваше слаба надежда, че някъде сред звездите има оцелели, успели да се измъкнат от властта на валхеру през проломите в пространството и времето.

На Анкардия от тях бяха дошли не повече от двеста — магьосници, ловци и техните семейства. Бяха се озовали в сурова страна, но постепенно я бяха превърнали в свой дом. С течение на времето народът им бе процъфтявал и се бе множил, за да достигне милиони.

През последните няколко века бяха разкрили тайната на преместващата магия, с чиято помощ можеха да проникват през тъканта на вселената. Най-малко дузина магьосници бяха загинали при изучаването на тази магия, но сега вече можеха да стабилизират разломите и да изучават нови светове, някои от които бяха негостоприемни, а на други биха могли да оцелеят с неимоверни усилия. Имаше и няколко, които изглеждаха обещаващи, и на тях Клановете на Седемте звезди бяха построили колонии. Някои от тези колонии се бяха разраснали и процъфтели.

Народът се множеше и когато срещаша други раси, таределите се спогаждаха с тях, стига те да не се противяха на волята им. Ако обаче не отстъпваха, биваха смазвани. Един величав път... докато не се натъкнаха на демоните.

— Обитателите на Елвандар служат на кралица... — продължаваше магьосникът.

Лорд-регентът се облеци.

— Как е посмяла!

— Тя е надживяла нашия крал — побърза да вметне магьосникът. — Той... може и да не е бил кръвен родственик.

Лорд-регентът почувства забележката като удар. Сред най-древните познания съществуваше легенда за първия крал и кралицата на Народа, които помогнали да се справят с бедствията по време на Войната на хаоса, прогонила елдарите от Родния дом.

Малко бе известно за тях, освен делата и имената им, които не биваше никога да бъдат произнасяни на глас, за да не бъдат обезпокоявани духовете им. Но бяха записани в архивите и се четяха от всички хранители на познание и лорд-регенти.

— Името й?

— Казват, че било Агларана.

— Дар — тихо каза лорд-регентът.

— Означава също и Ярка луна — допълни магьосникът, — защото най-голямата от трите луни на този свят е известна с названието Дар.

— Повикайте мага учен! — провикна се лорд-регентът. После кимна на магьосника: — Продължавай, но не говори за това, нито за Забравените, докато не свикам Събор. Какво друго знаеш за тези хора, които се плодят като мишки? Имат ли водач?

— Хората са разделени на много народи с много водачи. И непрекъснато воюват помежду си.

— Това е добре. Друго?

— Джуджетата живеят в мир със своите съседи, стига никой да не ги безпокои. Освен това има таласъми и други твари.

— Таласъми?

— Леа оркха — уточни Ларомендис, завъртя глава в почуда и продължи: — Баща ми ме възпита в благочестивост, както всички от нашия род, но ще призная, че съм изпитвал съмнение. — Леа оркха, или таласъми, бяха кошмарни същества, измислени за да плашат малките деца. — Те почитат тъмни, древни богове и проливат жертвена кръв. Съчетават се с троли и други нисши раси.

— Таласъми... как така не са ги изстребили?

Магьосникът повдигна рамене — човешки жест, който бе заимствал неволно и който накара лорд-регента да се намръщи.

— Не зная — рече тихо магьосникът. — В целия този хаос и несекващи войни сред човешките племена, изглежда, не им остава време да се занимават с таласъмните.

Лорд-регентът го подкани с жест да продължи.

— Този свят е познат с няколко названия на различни езици, но най-често е наричан Мидкемия — това е човешка дума. Страната, която ви показах преди малко, е планинска земя, известна като Сивите кули. Долината някога е била убежище на Забравените. Едно човешко

племе на име цурани ги е прогонило на север, откъдето те така и не се завърнали. На юг живеят джуджетата, но има естествени прегради между долината и територията на джуджетата. Някои древни мини все още ги свързват, но са изоставени и лесни за отбрана. На север има пътеки и стари пътища, водещи към мястото, накъдето са се оттеглили елфите. Установим ли се в тази долина, можем да се разширим във всички посоки. На изток земите владее една човешка федерация, назовала се Свободните градове. Те са зле организирани и лесно могат да бъдат покорени. Основната опасност идва от запад, защото там са граничните постове на вероятно най-силната нация... — Той млъкна, забелязал, че лорд-регентът е вдигнал ръка.

В залата влезе възрастен елф с широка роба, понесъл древна книга, в която се съдържаше историята на Народа от Времето преди. Очите му бяха помътнели от възрастта. Зад него крачеше млад елф, неговият наследник, който, когато не помагаше за проучванията на мага учен, се подготвяше да поеме отговорностите на неговата служба.

И двамата се поклониха пред лорд-регента и той каза:

— Мидкемия. Известна ли ни е тази дума?

Магът учен притвори очи. Младият помощник му зашепна нещо на ухото.

— Говори високо! — нареди лорд-регентът. — Никой не шепне в моя двор.

Младият елф го погледна изплашено и заговори:

— Моля за прошка, милорд. Не исках да изглежда, сякаш крия нещо от вас. Въпросът е, че съвсем наскоро преглеждах някои от първите записки и се натъкнах на това име.

Магът учен вдигна ръка и младежът млъкна.

— Това е Тандареи, милорд, той е още млад и вероятно малко припрян, но умът му е остър като моя на младини. — Очите на стария учен за миг се навлажниха. — Скоро тази служба ще премине в неговите ръце и бих искал да ви го препоръчам.

Младият историк се поклони ниско.

— Е, добре — рече лорд-регентът на Тандареи. — Какво знаеш за този свят?

— Във времето преди времето — поде младият историк, цитираше ритуалните слова от древните митове, — преди Народа ни да избяга от Яростта. В онези дни ние сме били роби в Родния си свят,

управлявани от жестоки господари, известни като Повелителите на силата, Ездачите на дракони. После се появила Яростта и небесата били разкъсани, а Ездачите на дракони се издигнали, за да се включат във величавата война. Мнозина от Народа загинали и още повече били изгубени между звездите, изоставени там от господарите им, когато се прибирали, за да се бият с Яростта. И докато продължавала войната — говореше младият маг учен, притворил очи, сякаш четеше от древния текст в ума си, — много по-незначителни същества, дакан шокета, дена оркха и достан шули, дошли на Родния свят през златен мост, бягайки от Яростта. — Спря да си поеме дъх, после продължи: — Мидкемия е дума, използвана, милорд, от дакан сокета, това е древното слово на нашия Народ за човеците. Хората нарекли нашия Роден свят Мидкемия.

Лорд-регентът затвори очи, като че се молеше наум. После ги отвори и каза:

— Значи наистина е нашият Роден свят! — Обърна се към Ларомендис: — Разкажи ни още за тази долина, онази, която ми показва.

Магьосникът кимна и почна:

— На запад се намира един от гарнизоните на народа, за който ви казах, поданиците на Кралството. Хората там живеят в малки градове, не по-големи от нашите, три от тях се казват Тулан, Каре и Крудий. Добре са укрепени. Можем да ги изолираме по суша, но те разполагат с многочислени флотилии и ще могат да се поддържат по море. Ще трябва да ударим едновременно и бързо и трите крепости и да ги завладеем.

— Когато му дойде времето. Но първо ще се наложи да изградим сигурно предмостие на Родния свят и да измислим някакъв план, с който да спечелим още време. — Лорд-регентът се замисли за миг за това как великото Бариерно заклинание, сферата, удържаща настъпващия Демонски легион, отслабва на север. Пред изминалите десет години я бяха пробивали на три пъти и според последния доклад наскоро отново била пробита на запад. Сраженията бяха изключително кръвопролитни и мнозина бяха платили ужасна цена, докато магьосниците възстановяват пробива. Накрая бариерата щеше да падне навсякъде, така че не разполагаха с време. Единствено героизмът би могъл да удържа врага, докато не пристигнат подкрепления. Той

погледна Ларомендис и добави: — Планът за завладяването на този свят ще бъде подложен на обсъждане. Но това е работа на други. На теб ще поставя нови важни задачи.

— Готов съм да ви служа, милорд — отвърна магьосникът.

— Напоследък понесохме тежки удари. Врагът ни изтика от твърдината Тандар и Модария падна.

Магьосникът не каза нищо, но лекото трепване на очите му бе по-силно от въпрос.

— Няма оцелели — въздъхна лорд-регентът.

Модария беше последният от граничните светове, така че сега цялото население на Народа се намираще на Андкардия.

— Накарахме ги да платят скъпо, но както винаги за всеки от тях губехме по трима наши. — Дълбокият му глас беше почти безстрастен, когато добави: — Трябва ни безопасно убежище, магьоснико. Дали онзи свят е безопасен?

Настъпи тишина. Ундалин не издържа и се провикна:

— Говори! Безопасен ли е?

— Там има следи от демони. Не са пресни, но... демоните са били там.

Лорд-регентът отметна ядно глава и за миг даде воля на измъчващите го чувства.

— Значи и там няма да намерим спасение!

— Само следи, милорд — уточни магьосникът. — Не открих демони.

— Как е възможно това? — попита лорд-регентът и го изгледа ядосано.

— При пътешествията си видях много страни и чух безброй разкази. Преди около век демоничен господар стигнал до тази земя, ала не водел войска. Той се превъплътил в облика на жена, кралица на хората, и завладял една трета от света, преди да бъде спрял. Магьосник с голяма мощ, подпомаган от други магьосници и човешка армия, сразил демона и го прогонил.

Лорд-регентът бе свел глава, докато слушаше разказа.

— Само един демон — каза тихо. — Това е необичайно. — Помълча замислено, после добави: — Но има ли един, това означава, че ще го последват и други.

— Милорд, нося и надежда. В разказите се намеква, че този демон не е дошъл на въпросния свят чрез магия, а по-скоро през... портал.

— Демоничен портал!? — възкликна лорд-регентът. — Тази история става все по-древна, магьоснико. И все по-невероятна — инак как ще обясним присъствието на демони сред смъртните? Та нали всеки маг учен още от времето преди времето знае, че демоните не могат да се появят в някой свят, ако не са били призовани! Не желая повече да слушам подобно богохулство, освен ако не държиш да последваш участта на брат си!

Лицето на магьосника се изопна.

Лорд-регентът продължи с по-нисък глас и успокоително:

— Той е жив.

— Във вашата тъмница, милорд?

Лорд-регентът не успя да скрие усмивката си.

— В клетка, която поставих в малък двор. Мисля, че тъмницата влияе зле на здравето му. Исках да е жив, когато се върнеш. Ако се върнеш. Там напича слънце, може би следобед дори му става горещо, но е добре.

Лицето на магьосника едва не се изкриви от гняв, но той се овладя.

— Оцеляването на брат ти зависи от това дали ми служиш вярно, магьоснико — добави лорд-регентът.

Магьосникът наведе глава.

— Милорд, и аз, и Гуламендис сме ваши верни служители. Винаги е било така.

Настроението на лорд-регента видимо се влоши.

— Недей да ми своенравничиш, магьоснико. — Той посочи на запад. — Равнините на Делт-Аран са осеяни с труповете на воители, които „ми служат вярно“. С всеки от тях народът ни се топи. В Тандамар има деца, които никога няма да видят лицата на бащите си. На пет свята се бихме с Демонските легиони и на всеки от тях оставяхме свидни жертви, които са „мой верни служители“, както и техните жени и деца. — Зад гнева на лорд-регента магьосникът долови болка. — Моят дядо и баща му са се възправяли срещу врага и също са били „верни служители“. И са дали живота си за нас. Няма да опозоря спомена за тях, като простя на виновните за този ужас. Сега те са тук,

на Света на Седемте звезди, откъдето няма накъде да бягаме. — Отново сниши глас и добави: — Освен на Родния свят.

Магьосникът мълчеше. Това беше стар спор, бяха го водили и преди. Ларомендис и брат му се занимаваха с мистични изкуства, призвание, което дори в по-добри времена не предизвикваше уважение, а сега времената съвсем не бяха добри. Ларо беше Майстор на илюзията, заклинател, който можеше да убие воин, като използва волята и въображението си, създавайки толкова реална илюзия, в която противникът с един удар да покоси самия себе си. Гуламендис беше Укротител на демони и един от тези, които обвиняваха за ужасяващата участ, стоварила се върху Народа. Ларо и брат му бяха отгледани от майка си в едно далечно селце и тя знаеше, че синовете ѝ са наследили голяма магична сила и ужасяваща дарба.

— Пак питам, безопасен ли е този свят? — повтори лорд-регентът.

— Мисля, че да, милорд. — Магьосникът млъкна, за да подбере думите си. — Както вече казах, събраните от мен познания доказват, че този свят разполага с могъщи закрилници, мъже и жени, които биха могли да създадат основата на армия, която да бъде пратена срещу онези, с които воюваме. — И добави предпазливо: — Може да намерим там съюзници.

— Съюзници!? — изрева лорд-регентът. — Джуджета, западнали елфи, хора!? Дали да не се съюзим и с таласъмните? Нима ще ме накараш да съм първият водач на нашия народ, който ще склучи примирие с онези, срещу които воюваме откакто свят светува? Да искаме помощ от създания, подходящи единствено да бъдат покорявани и пречупвани пред волята ни?

Ларомендис не отговори. Знаеше, че това е спор, който вероятно ще отнеме седмици и месеци на заседания на свикания от лорд-регента Събор. Знаеше също и че ако иска да спаси живота на брат си, трябва да направи така, че по време на Събора маговете учени и свещениците да убедят лорд-регента в правотата му. Беше дошло време, когато оцеляването на Народа зависеше от това една горда нация да се примири и да склучи съюз с народи, смятани открай време за техни врагове.

Още час лорд-регентът задава най-различни въпроси, за да събере информация за подготвянето на своя нов план, и накрая заяви:

— Ще прехвърлим в тази долина два клана и ще им заповядаме да завземат крепостта в северния край.

Ларомендис кимна. Тъмните елфи бяха оставили всичко, както си е било, и макар и обрасла с растителност и пострадала от времето, крепостта лесно можеше да бъде възстановена и използвана за отбрана.

— Солис и Матусик да се подготвят — нареди лорд-регентът и вестоносецът се поклони и хукна навън. Ларомендис запази безстрастно изражение, но вътрешно се усмихна. Солис бяха под командването на Себолтис, единствения оцелял син на Ундалин и негов любимец. Неочакваното решение даваше на Ларомендис малко предимство, защото ако дойдеше време за завоевателна война, лорд-регентът нямаше да е толкова силен привърженик на подобно решение, ако наследникът на неговия трон бъдеше изложен на риск. Също като брат си, Ларомендис си даваше сметка, че за да оцелее, Народът трябва да се промени. Ундалин не би имал нищо против завоюването на Мидкемия като изконен роден свят на таределите. Би могъл да постигне съгласие с живеещите в Елвандар, дори да признае тяхната кралица за законен владетел и да се откаже от кръвното си право — макар че Ларомендис се съмняваше в последното. Но щеше да настоява кралицата да властва над неговите сънародници и да не търси съюз с по-низши създания.

Ларомендис знаеше, че тъкмо този начин на мислене през поколенията е довел до загубата на милиони от Народа. За да оцелее, Народът трябваше да забрави мечтите си за завоевания и господство и да се съюзи с джуджетата и хората. Ала осъществяването на плановете му изискваше голяма доза късмет, тъй като на двамата братя не се гледаше с добро око. И все пак тъкмо върху тях бе паднало бремето да се опитат да променят лорд-регента.

На вратата се появи вестоносец, задъхан от тичането по коридорите и стълбите. Падна по лице пред лорд-регента и му протегна един свитък.

Лицето на лорд-регента потъмня: той разбра, че се потвърждават най-лошите му опасения.

— Гарджан-Дан е паднал. Демоните са пробили бариерата.

Ларомендис знаеше две неща: че демоните ще бъдат отблъснати и Бариерното заклинание ще бъде възстановено, но срещу голяма цена.

Колко пъти още можеше да поправят бариерата и всеки път да губят воители, докато магьосниците се опитват да я възстановят? Веднъж, два пъти, три — но накрая Бариерното заклинание щеше да се разпадне окончателно и скоро след това техният град щеше да бъде обсаден. Стените на Тарендамар едва ли щяха да са голяма пречка за Демонския легион. Яката зидария и магията можеха да ги удържат най-много седмица, може би две, дори месец, но в края на краищата градът щеше да падне — и заедно с него щеше да си иде сърцето на Седемте звезди.

Лорд-регентът сложи крак на рамото на вестоносеца и го побутна встрани.

— Върви си! — извика и вестоносецът се подчини с облекчение, най-вече задето лорд-регентът не бе придружил заповедта си с унизителен ритник. В предишни дни можеше да стане и така, че главата му да се озове набучена на копие на входа на крепостта.

Лорд-регентът отиде до прозореца, погледна навън, въздъхна дълбоко и попита:

— Магьоснико, на кой свят си роден?

— На този, милорд. Далече на север в снежните земи, в подножието на Железните планини.

— Аз също съм се родил тук, но най-големият ми син се появи на бял свят на Утамиир — каза лорд-регентът. Магьосникът го знаеше, но си замълча: даваше си сметка, че господарят има нужда да говори. — Когато едва навърши десет сезона, го изведох на лов за дългорози и зеленомуцунести в равнините на изток от град Акар. Беше горещо — там е винаги горещо. И рядко вали, а когато завали, става порой и има гръмотевици. Наводненията често погубват деца и дребни животни. Светкавици разкъсват небето, сякаш самите богове воюват. — Обърна се и изгледа магьосника. — Ще изгубим този свят, магьоснико, както изгубихме Утамиир. — Наведе се над перваза на прозореца и се загледа в далечината. — Както изгубихме Катанджара, Шинбол и други. В епохата на моите деди сме завладявали звездите. Клановете на Седемте звезди са управлявали светове! — Поклати тъжно глава. — А сега идва край на нашето властване. Скоро ще се превърнем в бежанци.

Върна се при трона и въздъхна:

— Трябва да се приберем у дома. Това е единственото ни спасение. — Изгледа Ларомендис. — Нахрани се, почини, после се

върни при първа светлина. Ще придружиш нашия Военачалник и един отряд скаути на Родния свят. Ще започнем подготовката за прехвърлянето. — Намръщи се и му нареди: — Тръгвай!

Магьосникът се поклони и забързано напусна залата. Доста работа го чакаше от този час до утрешния ден и не хранеше никакви илюзии, че ще му остане време да се наяде и да почива.

Искат се немалко усилия, за да подготвиш измяна.

4. ВЕСТИТЕЛ

Конникът препускаше нагоре по склона.

Три дни езда без отдых бяха необходими на Алистан да стигне Карсийската твърдина. Спря в Каре само колкото да предаде отговора на търговците на запитването на графа, да хапне малко топла храна и да поспи няколко часа в меко легло и на зазоряване отново потегли. Тъй като преговорите засега вървяха добре, търговците можеха да изчакат.

Не бе споменал пред никого за онзи странен елф, тъй като не искаше да въвлеча в това Кралството, освен ако не стане наложително. И без това не разполагаше с никакви доказателства за видяното, а всякакви обяснения можеха единствено и само да го забавят. Имаше нещо в поведението на онзи странен елф, което внушаваше усещането за заплаха. Ако не друго, той със сигурност бе опасен.

Най-бързият път за крепостта на джуджетата при Калдара бе през Зеленото лоно, гъстите гори, обхващащи по-голямата част от Крудийското херцогство. През първите десет мили от навлизането му към вътрешността районът бе изпъстрен с малки ферми, самотни хижи, пътища и пътечки, водещи към градовете Тулан, Каре и Крудий. Рехави горички заемаха равнината между тях, но след нея прерастваха в гъста мрачна гора.

Наталските рейнджъри отстъпваха само на елфите в уменията да се придвижват бързо и безшумно през гъста гора, но когато опреше до открити пътища, нищо не можеше да ги спре да препускат главоломно. Рейнджърите бяха малко и сплотено общество, наследници на уникално рождено право. Техните предци бяха имперски кешийски водачи, елитни скаути на имперската армия, пристигнали в този район, когато Великата империя на Кеш започнала да се разраства на север. А след като Кеш се изтеглил от северните земи, изоставяйки своите колонии, водачите станали основната разузнавателна и следотърсаческа сила на местната милиция. Градовете обявили

автономия и се съюзили в конфедерация, известна като Свободните градове на Натал. А водачите станали рейнджъри.

Рейнджърите не живееха в селища, а в лагери, местеха се непрекъснато и винаги бяха нащрек за опасност от Градовете. Чувстваха по-голямо родство с елфите на север, отколкото с гражданите, които закриляха, и приемаха за равни единствено кешийските водачи и крондорските следотърсачи, също наследници на онези далечни първопроходци. Трите групи дори имаха общ поздрав: „Нашите деди са били братя“. За тях това бе повече от връзка.

Мнозина рейнджъри бяха загинали рамо до рамо с войниците от Кралството и Свободните градове по време на цуранската инвазия и тъй като броят им бе малък, ударът се оказа много тежък. Алистан помнеше разказите на дядо си за Войната на разлома и беше изпълнен с опасения, че над тях е надвиснала опасност от подобна величина: знаеше, че едно повторно нашествие може да означава край за рейнджърите.

Бе се оженил наскоро и докато яздеше по сенчестите пътеки на Зеленото лоно, непрестанно се унасяше в мисли за своята млада жена, която бе оставил при майка си и баща си, след като разтуриха зимния лагер край Бордон и се подготвиха да се преместят в планините за пролетта и лятото. С жена му бяха говорили за децата, които се надяваха да имат, и сега Алистан се боеше, че ако подозренията му се окажат верни, може никога да не види тези деца.

През първия ден язди без затруднения — карсийските патрули поддържаха кралския друм чист от върлуващи банди. На няколко пъти зърна дивеч, включително мечка и елен, и знаеше, че наблизо трябва да има и ловци.

Съвсем до неотдавна моределите, Братството на Тъмната пътека, често навлизаха в околните гори и в подножието на Сивите кули и едно самотно пътуване като неговото би могло да се окаже самоубийствено. Но напоследък времената бяха много по-спокойни и най-лошото, което можеше да се случи на един пътник, бе да го погне банда бегълци от закона. И все пак из Зеленото лоно понякога се мяркаха таласъми, а трима или четирима от тях можеха вече да са опасни за самотен ездач.

Първата нощ направи бивак, без да пали огън, за да не привлича внимание. Завърза коня по-далече от лагера със същата цел. Беше готов да рискува и да го изгуби срещу опасността да бъде изненадан.

Нощта мина без инциденти.

На заранта бързо оседла коня. Животното бе едно от най-добрите, които можеха да му предоставят в Карсийския гарнизон, чудесен добре обучен млад жребец. Не беше особено бърз, но можеше да издържа на дълги преходи с добро темпо. Ако имаше късмет, до три дни Алистан щеше да стигне в Калдара.

След три дни спря пред вдигната в един тесен проход палисада. Две джуджета стояха на пост от двете ѝ страни, макар от години това да не бе необходимо. Махнаха му да минава, тъй като го познаваха отдавна, и Алистан влезе в Калдара.

Красивото селце бе сгушено в уютна падина. Множество пътеки водеха към високите алпийски поляни, използвани за лятна паша, и надолу към долините, където зиме държаха кравите и овцете. Откъм източния край на селището, отвъд оградените ниви, имаше овощни градини.

Дървените къщурки бяха измазани с кал, за да пазят от зимните студове, и белосани. Сияеха ярко на светлината и само голямата къща в средата се различаваше с тъмния си цвят. Там живееха кралят и неговите помощници, както и немалка част от местното население. Голямата къща бе център на общинската активност и нерядко сутрин на пода ѝ се пробуждаше почти цялото население. За разлика от измазаните с бяло, тази сграда бе построена по стария начин — дебели изправени стволоче бяха завързани един към друг, едновременно за защита от негодите на времето и от евентуално вражеско нападение. Подът бе застлан с каменни плочи, подредени върху трамбована глина толкова изкусно, че цепнатините между тях почти не се виждаха. Каменните плочи бяха също толкова непробиваеми при изкоп отдолу, колкото и дебелите стени при външна заплаха. Джуджетата бяха потомствени копачи и познаваха добре предимствата на тунелите при обсадна война.

Алистан дръпна юздите пред голямата къща, скочи на земята, разседла коня и избърса потния му гръб. Щеше да свърши работа поне на първо време, докато го отведаат в конюшнята. Джуджетата не бяха любители на конете и държаха единствено товарни, които в този час

вероятно вече бяха изкарани по нивите, тъй като бе време земята да се подготви за пролетна сеитба.

Тъкмо когато приключваше, откъм къщата се приближи едно джудже.

— Алистан! — провикна се то с нескрито удоволствие. — Какво те води насам?

— Дойдох да се срещна с дядо ти, Хогни. Той вътре ли е?

Брадясалото лице на младото джудже разцъфна в усмивка.

Джуджетата бяха доста дребни в сравнение с хората, но с широки плещи и мускулести тела. Обикновено достигаха най-много до пет стъпки височина и със своите пет стъпки и половин педя Хогни бе истински великан сред тях. В очите му трепкаха весели пламъчета:

— Дядо ми отказва да приеме сериозно своя сан, както винаги. Казва, че още бил „нов за тази кралска история“, тъй като не били минали и стотина години. Днес е на оран. Ела, ще те заведе.

Махна на едно момче и му нареди:

— Тоди, отведи коня в конюшната на дядо и се погрижи за него.

Алистан изхлузи лъка от раменете си и го улови с привично движение на лявата ръка. Изпитваше известни съмнения — конят бе доста едър, а момчето нямаше и три стъпки, но пък щом Хогни бе готов да му гласува доверие, нямаше смисъл да спори. Вестите, които носеше, бяха твърде важни и неотложни, за да се занимава по-обстойно с коня, преди да се е срещнал с краля.

Минаха през селцето, излязоха от източната му страна, където няколко коня теглеха плугове, и тръгнаха през браздите към едно джудже с побеляла коса и дълга сива брада, което, плувнало в пот, натискаше с цялата си сила дръжките на железния плуг. Конете, подобно на господарите си, бяха яки, но дребни. Приличаха по-скоро на плещести понита, отколкото на истински коне, но Алистан знаеше, че това е специална порода, използвана от джуджетата от векове.

Долган, кралят на джуджетата и върховен пълководец на Калдара, спря да оре и махна с ръка.

— Алистан от Натал! Добре си дошъл!

— Поздрави и на теб, кралю Долган. Няма ли поданици, които да орат вместо теб?

— Имам, но са заети да орат своите ниви, а исках работата да се свърши навреме. — Джуджетото извади от джоба си дълга захабена лула

и едно хитроумно устройство, състоящо се от кремък и стомана, закупено в Свободните градове. Ярка искра разпали тютюна в лулата и Долган всмукна дълбоко, направи кисела физиономия и рече:

— Полезен уред, само дето не ми харесва миризмата на обгорен кремък. — Дръпна повторно и попита: — Какво те води в Калдара, Алистан?

— Нося вест за нещо странно и тревожно. Дойдох да се посъветвам с теб и да почерпя от мъдростта ти.

— Хъм, това ми изглежда да е нещо сериозно. — Долган подхвърли поводите на Хогни и му нареди: — Довърши тук, момче, и после иди да помогнеш на баща ти. Аз ще съм в големия дом с нашия гост.

— Да, дядо — отвърна младото джудже и въздъхна недоволно. Кралят може да обичаше да оре, но още повече обичаше да сръбва ейл с пътници. Младежът се усмихна: не бяха минали и два часа от закуска и майка му едва ли щеше да одобри отварянето на ново буренце в един толкова ранен час — въпреки кралското положение на дядо му.

Долган изслуша Алистан внимателно, после помълча дълго и накрая каза:

— Много обезпокоителни вести.

— Познат ли ти е този пътник? — попита рейнджърът и сръбна отново от чудесния ейл, който им бе поднесен от снахата на краля. Изглеждаше ядосана и дори сякаш се готвеше да каже нещо, но замълча заради госта.

Долган поклати глава.

— Не. Макар че едва ли бих познал така наречените „луди елфи“, живеещи отвъд Зъбите на света, преди да се появят в Елвандар. — Обърна се и извика: — Амина!

Майката на Хогни се появи веднага.

— Да, татко?

— Прати Тоди да повика Малачи.

Тя кимна и излезе.

— Малачи е най-старият сред нас — обясни Долган и се засмя. — Беше дъртак, когато бях още момче, а ето, че скоро ще чукна триста години.

Алистан едва успя да прикрие изненадата си. Знаеше, че джуджетата са дълголетна раса като елфите, но нямаше представа, че живеят толкова много и че запазват сила и пъргавина на стари години. Джуджето пред него изглеждаше в достатъчно добро състояние, за да пуши лула, да пие ейл още от сутринта и да се интересува от най-различни неща, като например как я карат неговите познати на Далечния бряг и в Свободните градове или какви новини има откъм Крондор и по-нататък. За рейнджъра нямаше никакво съмнение, че Долган поддържа жив интерес към неща далеч извън своята страна, но пък това бе разбираемо, като се имаше предвид дългата история на джуджетата.

Макар да бяха независим народ, джуджетата знаеха, че съдбините им са тясно свързани с тези на техните съседи хората и в по-малка степен с елфите на север. На два пъти през последните сто години войната бе навещавала Запада, първия път в облика на цуранските нашественици в същата тази долина, в която Алистан бе видял странника, а по-късно, когато от земята отвъд морето бяха пристигнали армиите на Изумрудената кралица. Джуджетата бяха участвали във втората война само индиректно, но ехото от нея още дълго затихваше в страната им. Близо десетилетие Западът оставаше почти забравен от Кралството, търговията бе крайно ограничена, а в региона бяха започнали да върлуват бандити и пирати. Дядото на Алистан твърдеше, че сега животът бил станал такъв, какъвто бил преди нашествието на цураните и дори по-добър, тъй като Тъмните елфи вече не ловували в Зеленото лоно или край Сивите кули. Като се имаше предвид кървавата история между рейнджърите и моредел, Алистан бе склонен да се съгласи с него.

Времето се точеше едва-едва, но Алистан, като всички рейнджъри, притежаваше търпение, придобито от много поколения умели горски ловци. Неспокойният ловец е гладен ловец, казваше баща му.

Най-сетне Тоди се върна, придружен от най-странното създание, което рейнджърът бе виждал, джудже, което пристъпваше внимателно, сякаш се страхуваше да не изгуби равновесие. Беше прегърбено от възрастта, съсухрено и съвсем малко по-високо от момчето. Кожата му бе бяла като пергамент, на места почти прозрачна, и под нея се виждаха вените. В дясната си ръка държеше бастун, а момчето го

подкрепяше за лявата. Оредялата му коса се спускаше на раменете и какъвто и цвят да бе имала някога, сега изглеждаше като покрити със скреж тънки клонки. Хълтналите му страни бяха покрити с дребни ранички и Алистан веднага разбра, че това джудже е в края на дните си.

Джуджето огледа помещението и рейнджърът осъзна, че или е сляпо, или зрението му е отслабнало съвсем. Всички мълчаха, докато то се отпусна на едно столче.

И когато най-последно се намести, каза:

— И така, каква е причината да вдигнете един старец от сладка дрямка?

За крехкото си тяло имаше изненадващо силен глас.

— Малачи — каза Долган, — това е Алистан от Свободните градове.

— И сам виждам, че е рейнджър, Долгане — тросна се старото джудже и Алистан веднага промени мнението си за зрението му. — Предполагам, че имаш да ми кажеш нещо важно, инак нямаше да ме повикаш.

Алистан преразказа отново срещата със странния елф. Старецът мълчеше, но се беше привел напред, сякаш бе съсредоточил цялото си внимание върху думите на рейнджъра. Особено когато той описваше външността на непознатия.

След като Алистан приключи, Малачи се облегна назад и почеса замислено брадичката си.

— Знам я тази история. Много е стара, от времето на пращането на пращането ми — за времето преди Прекосването.

Долган мълчаливо огледа събралите се джуджета. Бяха поне двайсетина, повечето негови съветници.

Малачи си пое дъх и продължи:

— Може да съм в края на живота си, но я помня добре, като да са ми я разказали вчера. Беше на първия ми поход срещу Тъмните елфи на север, те нападаха стадата ни тъкмо по време на отелването. Преследвахме една такава банда, баща ми и аз и... — той посочи Долган — твоят баща, макар че тогава не беше крал, а само Боен вожд. Та значи решихме да накажем онези негодници и да ги научим веднъж завинаги да не посягат на добитъка на калдарските джуджета! — Пое си дъх на пресекулки и продължи: — Два дни ги гонихме тия крадци и

на втората вечер, като се разположихме на бивак на брега на реката, баща ми ми разказа историята, дето я бил научил от своя дядо. Та той му разправял, че във времето преди войната на боговете джуджетата живеели на един далечен свят и там се биели непрестанно с великите племена на таласъмите и леа оркха, орките. Нашите деди, освен това трябвало да опазват посевите си от грифони, мантикори и други митични твари. Баща ми ми разказа древни легенди за величави герои и подвизи, за важни истини, изгубени и забравени дори от маговете учени, защото всичко това е било преди Прекосяването.

— Прекосяването? — обади се Алистан.

Старото джудже кимна.

— Безумие поглъщало нашия свят, нападали ни същества, чиято сила надхвърляла дори уменията на маговете учени. Наричали ги Властелините на дракони.

— Валхеру — каза Долган и кимна, припомнил си времето, прекарано с лорд Томас по време на войната с цураните. Беше научил доста неща за валхеру, докато гледаше как онова момче от Крудий израства до същество с невъобразима сила, но знаеше, че има още много неоткрити неща.

— Да — потвърди Малачи. — Така наричали елфите своите бивши господари. Баща ми ми каза, че самите Властници на света ни прогонили тук, но никой не знае дали преднамерено, или случайно. Както и да е, ние сме побягнали от нашия свят. Огромни пропасти се появили в небесата и на земята и поглъщали всички и всичко. Някои от тях стигали до други светове, но нашите сънародници не смеели да ги използват, а се биели да се удържат там, където са. На нашия роден свят тогава имало и човешки племена, както и таласъми. Сред хората и джуджетата имало и истински познавачи на магията и тъкмо те построили мостове, за да избягаме от разрушението, което ни сполетяло по време на Войните на хаоса. Изгубили сме почти всичко, но едно още се знае: в древни времена тези страни се обитавали от други създания, родственици на тези, с които сме воювали, ала не елфите от Елвандар, с които сега сме в мир. В онези древни времена войната накарала джуджета, хора и дори магьосници от дена оркха...

— Орките! — възкликна с отвращение Долган, сякаш думата бе най-отвратителна обида.

Рейнджърът не откъсваше поглед от старото джудже.

— Дена оркха, на стария език — потвърди Малачи. — Истинските врагове на нашата кръв. Великите таласъми. Нито един не обитава този свят.

— Но живеят в паметта ни — вметна кралят на джуджетата.

Малачи махна с ръка.

— Магьосници от много различни раси се съюзили, за да спасят цели светове в онази епоха на побърканите богове и вилнеещи Драконови ездачи. Изградили Златния мост и по него много от нашите предци дошли на Мидкемия. Но елфите и някои други, хората-змии и хората-тигри, вече живеели тук и ни посрещнали с нови войни и магии. Битката от двете страни на Златния мост продължила толкова дълго, че никой не можел да измери времето, защото самата природа на вселената се изменила и усукала... А после всичко свършило. В дните след Прекосяването, но преди да се появи първата ни кралска династия, в мъгливите времена на най-ранните спомени, елфите разкрили на нашите сънародници, че много от техните предци напуснали този свят, както ние — нашия, и че сред тях те били известни с името Изгубените елфи. — Старото джудже помълча, после продължи: — Мога само да предполагам, но може би някой от тях се е върнал на нашия свят, защото никога досега не бях чувал за подобно същество. Най-добре да попиташ елфите, тъй като едно ще ти кажа — говори се какво ли не за магията им, ала никога досега не бях чувал да използват илюзия, за да се преобразяват. — Вдигна глава и погледна Долган. — Мога ли да си вървя, кралю?

Тонът му не оставяше съмнение, че въпросът е чиста формалност, тъй като се бе надигнал още преди Долган да даде знак.

— Малачи, един последен въпрос — каза Долган. — Защо баща ми не ми е разказвал тези неща?

Малачи сви рамене.

— Защото не си го питал. Баща ти бе мълчалив човек, отдаден на службата си. Не говореше много. — Долган кимна. — За разлика от моя баща, който обичаше да разказва истории. Спомних си и нещо друго — продължи Малачи. — Три големи моста били построени на нашия стар свят, или поне така казал дядото на баща ми. Два били вдигнати от хора и джуджета, а третият от орки. Един мост водел към света на цураните. Дори някой наш сънародник да е минал по него, цураните не пазят спомен за това. Вторият водел тук и по него на

Мидкемия дошли хората и джуджетата. Оркският мост водел към трети свят и благодарение на това след края на Войните на хаоса вече не ни спохожда онази древна омраза към тях. Но казват, че част от хората и джуджетата тръгнали с тях. Може би — добави старото джудже — Изгубените елфи са построили свой мост, за да избягат от господарите си?

И без да чака отговор на риторичния си въпрос, излезе.

Известно време Долган и останалите мълчаха. После кралят заговори:

— Нищо чудно тези Изгубени елфи наистина да са построили свой мост, за да избягат от господарите си.

— И сега един се е върнал — допълни Алистан.

— Очевидно. — Долган кимна.

— Знай едно, притежателю на Чука на Толин — обади се глас зад тях. Долган и останалите се обърнаха и видяха, че Малачи е застанал на прага. — Едно последно нещо — добави той, насочил треперещ пръст към краля на джуджетата. — Твоят праядо е довел нашия народ тук и е превърнал планините в наш дом. Брат му повел други племена към Каменните планини и Дорджин. Някога нашите сънародници били многобройни като листата по дърветата, но за всяко преминало по моста между световите джудже пет останали да воюват срещу безумието, което унищожавало света ни. — Старецът изглеждаше уморен от дългия разговор. Но все пак си пое дъх и продължи: — Ако Изгубените елфи се готвят да дойдат на този свят, трябва да свикате Събранието и да се подготвите за възможна война! Ако тези същества са наистина Изгубените елфи, значи са не само родственици на приятелите ни от Елвандар, но и на Тъмните елфи.

Долган кимна на Тоди и той поведе стареца към къщурката му.

Джуджетата се скупчиха около краля. Хогни, внукът на Долган, заговори пръв:

— Баща ми ми каза, че когато цураните дошли за пръв път — когато за пръв път чул за тях в онази пещера, където ти и чичо Ундел сте открили лорд Боррик да се крие от таласъмните — баща ми усетил някаква ледена буца в стомаха си.

Долган кимна.

— Да, аз също я почувствах.

— Мога да ви кажа само това, което видях — обади се рейнджърът. — Не зная как се нарича това същество, нито бях чувал допреди малко за Изгубените елфи.

— Може да е съвпадение — рече замислено Долган. — Може това същество да е от друга раса, която само прилича на елфите. В края на краищата цураните не приличат ли на хората? А може да си видял човек, който се е превъплъщавал на елф с помощта на магия. — Смукна от лулата и се замисли. — И все пак, ако наистина е някоя древна раса, която се готви да се върне...

— Предпазливостта изисква от теб да се готвиш, сякаш е точно това — рече рейнджърът. — Аз тръгвам за Елвандар, към кралицата и лорд Томас.

Долган го изгледа втренчено и каза:

— И аз идвам с теб. Ако някой помни тези дни, това е Томас. Често не може да си спомня далечното минало, ако не е подтикнат от конкретен случай, но ако е дошло време да сръчкаме Драконовия господар, то е точно сега.

— Ще яздиш ли? — попита рейнджърът.

Долган се засмя.

— Не. Може да съм стар, но не съм умрял. Между нашата страна и река Крудий има гъста гора, а и все още не съм видял кон, който да не мога да надбягам. Не се бой, няма да те карам да чакаш.

Хогни се размърда и се покашля.

— Какво има, момче? — попита го дядо му и вдигна вежди.

— Ти каза, че следващия път, когато ще ходиш в Елвандар, мога да дойда с теб.

Долган се намръщи, но въздъхна.

— Вярно е, че го казах. Пригответи се. И кажи на баща ти, че ще трябва той да играе крал, докато се върна. Тръгваме след час.

Хогни се ухили и изтича да си пригответи багажа, а Долган се обърна към Алистан.

— Много е млад. Още няма четирийсет.

Рейнджърът, който бе само с пет години повече, едва потисна смеха си. След миг обаче усмивката му изчезна, прогонена от мисълта пред какво се изправят.

Въпреки пращящия огън в помещението сякаш бе станало постудено.

5. ПРЕСЕЛЕНИЕТО

Ларомендис довърши заклинанието.

В другия край на просторния двор, в голяма желязна клетка, под горещите лъчи на следобедното слънце, седеше брат му. Войникът, който охраняваше клетката, още не бе забелязал появата на магьосника, така че когато той произнесе заклинанието докрай и се доближи, мъжът видя не една, а две фигури — магьосникът бе придружен от капитана на охраната.

Часовоят ги изгледа учудено, без да си дава сметка, че единият е рожба на собственото му въображение. Чу офицера да му нарежда да се отдръпне и да остави двамата братя за кратко насаме, кимна и изпълни заповедта.

Гуламендис погледна брат си и се усмихна, макар че очевидно го болеше да го направи — устните му бяха изсъхнали и напукани от жегата. После попита:

— Как я караш, братко?

Ларомендис поклати глава, пъкна един малък кожен мях с вода през решетките и го предупреди:

— Пий бавно. По-добре от теб, както изглежда. Какво стана?

— Нашият господар, лорд-регентът, се ядоса, че сме изгубили граничния пост на Звезден кладенец, и стовари гнева си върху мен. Вече ме беше натикал в тъмницата и тъй като не можеше да ме убие, реши, че малко мъчения ще са от полза да покаже гнева си — обясни Гуламендис. Погледна към слънцето, което вече се снишаваше към стената на крепостта. — След час ще падне сянка и ще съм доста по-добре.

Ларомендис кимна към меха.

— Скрый го. Ще ти стигне за ден-два. — Хвърли поглед към отдалечилия се часовой. — Едва ли ще спрат да ти носят храна и вода. Предполагам, че искат само да те поизмъчат. Е, такава е времето.

— Да, няма много радост по света — съгласи се Укротителят на демони, повдигна сламеника и пъхна меха отдолу. — По-добре съм, отколкото изглеждам. Пращам нощем Чоял да ми донесе храна и вода. — Изкиска се, но гласът му бе унил. — Тези джуджета са толкова тъпи... Първия път ми донесе деликатеси от вечерята на самия лорд-регент, следващата — гнили зеленчуци.

— Ще направя всичко, което ми е по силите, за да те измъкна. — Ларомендис се наведе и погледна брат си право в очите. — Намерих Родината. Дома.

Лицето на брат му застина. Приликата между двамата бе изумителна, само дето Гуламендис бе малко по-нисък, по слаб и косата му бе по-светла, почти оранжева.

— Защо ме гледаш така? — попита Ларомендис.

— Ако си открил Родния свят, каква полза ще има от нас лорд-регентът?

— Става късно — рече Ларомендис и се надигна. — Не бива да съм тук, ако случайно се появи истински офицер. А на лорд-регента ще съм му нужен още известно време и заради това ти ще си в безопасност, макар и не с всички удобства. Освен това имам план.

Брат му се засмя.

— Ти винаги имаш планове.

— Трябва да те прехвърлим на Родния свят, защото там не само ще си в безопасност, но и Народът ще се нуждае от познанията ти.

— Демони?

— Може би. Но няма да кажа нищо повече. Ако те разпитват, по-добре да не знаеш много по въпроса.

Обърна се и се отдалечи забързано от клетката, като кимна на войника, който пазеше Гуламендис. Отиде в покоите си. Макар и неохотно, лорд-регентът бе признал, че магьосникът му е необходим, и му бе предоставил две стаи: едната за спане, втората за проучванията му.

Ларомендис не държеше тук нищо ценно, освен тетрадка с бележки, които бе подготвил, преди да се отправи на последното си пътуване, отвело го на Родния свят. Седна на леглото и я отвори. Когато стигна последната страница, посегна към малката масичка, където очакваше да намери мастилница и перо. Бяха преместени. Някой бе идвал и бе чел написаното.

Очакваше нещо подобно от лорд-регента. Премисли отново това, което бе чул от своите далечни родственици на Мидкемия за промените, преживени от неговия народ. Имаше много неща, които будеха възхищението му към таределите, но и много, което бяха изгубили по пътя си.

Един трапер от Ябон му бе разказал дълги истории за единайсетте гори на запад от неговия дом — проточили се колкото и желанието на Ларомендис да го черпи с ейл в странноприемницата „Ястребово гнездо“. Истории, описващи народ, съществувал в хармония с гората, народ доволен, макар и не щастлив от начина си на живот, народ, който можел свободно да се придвижва сред горските пущинаци. Мъжът не знаеше много за магията на елфите, но дори от малкото, което спомена, Ларомендис придоби следната представа: великите Тъкачи на заклинания и старите елдари все още съществуваха!

Не бе споменал това в доклада си пред лорд-регента по две причини. Първо, не разполагаше с доказателства, че разказът на трапера е достоверен, макар да усещаше с цялото си същество, че е. Второ, трябваше лично да провери колко са магьосниците в Елвандар и какви са способностите им. Немалко древни познания бяха изгубени при прекосяването на Звездния мост.

Толкова много от тези неща бяха преплетени с духовните връзки, свързващи ги с почвата на Родния свят, енергиите, извиращи от сърцето и душата на планетата, овладени и опитомени, за да служат на еделите, на Народа. Техният нов свят съдържа различна магия и не беше никак лесно да се смеси това, което носеха със себе си, с това, което бяха открили тук. Седемте велики дървета, известни като Седемте звезди, бяха тяхната котва към старата магия на Родния свят. Но новата почва бе чужда почва на свят със свои закони и природа и при смесването се бе създала магична сила, която таределите поне в началото бяха контролирали с неимоверни усилия.

Таределските Тъкачи на заклинания вероятно можеха да се сравняват с всички, освен с най-добрите човешки и елфски магьосници на Мидкемия, но мнозина от тях бяха заплатили с кръвта си оцеляването на Народа. Те бяха почитани и припомняни в хрониките, но всяка подобна загуба отслабваше невъзвратимо силите на Народа.

Нови ученици биваха пращани всяка година да се сражават с Демонския легион, ала всеки следващ клас бе по-слабо подготвен и обучен и по-неспособен да издържа на демонските магии. Ако имаше друг начин да се открие Родният свят, тоест без да се прибегва до помощта на „прекрачилите закона“ магьосници Ларомендис и Гуламендис, лорд-регентът отдавна щеше да ги е осъдил на смърт.

Връзките между магьосниците в Звездната гилдия, тоест на Тъкачите на заклинания, избягали от Родния свят, и тези извън организацията открай време бяха обтегнати в най-добрия случай и открито враждебни в най-лошия. Подивяла магия, повредена магия, всякакви подобни термини се използваша, за да се опишат тези, които придобиваха подобни знания и умения, без да са преминали обучение в Звездната гилдия.

От много поколения Звездната гилдия се грижеше за Седемте звезди и се опитваше да постави под свой контрол дивата магия на Андкардия и да спаси от изтребление Народа. Усилия, които им бяха спечелили място сред онези, които решават съдбините, а най-даровитият сред тях — Главният магистър на Гилдията — бе втори след лорд-регента по престиж и власт.

В предишни времена такива като Ларомендис и брат му бяха преследвани и избивани, или залавяни и изправяни пред гилдията с обвиненията, че са „омърсени магьосници“ или подобни изпълнени с отвращение определения. Но сега „мръсните магьосници“ като Ларомендис или „почитателите на демоните“, имаше се предвид брат му, се смятаха за твърде ценни, за да стават жертва на фанатични изисквания. Настоящият лорд-регент бе много по-снизходителен към отклоненията от догмата от предшествениците си и по-прагматичен по отношение на използването на магичните дарби, независимо от произхода им.

Ларомендис остави дневника. Беше сигурен, че ще бъде прочетен веднага щом той напусне града. Беше се постарал нищо от това, което записва вътре, да не влиза в противоречие с докладите, представяни на лорд-регента.

Стана и погледна през прозореца. Оттук не виждаше двора, където държаха брат му, но бе сигурен, че сенките вече са легнали върху клетката. „Още малко, братко. Регентът ще прочете дневника ми

час след като замина и каквото и да си мисли за нашето изкуство и за нас самите, ще знае, че има нужда от нас. Скоро ще си свободен“.

Той побутна дневника, мастилницата и перото към средата на масичката и се излегна на леглото. Би трябвало да опита да си почине, но мислите му се гонеха възбудено.

Имаше толкова много неща, които не бе споделил с лорд-регента, толкова много, което искаше да обсъди с Гуламендис и с още неколцина други — защото онзи свят наистина беше тяхната Родина. Нещо повече, всяка фибра на тялото му усещаше, че някъде на север от онази долина лежат всички отговори, които Народът бе търсил, и че някои от тях може да се окажат жизненоважни за оцеляването им.

Макар да вярваше, че се е посветил на спасяването на Народа също както лорд-регента, Ларомендис си даваше сметка, че Ундалин го подозира, че крои свои тайни планове. Погледна дневника и се усмихна. Нека лорд-регентът и върховният магистър, както и останалите членове на Събора, го мразят. Нека смятат, че амбициите му са лични — жажда за власт, прослава и богатство и освобождението на неговия брат. Нека го укоряват, че целите му са само такива. Стига само да не подозират какво е истинското му желание. Защото то бе толкова чуждо на природата им, колкото и враговете, които ги заплашваха от север.

Ларомендис стана. Трябваше да похапне, а после отново да се захване с прекъснатата работа, защото още утре заранта хиляди таределски воители, магьосници и книжници щяха да се прехвърлят през портала в онази прекрасна долина, изоставена много отдавна от Изгубените. Долината, през която Клановете на Седемте звезди щяха да се завърнат в древната си родина, човешкия свят, наричан сега Мидкемия.

Ларомендис стоеше до водача на Клановете на Седемте звезди и оглеждаше долината под тях. Лицето на лорд-регента бе неподвижно като маска, но блясъкът в очите му и извивката на устните му подсказваха на магьосника всичко, което искаше да знае — капанът беше заложен. Всяка мисъл за спасяването на Андкардия щеше да е забравена, тъй като сега погледът на техния водач бе вперен в древната страна на тяхната раса: Мидкемия.

Ундалин махна на военачалника Кумал и нареди:

— Започвайте.

Кумал кимна отривисто, обърна се и се върна през портала. Лорд-регентът се отмести встрани. Зад тях въздухът се изпълни със стържене, сякаш по неравната земя се влачеха хиляди камъни; вибрациите се усещаха дори през подметките на магьосника. Той знаеше, че събратята му от другата страна на портала прилагат уменията си, за да го разширят достатъчно, та чакащите да успеят да минат през него по-бързо.

Магьосникът посочи пътеката, която се виеше по склона, и каза:

— Милорд, по склоновете и в долината има огради, каквито строим и ние. Предполагам, че някога тук са живели Забравените. С малко усилия бихме могли да ги възстановим, за да служат и на нас. Отвъд този район има още изоставени поселища, така че на първо време ще можем да заселим тук повече от хиляда души. Отбелязал съм пътеките, за да могат следотърсачите лесно да ги открият. Оградите могат да послужат като защитен периметър, докато построим по-солидни стени.

Ундалин се обърна към Кумал, който вече се беше върнал, и нареди:

— Почвайте. Разположете наблюдателни постове на хълмовете над нас и часовои в проходите долу. Работниците да вдигнат сигнални кули, за да можем да викаме обитателите на външните селища, ако възникне опасност. Пратете разузнавателни отряди и не позволявайте да ни следят и наблюдават хора, елфи или джуджета. Всеки, който научи за нас, трябва незабавно да умре, преди слухът за появата ни да се е разпространил. Ние ще решим кога далечните ни роднини от север ще узнаят, че истинските господари на този свят са се завърнали. Ще дойде ден, когато ще освободим тази земя от нашите врагове — рече той, загледан към портала, през който вече пристигаха първите войници. Всеки от тях носеше броня — тежък метален нагръдник с подплатени рамене. Бледожълтеникавият цвят се дължеше на метала, който използваха при изковаването на бронята, тайна смес, която таределските ковачи пазеха като очите си, яка като стомана, но много по-лека от нея. Върху нагръдниците бяха изрисувани цветовете на клановете и цветовете на дъгата.

Първите сто войници се отдалечиха забързано от портала, разпределиха се на отряди, всеки предвождан от следотърсач, и поеха в различни посоки. След броени часове щяха да бъдат устроени лагери и наблюдателни постове и долината щеше да бъде заобиколена от бдително следен и зорко охраняван периметър. И предмостията на тарелите щеше да е готово.

Ларомендис наблюдаваше търпеливо как конете теглят през портала тежките фургони, пълни с жени и деца. Това бяха бежанци от външните селища и крепости, които вече бяха паднали в лапите на демонските орди.

Дечицата мълчаха и се озъртаха с ококорени очи. Имаше нещо във въздуха на този древен свят, което караше всеки елф да усеща, че се е завърнал в древната си родина. Магьосникът можеше да го сравни само с пробуждането на отдавна заспали чувства.

Лорд-регентът клекна, свали дясната си ръкавица и загреба шепа пръст. Вдигна я към носа си, подуши я и каза:

— Тази земя изобилства от живот. И отново ще бъде наш дом. — Обърна се към Ларомендис и прошепна: — Това е нашият свят. Нашият свят. — Огледа първите измъчени бежанци и поклати глава. Обитателите на градовете щяха да са последните, минали през портала: защитниците зад тях щяха да загинат, но да удържат докрай настъплението на демоните. По лицето на водача на Клановете премина цяла гама от чувства, ала той бързо се овладя. — Трябва да си отдохнем, да се възстановим и отново да попълним орделите си през последните години редици. — Свали наметалото си, тъй като денят бе горещ, и си пое дълбоко дъх. — Колко сладко ухае тук въздухът, макар че го дишат джуджета и други твари. — И се засмя на старата си шега.

Магьосникът застана до него и каза тихо, за да не ги чуят тези, които идваха през портала:

— Господарю, има едно нещо, което не ми дава покой.

— Казвай — нареди лорд-регентът.

— Както вече казах, носят се слухове за демони...

Лорд-регентът затвори очи, сякаш го прободеше внезапна болка. А после каза бавно, сякаш къртеше всяка дума:

— Бях забравил за това. — Погледна Ларомендис и продължи: — И тук ли?

— Само слухове, господарю. Лично аз не съм виждал следи от тях, макар че, както знаете, бях особено внимателен по този въпрос. И все пак, известно ви е, че ми липсват някои умения, чрез които бих могъл да проверя достоверно дали ги има, или не.

Лорд-регентът погледна към трополящите през портала фургони и войниците, които крачеха покрай тях. Почти не можеше да види воин без рана. Повече от сто години Народът водеше война с Демонския легион, милиони бяха загинали. Някога таределите властваха сред звездите и пътуваха през вълшебни портали от една планета на друга. Ала демоните бяха намалили броя им от милиони на хиляди и ето че сега последните оцелели от техния род търсеха убежище на свят, известен от древните писания, свят, на който бяха живели техните предци във времето преди да избухне войната между боговете и да се възцари хаос.

— Да, господарю — каза магьосникът. — Този свят е богат и много неща са ни познати. Тук има елени и мечки, лъвове и крилати змейове и ловът е изобилен. Царевницата е странно, но не неприятно сладка, а джуджетата, въпреки многото си недостатъци, продават ейл на всички. Хората и джуджетата притежават огромни стада крави и овце, моретата са пълни с риба. Тук има богатства, каквито не сме виждали от векове... — И внезапно замълча.

— Виждам, че имаш да кажеш още нещо — отсече лорд-регентът. — Говори!

— Милорд — продължи магьосникът, — ако ви обидя, нека ми отрежат главата, но тъй като се заклех да ви служа, трябва да говоря само истината: ако слуховете са верни, ако демоните ни последват тук, тогава ще ни останат само две възможности — да побегнем и да оставим на хората, джуджетата и нашите примитивни родственици да се сражават с Легиона и пак да търсим друг свят...

— Къде? — прекъсна го лорд-регентът. — Прочетох всички доклади. Няма друга възможност, само безжизнени пуси места, където оцеляването ще е на ръба... не, няма къде другаде да идем.

— ... или да останем и да се бием.

— Магьоснико, когато баща ми е бил още момче — каза лорд-регентът. — Клановете на Седемте звезди са имали два милиона меча. — Извърна очи към прииждащите през портала фургони и воини. Тъкмо беше започнало прехвърлянето на стадата, охранявани от кучета

пазачи, и едно особено едро куче дотича при лорд-регента, близна го по ръката и размаха опашка.

Лорд-регентът го потупа по главата, после клекна и му заговори:

— Саншем, приятелю мой. — Гледаше животното с нескрита обич: може би това бе единственото същество, към което изпитваше истинска привързаност. Вдигна глава към магьосника и продължи: — Когато баща ми седнал на трона, едва четиристотин хиляди меча можели да откликнат на зова на таределския боен рог. Когато аз свалих короната от главата на баща ми, след като демоните бяха изтръгнали сърцето от гърдите му — почти извика последните думи, — нямах и една трета от тази армия! — Изправи се и отново потупа кучето по главата. — След последната ни битка общият ни брой е по-малко от половината от това и повечето не са войници. Пращаме в бой младежи, почти деца, дори бебетата вече познават миризмата на кръв. — Лорд-регентът поклати глава. — Не зная какво да правя, магьоснико. Демонският легион изглежда безброен. Колкото и да убиваме, появяват се още и още. Ако ни последват тук, как можем да ги удържим в тази долина, зад дървени стени, измазани с кал, след като не можахме да ги спрем при каменните зидове на Звезден кладенец или при кулите покрай Обречената клисура? Скоро и Памаланският купол ще рухне и прилепите им ще се стоварят върху града като зла буря. Всички магии и заклинания, които сме познавали, се използват при защитата на Тарендамар, отбраната ни няма равна на себе си в цялата наша история и въпреки това демоните продължават да прииждат. Мислех, че ще се задържим само за известно време на този свят, докато потърсим друго, по-сигурно убежище, но после видях това. — Той вдигна ръка и посочи долината и дърветата. Птиците, които кръжаха в небето. Цареше почти пълна тишина, ако не се броеше трополенето на колелата на фургоните. Пое си дъх с пълни гърди. — Не, тук ще останем и ако ни последват, няма да имаме друг избор. Тук ще живеем и тук ще умрем, ако Богинята го е пожелала.

Магьосникът кимна. Моментът не беше подходящ да каже това, което бе намислил. Скоро, но не днес. Не и след като беше бягал от Демонския легион през тундрата на Мисталик, след като месеци наред ги бяха преследвали същества толкова зли и силни, че само най-могъщите воители можеха да ги забавят и само най-мощната магия да ги унищожи.

Докато колоната от бежанци продължаваше да се ниже през портала, магьосникът за пореден път осъзна едно нещо: че за да оцелее в тази земя, Народът се нуждае от съюзници. Което означаваше, че е дошло време да забравят войните с другите раси, да загърбят старите вражди.

Лорд-регентът кимна на един от вестоносците до портала и той се поклони и се стрелна обратно през магичния зев. Върна се след минута, следван от десетина възрастни елфи геоманти от гилдията.

Ларомендис знаеше, че имат нужда от тях за ремонта на градската отбрана на Андкардия и какво означава присъствието им: тези магьосници строители щяха да се заемат с издигането на нов град в сърцето на долината. Поправките на последните бастиони на Андкардия бяха оставени на неопитните чираци. Което бе признание за поражението на другия свят.

Ундалин се обърна към най-възрастния магьосник:

— Ти ще ръководиш изграждането на нашия нов дом. Започнете веднага. Погрижете се за защитата на долината.

Ще започнете ето от там. — Посочи един хълм край езерото в центъра на долината. — Около това езеро ще засадим Седемте звезди. На хълма ще вдигнете новия дворец. — Огледа се, сякаш се опитваше да запагети по-бързо чертите на този нов свят. За месец ще приключим с прехвърлянето на всички, които могат да дойдат тук. После ще затворим портала. Аз се връщам на Андкардия, за да ръководя битката. Ще се опитаме да задържим демоните колкото се може по-дълго. — Обърна се към магьосника. — Какво ти е нужно, за да откриеш истината за демоните тук?

Ларомендис пое дъх и отговори:

— Брат ми. Милорд, никой от нашите сънародници не знае повече от него за демоните... — Видя, че лорд-регентът се готви да възрази, и продължи припряно: — Зная, че мнозина го винят за нашествието на демоните, но...

— Ако това бе истина — рече лорд-регентът, — той щеше да е мъртъв. Но аз не мисля, че е лично отговорен за призоваването на демоните. Вярвам, че са го направили други като него, дръзки магьосници, навлезли в забранени за посещение царства и предизвикали с необмисленото си поведение разрушаването на магичните бариери. — Магьосникът насмалко да трепне. Той знаеше,

че няма пролом в бариерите, а че по-скоро някъде е бил отворен портал... и ако се разбере за това... Опитва се да прогони тези мисли. — Ето защо смятам да го държа затворен — въпреки желанието ти.

— Вие попитахте, господарю, и аз ви отговорих.

Лорд-регентът си пое дълбоко дъх, сякаш за да запази в себе си уханията на Мидкемия, преди да се върне в света, където се водеше война.

— Добре, Ларомендис. Щом настояваш, върни се с мен и размени мястото си с неговото. Ти ще си неговата гаранция.

— Аз... — почна магьосникът.

Лорд-регентът се усмихна.

— Когато и последните наши сънародници минат през портала, ще те освободя, за да се събереш с брат си. Дотогава ще използваш таланта си, за да помагаш в отбраната срещу Демонския легион.

Ларомендис кимна. Поне нямаше да го натикат в желязна клетка, а щеше да е на бойното поле и да праща демоните в техния ад — откъдето вероятно се бяха пръкнали.

— Добре, милорд. Готов съм да служа както вие сметнете за необходимо.

Лорд-регентът заобиколи един фургон и пристъпи през магичния портал. Като се опитваше да запази безстрастно изражение, магьосникът го последва, доволен, че планът му върви според предвижданията му. Знаеше, че му е нужна само една минута насаме с брат му, не повече, а след това с радост щеше да даде живота си, за да спаси Народа. Но се молеше на древните богове жертвата му да не е наложителна, защото за да осигурят своето бъдеще, щяха да се нуждаят от неговите умения, плюс тези на брат му и на мнозина други, повечето от които в очите на лорд-регента бяха недостойни представители на вражески раси.

За да сполучи обаче, трябваша бързи промени.

А това изискваше и малко измяна.

6. ПРЕДЧУВСТВИЕ

Пъг завърши заклинанието си.

Събралите се ученици гледаха с напрегнато внимание стълба енергия, който се издигаше над магьосника, и онези, които бяха понапреднали в обучението, почти усещаха излъчването ѝ върху кожата си. Пъг им преподаваше основни познания, предмет, който оставяха на тези, чието време не е толкова ценно за Конклава на сенките, но Пъг изпитваше нуждата понякога да отскача до класните стаи. Урокът бе съвсем прост: как да почувстваш присъствието на магия и да я откриеш, ако се прилага наблизо. През годините неведнъж с изненада бе установявал, че мнозина магьосници, дори по-старшите, не осъзнават, че са обстрелвани с огнена топка, докато не изгори косите им.

Млади мъже и жени от много народности, някои дори от чужди светове, се бяха събрали да учат тук под настойничеството на най-великия майстор на тайни изкуства в Мидкемия. Днешният урок бе за възприятие и реакция на промени в магията и първата стъпка бе способността да се разпознава магия, когато някой я прилага. Умение, което можеше да изглежда ненужно за повечето ученици, но тримата, които наблюдаваха урока от известно разстояние, бяха на друго мнение: то бе важна крачка в придобиването на познанието за реакция на вражеска магия, защото мигновените промени в магията често бяха факторът, който помагаше на магьосника да запази живота си.

Магнус се обърна към брат си и майка си и каза:

— Изглежда, се справя отлично.

Миранда поклати глава.

— „Изглежда“ не е достатъчно. От тази дума ми навява меланхолия.

— Накор? — попита Калерб.

Миранда кимна.

— Не зная. Може би. Минаха почти десет години. Той го прикрива добре, но понякога го обзема мрачно настроение.

Калев, по-малкият син на Пъг и Миранда, се обади:

— Мари също го забелязва. — Съпругата му бе чувствителна жена и през десетте години, откакто бе пристигнала на Острова на чародея, бе станала нещо като ръководителка на домакинството, позиция, която Миранда с радост ѝ преотстъпи, тъй като се интересуваше повече от магичните си проучвания.

— Бях там — каза Магнус — и знам, че никой не би могъл да направи повече от баща ми. Накор сам избра съдбата си. — И добави тихо: — Както го направихме и всички ние.

В тъмните очи на Миранда се четеше смесица от тревога за мъката на мъжа ѝ — и раздражение. Изражение, което двамата ѝ синове познаваха добре. Жена с инак добро сърце, понякога тя беше нетърпелива и припряна като дете.

— Накор? — попита отново Калев.

— Липсва му — съгласи се Миранда. — Повече, отколкото би искал да признае. Онзи кривокрак дребен негодник имаше уникален ум и можеше да ме накара да се разсмея дори когато съм бясна. — Обърна се и даде знак на синовете си да я последват надолу по склона към главната къща. — През десетте години след смъртта му баща ви го споменаваше поне двама месеца. Но през последната седмица го спомена над десет пъти. Нещо го измъчва, нещо ново и обезпокоително.

Вила Беата — Красивата къща — се бе разраснала с годините. Големият правоъгълен дом все още доминираше, но около него бяха вдигнати и други постройки, в които сега се помещаваха учениците, приети от Пъг. Миранда, Калев и Магнус се спуснаха по лъкатушешката пътечка към участъка, където някога бе градината, преди спалните помещения на учениците да я затворят от север и от юг.

— Дори татко да усеща някаква нова опасност — заяви Магнус, — досега не го е споделял с никого.

— Лично аз не долавям нищо, което да говори, че ни дебне каквато и да било заплаха — добави Калев.

— Винаги има заплаха — каза Миранда. — Понякога просто не я забелязваме, докато не се появи.

Калев се засмя, но не възрази. Заедно с брат си и с двама млади магьосници той отговаряше за събирането на сведения от многобройните агенти на Конклава на сенките — повечето заемаха високи постове сред различните народности на Мидкемия. Имаше съобщения за политически неуредици в Островното кралство, но те бяха толкова чести, че едва ли можеха да са причина за сериозни грижи. Кеш бе необичайно умиротворен, родемските благородници продължаваха да живеят спокойно на своя остров, уверени в чувството си за превъзходство.

Стигнаха вилата и влязоха в семейните покои, заемани сега само от Пъг и Миранда, след като синовете им се бяха отделили. Калев живееше в малка къщичка наблизо с жена си, беше им я построила Миранда, когато синът ѝ доведе Мари на Острова на чародея. Магнус все още обитаваше няколко помещения в ученическото крило, за да е подръка, ако се наложи баща му да отсъства.

След като се настани в любимото си дървено кресло с меки възглавници на облегалката и седалката, Миранда заговори:

— Има нещо друго, различно от смъртта на Накор, което измъчва баща ви от години. — Погледна „момчетата“. Калев изглеждаше на годините си, но Магнус все още приличаше на дваисетгодишен младеж въпреки снежнобялата си коса и авторитетния си вид. Нито един от двамата не подсказа с нищо, че знае за какво им говори.

— Никой не познава баща ви толкова добре, колкото го познавам аз — продължи Миранда. — Да, той е мъж на искрени чувства и убеждения, както всички добре знаем. — Посочи първо Магнус, сетне Калев. — Но това, което не знаете, е какво се случи с него, преди да се родите, по време на войната с армията на Изумрудената кралица. Той едва не загина, когато го изненада демонична магия. — Въздъхна, потънала в спомени. — С времето успях да го накарам да ми разкаже доста неща за това. Лежеше като мъртъв и всеки лечител, който водех, полагаше невероятни усилия да го спаси... а после нещо в него се промени.

— Смъртта на Накор... — Тя млъкна за момент. — Разбира се, той скърби за Накор, но не това... — Тя отново спря, подбираше думите си внимателно. — Не само скръб го измъчва. Баща ви е най-сложният човек, когото съм познавала. Той вижда разни неща, претегля мнения и взема решения още преди повечето хора да разберат

за какво става дума. Умът му работи по начини, които дори не мога да си представя. Макар да познавам повечето магични дисциплини, не мога да разбера какво...

Пое си дъх, осъзнала, че не е по-близо до споделяне на грижите си отпреди няколко минути. Калев бе този, който се обади:

— Той чака другата обувка.

— Какво? — попита Магнус.

— Един стар израз. „Да чакаш другата обувка да се изхлузи“. — Но брат му очевидно не разбираше. — Когато си в някоя странноприемница и този, дето е легнал в леглото над теб, изрита едната обувка, я чуваш да тупва на пода и чакаш да чуеш и втората, преди умът ти да се върне към това, с което се е занимавал.

Магнус кимна.

— Да, от време на време изглежда много разсеян.

— Погълнат от мислите си — рече майка им. — Успява да го крие твърде добре от всички, но не и от мен.

— Може би чака нещо да се случи? — попита Магнус и погледна към прозореца, зад който сияеше мекото следобедно слънце. — Нали казваш, че умее да се прикрива добре.

— Защо не го попиташ направо? — попита Калев.

— Мислиш ли, че не съм го правила? — Тя се изправи и застана пред по-малкия си син. Погледна го в очите и продължи: — Никога няма да ми каже нещо, което не смята, че трябва да зная. — На устните ѝ затрептя огорчена усмивка. — А и аз нали все му казвам да си гледа неговите дела и да ме остави на мира. Той все внимава да не ми пречи. — Въздъхна и добави: — Мразя, когато прави така!

Синовецте ѝ се разсмяха. Родителите им се обичаха дълбоко, но Магнус и Калев знаеха, че понякога в брака им се усеща напрежение. Майка им бе жена със силна воля и по-възрастна от своя съпруг, макар че когато и двамата родители са над столетие, разликата във възрастта е по-скоро академична. И все пак и двамата осъзнаваха, че нещо друго тревожи баща им.

През годините след връщането си в Мидкемия от вече изчезналия свят Келеуан Пъг се бе нагърбил с огромна отговорност. В началото бе сложил край на ужасната война между цураните и Островното кралство, а после бе основал колония на магьосници, известна като Звезден пристан.

— Напоследък посещава Звезден пристан по-често от обичайното — посочи Магнус.

След като в Звезден пристан бяха започнали да се ширят политически интриги, Пъг, без да вдига излишен шум, бе основал свое училище тук, на Острова на чародея. Външният свят смяташе острова за прокълнато място и корабите на всички народи го заобикаляха отдалече — поведение, което Пъг окуражаваше, като разпространяваше слухове, а приближеше ли се някой кораб, разиграваше страховити сценки.

Пъг бе близо до осъществяването на мечтата си да създаде мястото, което някога бе мечтал да стане Звезден пристан: академия, в която магьосниците да изучават и практикуват магични умения, да обменят познания и да оставят наследство, което да бъде предавано на идните поколения. Това бе и неговото желание, мандат, който се надяваше да превърне в лично наследство — Пъг искаше да основе един малък и уютен свят, освободен от дребно политиканстване, от фанатизма на суеверието, място, където у учениците се възпитава желанието да служат и да бъдат полезни на другите, вместо да използват таланта си за лична облага, печалба и надмошцие.

— Още един признак, по който съдя, че е разтревожен от нещо — рече Мирацда. — Рядко ги навестява, освен ако не го повикат. Изглежда, е доволен от текущата политическа обстановка.

— И има защо — потвърди Калеп. — Онзи пратеник от Кралството, с глупавото предложение...

— Да. Веднага щом чу, че отново ще искат от нас да се закълнем във вяроност пред Кралството, татко отказа категорично — каза Магнус.

— Дори не пожелал да го изслуша докрай — каза Миранда. — Не ми разказа за това, така че научих последния път, когато бях в Звезден пристан. Един от учениците ми разправи през смях как пратеникът на Кралството внезапно се озовал насред езерото, далече от доковете на Ландрет.

Калеп се разсмя.

— Добре, че нещастният човечец е можел да плува, инак досега да сме във война с Кралството. Да давиш пратеници не се посреща добре от техните крале.

— Никога не биха започнали открита война със Звезден пристан — отбеляза Магнус. — Все още се страхуват от магията и от

заклинателите, с които разполагаме тук...

— Хората на краля често са глупави, но рядко със склонност към самоубийство — рече Миранда.

Пъг бе научил някои горчиви уроци от Академията. Беше оставил управлението на Звезден пристан на тези, които живееха там, предизвиквайки гнева на Островното кралство, което смяташе острова в средата на Голямото звездно езеро за свое притежание, макар че издигането му до статут на херцогство служеше по-добре на техните политически цели.

На юг империята на Велики Кеш се бе погрижила, в интерес на своя просперитет, да накара колкото се може повече млади магьосници да търсят убежище в Звезден пристан, като същевременно запазят лоялността си към Империята. Двамата братя Ватум и Корш почти бяха успели да убедят повечето студенти, че претенциите на Кеш към острова са напълно легитимни. Едва по времето на Накор в Академията и неговата група на „третата фракция“, нарекла се жизнерадостно Сините ездаци в чест на красивия кон и синьото наметало, получени от самата императрица, крехкото равновесие бе възстановено и настъпателната политика на братята бе спряна. Дълго след смъртта им Пъг оставаше с убеждението, че са били имперски агенти.

Посещаваше Академията винаги с най-малко две цели: първо, за да припомни на хората там, че все още държи на официалната си титла, и второ, за да поддържа контакт с шепата агенти на Конклава, както и да наглежда управляващия триумвират — сегашните ръководители на трите фракции.

„Ръцете на Корш“ бе най-консервативната група, но те бяха също толкова яростни противници на присъединяването към Империята, колкото и към Кралството. Освен това гледаха на всички необучени в тайните на магията или неприсъединили се към някоя от фракциите като на възможни врагове.

„Жезълът на Ватум“ бяха по-умерени в политическите си възгледи спрямо външните сили, но по-склонни да приемат кешийската позиция.

Сините ездаци продължаваха да радват Пъг, макар че водачите им сякаш клоняха към налудничавите и маниакални възгледи на Накор за магията. Много от тях бяха склонни да приемат твърденията му, че

не съществува никаква магия, а мистична „субстанция“, която може да се манипулира от всеки, който има известна представа за свойствата ѝ.

Тъкмо тяхната група се занимаваше с набирането на нови ученици, докато по-консервативните фракции чакаха някой да се прояви достатъчно, за да отговори на стриктните им изисквания, преди да бъде допуснат в Звезден пристан. Пъг нямаше нищо против тяхната изолираност, тъй като благодарение на нея популацията на острова оставаше неизменна.

— Щом баща ни прекарва повече време там — каза Калев, — значи нещо се е объркало сериозно. Или е предупредил агентите ни да са нащрек, или те вече са му докладвали, че се е случило нещо.

— Ако беше така, щеше да ни каже — възрази Магнус.

Майката и двамата ѝ синове потънаха в обезпокоено мълчание. И тримата осъзнаваха, че нещо измъчва дълбоко Пъг.

— За едно можем да сме сигурни — рече Миранда. — Когато баща ви реши, че е дошло време да сподели тревогата си, ще го направи незабавно, независимо от размера на проблема.

Тя излезе от стаята, а братята се спогледаха, защото знаеха, че вероятно не е съвсем права. Това, което безпокоеше баща им, бе по-скоро надвиснала катастрофа, отколкото дребен проблем.

Пъг освободи класа и събра предметите, които бе използвал за демонстрацията. Знаеше, че от известно време семейството му го наблюдава внимателно, и бе почти сигурен за причината. Беше се опитал да скрие от тях грижите си, но очевидно не бе успял. Все още не му се искаше да признае пред себе си, че нещата са по-сериозни, отколкото изглеждат. А и днес му предстоеше най-сетне да се изправи пред причината за своите тревоги. Беше повикан от Оракула на Аал.

Проблемът не бе само в поканата, а и в начина, по който бе предадена: в един миг Пъг бе сам в кабинета си късно през нощта, а в следващия до него застана фигура в бяла роба. Позна го веднага щом го видя — това бе един от помощниците и прислужниците на Оракула. Обикновените човешки представи не можеха да опишат напълно същината на това създание. За аалите полът бе само наследствен фактор, телата им бяха човешки, за да имат приемлив външен вид, ала умовете и духовете им бяха чужди. В началото Пъг хранеше жив

интерес към тези неща, защото Оракулът бе взел умиращото тяло на дракон, чиито златисти люспи бяха обсипани със скъпоценни камъни, заредени с буреносна магия, която обикновено се освобождаваше във вихъра на битката, както бе станало, когато драконът и неговият ездач Томас, наследник на силата на валхеру, се бяха изправили срещу най-опасното от всички същества — Страховития властелин.

Макар тази битка да се бе състояла преди близо четири столетия, Пъг я помнеше така, сякаш е била вчера. Все още можеше да повика в съзнанието си живи спомени за хаоса, който го обкръжаваше, за Макрос Черния, за двамата цурански магьосници, присъединили се към него в опитите да възпрат завръщането на Драконовите господари, приемници на валхеру тук, на Мидкемия.

Битката край отдавна изоставения град Сетанон бе първото от поредица стълкновения с агенти на Безименния — Налнар, Бога на злото, възбудителя на Войните на хаоса — и на последвалите битки, водени от Пъг и неговите съюзници.

Той въздъхна и направи опит да се съсредоточи. Най-странното при това повикване не беше, че му го доставиха лично, а че не го бяха призовали веднага. Трябваше да се появи пред Оракула на дата след цял месец. И ето, че днес бе тъкмо този ден.

Поколеба се дали да не съобщи на Миранда за случващото се, но по някаква причина му се искаше първо да изслуша Оракула, а сетне да се справя с настроенята на жена си. Тя сигурно щеше да поиска да дойде с него, но нито нейното име, нито това на Магнус бе споменато.

Пък и предишните му срещи с Оракула по принцип бяха кратки. Вероятно щеше да се върне преди вечеря.

Вече десет години той практикуваше уменията да се премества в пространството, без да прибъгва до цуранските сфери. С течение на времето последните се намираха все по трудно заради унищожаването на Келеуан. Неколцина магьосници от Келеуан бяха избягали в Ламът, но повечето от тези, които бяха оцелели след разрушаването на родната им планета, сега се бяха установили на Нови Келеуан.

Макар че никога не би го признал, Пъг се ядосваше на факта, че жена му може да се прехвърля без никакво усилие от едно място на друго, докато той трябваше да извика на помощ цялата си воля.

И все пак криптата на Оракула беше уникална и през годините той бе ходил там много пъти. Едва ли и този път щеше да се затрудни

да се прехвърли. Време беше да върви.

Затвори очи и си пожела да е в криптата. Миг по-късно чу гласа на Оракула в главата си:

„Добре дошъл, магьоснико. Идваш тъкмо навреме“.

В мига, в който Пъг се обръщаше да погледне покрития със смарагди златист дракон, в помещението се разнесе пронизително скърцане, което накара присъстващите да запушат уши.

Нещо изникна между Пъг и Оракула, в началото само сянка, която бързо се преобрази във фигура. Демон, висок поне дващест стъпки, който за миг остана съвършено неподвижен, зашеметен от магията, която го бе призовала тук. Но объркването му не трая дълго. Той огледа бързо помещението, прецени, че дребните фигури наоколо не представляват сериозна опасност, и насочи вниманието си към Оракула.

С рев, който отекна в криптата, демонът се хвърли върху златния дракон.

7. ПРОРОЧЕСТВО

Пъг довърши заклинанието.

В мига, когато демонът се хвърли към дракона, пронизващ сноп от нагорещена енергия се стрелна към него и обгърна гърдите му като метнато ласо. На мястото, където докосваше кожата, от нея се вдигаха черни облаци дим, придружени от зловоние.

Демонът се извисяваше над всички в пещерата, с изключение на Оракула. Имаше люспи като гущер или змия, с червеникавовиолетови краища. Раменете му бяха широки и мускулести, пръстите завършваха с грамадни черни нокти, лицето му бе маска на омраза и гняв. Той нададе могъщ рев, от който стените на криптата се разтърсиха и върху главите на присъстващите се посипа мазилка.

Грамадни зъби се показаха под горната устна и демонът отметна рогатата си глава — имаше два черни, извити напред рога. Разтърси яростно грива и нададе нов вик, освобождавайки яростта си, че твърде дълго е бил държан затворен.

Пъг имаше ограничен опит с демоните — и почти целият бе неприятен. Ето защо не се подвоуми да подсили заклинанието за затваряне с най-силния щурм, на който бе способен.

Повлекла от сияещо бяла енергия се стрелнаха напред, заизвиваха се като пипала на октопод и обгърнаха тялото на чудовището. При всяко докосване от кожата му се вдигаха нови задушливи облаци и заедно с тях се разпалваха оранжеви пламъци.

Демонът потрепери в усилията си да се пребори със задържащата магия, изрева отново и разкъса оковите на заклинанието. Сътресението от магичното стълкновение отекна в най-далечните ъгли на съзнанието на Пъг като физически удар.

Мистичната сила на Оракула не можеше да се сравнява с бойната магия на великите дракони от Мидкемия, но въпреки това бе нещо, с което не можеш да не се съобразяваш. Той се пресегна напред със зъби и нокти и ги заби дълбоко в шията и рамото на демона. Фонтани

димяща черна кръв бликнаха от зейналите рани и се стекоха надолу по гърдите и гърба на демона. Той замахна с ръка и стовари пестник върху муцуната на дракона.

Пъг най-сетне се възстанови от шока на магичния отпор и прати нов сноп енергия. Такъв не бе използвал никога досега, пазеше го в една изолирана част на ума си.

Невидимата енергия изпълни криптата с пронизително свистене, прекъсвано от виковете и крясъците на помощниците на Оракула, които се нахвърляха върху демона.

Магичните им способности и силата им едва ли можеха да се мерят с неговата, но макар че първият, доближил чудовището, бе разпорен от рязко движение на един от ноктите му, следващите двама успяха да нанесат известни поражения. Драконът продължаваше да впива зъби в рамото на черното създание, докато Пъг и останалите се опитаха да го обезсилят.

Снопът невидима енергия удари демона в гърдите и той застина, сякаш го бяха пронизали с хладно острие. Устните му помръднаха и Пъг предположи, че се опитва да произнесе някакво заклинание. Но очевидно не му стигнаха силите, защото склопи очи и рухна на пода.

Още няколко секунди драконът продължаваше да впива зъби в плътта му, притиснал с нокти отпуснатото като кукла тяло, сетне се отдръпна. Пъг едва сега видя раните на муцуната му и стичащата се от тях кръв, но разкъсванията не изглеждаха особено сериозни.

— Отдръпнете се! — нареди Пъг, забелязал, че помощниците на Оракула се готвят отново да нападнат демона. — Назад! — викна им заповеднически.

Както очакваше, трупът на демона започна да дими и да изпуска пушеци, после от плътта се вдигнаха алени пламъци. Ноздрите на присъстващите се изпълниха с ужасяваща смрад на обгоряла плът и тя бе най-силният аргумент, който принуди помощниците на Оракула да отстъпят.

Пъг се обърна към извисяващия се над него дракон и каза:

— Искала си да ме видиш?

През годините между Оракула на Аал и Пъг се бе изградило доверие, макар че Пъг така и не бе убеден, че целите им са едни и

същи. Оракулът, въпреки приетия облик на могъщ дракон, бе създание, чуждо на Мидкемия.

За Аал се смяташе, че са едни от най-старите форми на живот в цялата вселена: нито една друга раса не можеше да проследи корените си толкова назад. Дори Властелините на дракони във върха на своята мощ бяха отдавали нужната почит на аалите и се бяха старали да не ги закачат.

Когато Пъг за пръв път се срещна с тях, те бяха обречена раса, тъй като светът, на който живееха, приближаваше своя край. Предложи на последните оцелели безопасно прехвърляне на Мидкемия и след поредица странни обстоятелства Оракулът се засели в лишеното от ум тяло на огромен златен дракон.

Спътниците ѝ на свой ред избраха за свои гостоприемници мъже и жени с различен произход. Издирваха ги през годините с помощта на древни умения, които дори Пъг не разбираше, и им предлагаха уникалната възможност да получат служба на този свят като помощници и прислужници на Оракула.

Пъг би искал да вярва, че подборът не е насилствен и че тези, които идват тук, го правят с добра воля, мисъл, която би му помогнала да спи по-спокойно. Но каквито и да бяха подбудите им, съществата в тази крипта бяха готови да жертват живота си за Оракула.

Пъг бе посещавал криптата много пъти, ала все още имаше смътна представа за историята на този народ и за мястото му в подредбата на света. Аалите винаги отговаряха уклончиво на директните му въпроси и с течение на времето той се примири с мисълта, че ще научи само това, което Оракулът е готов да му каже. Нямаше нищо против, след като неведнъж досега тя се бе оказала ценен съюзник. Предполагаше, че помощта ѝ произхожда и от личните ѝ интереси, тъй като ако този свят загинеше, тя щеше да умре заедно с него, но смяташе, че зад тези мотиви стоят и други, по-скрити. Все пак тя изглеждаше искрено загрижена да помага на Пъг и неговия Конклав за запазването на равновесието и поддържането на реда в тази част от вселената.

Всичко това мина през ума на Пъг, докато очакваше отговора на Оракула. Тя бе положила глава на пода, за да могат помощниците ѝ да се погрижат за раните. Двама от тях бяха мъртви и щяха да ги изнесат веднага щом я излекуват.

Пъг наблюдаваше като хипнотизиран как се прилага на практика магия, която едва съумяваше да разпознае, камо ли да разбере. И друг път бе ставал свидетел на прилагането на изцериращи заклинания, но тези тук надминаваха въображението му. Всеки от помощниците на Оракула, изглежда, по някакъв начин се опитваше да подтикне тялото на дракона да се самоизцери, но с ускорени темпове. Цената, която трябваше да заплатят за това обаче беше ужасяваща — помощниците се състаряваха буквално пред очите му, телата им губеха тежест и субстанция. Те даваха живота си, за да продължат нейния. Само след пет минути Оракулът изглеждаше почти така, както преди атаката. Помощниците обаче се бяха състарили с години.

— Впечатляващо — каза Пъг.

— Ние сме древна раса с много умения. — Оракулът посочи телата на двамата загинали помощници и добави: — Но и с много ограничения.

— Да предполагам ли, че тъкмо тази случка бе причината за повикването ми днес?

— Каквото е, е такова, каквото трябва да бъде и каквото ще бъде отново. — Тя се надигна бавно и се загледа в далечината, сякаш съзираше там неща, които не виждаше никой друг.

— Дори за теб, стара моя приятелко, това прозвуча необичайно тайнствено — рече Пъг.

Оракулът помълча още известно време.

Най-сетне Пъг добави:

— А, разбирам. Трябва да попитам. Какво друго те безпокои?

— Много неща, магьоснико. Виждам, че се приближава повратен момент, водовъртеж на времето и вероятностите, място с много възможни изходи. А отвъд него не виждам нищо, твърде много и различни са възможностите след този момент. Или пък това ще е краят, ако се случи най-лошото.

— Най-лошото за теб или най-лошото за нас?

— Те са едно и също. Ако аз падна, и този свят ще рухне с мен. Виждам хаос и разрушение и смърт за мнозина, в мащаби, пред които бледнее всичко, що сме преживели досега, и съзирам нарушаването на крехък баланс, така че дори самите богове ще затреперят от страх.

— Слушам те — подкани я настойчиво Пъг. Кожата му вече бе настръхнала, след като подозренията му, изглежда, се потвърждаваха.

Призоваването на демони, могъщи като този преди малко, изискваше изумителна по сила магия. Удържането на такъв екземпляр бе невероятно трудна работа, но да бъде укротен, а после пратен обратно, бе дело само на Демоничен господар с несравними умения и мощ.

— Легион идва насам, Пъг от Острова на чародея. Носи се главоломно и носи със себе си хаос и смърт. Други вече са се сражавали с него и успяваха да го удържат, но скоро ще бъдат победени. Тъмния, онзи, чието име не бива да бъде произнасяно, спи неспокойно и в своя трескав сън се протяга във всички страни със силата на Най-величавия бог. Той вижда проход между световите и сънят му се превръща в реалност. Вижда своя дом и иска да се завърне в него. Другите Велики богове се опитват да го успокоят и да потушат безпокойството му, но той е по-силен от тях. Само онази, която го уравновесява, може да спре това безумие.

Пъг усети как нечий студени ръце го стискат за гърдите и рече:

— И тя е мъртва.

— Тя е мъртва — повтори Оракулът, — ала продължава да му въздейства дори в смъртта си, защото живее в сърцата на онези, които служат на доброто. Намери съюзници, — Пъг. Потърси тези, към които никога не си се обръщал. Търси сила там, където ти си слаб, и намери онези, които имат познания за неща, за които си невеж. Опитай се да разбереш това, което се задава.

Главата ѝ отново клюмна на пода. Пъг знаеше от опит, че виденията са я изтощили. Имаше време за един, най-много два въпроса и после тя щеше да започне да говори неразбрано, нещо, което понякога продължаваше с дни, дори седмици. А когато се пробудеше, виденията ѝ щяха да бъдат изгубени.

В ума на Пъг се гонеха десетки въпроси, които би искал да ѝ зададе. Накрая попита:

— Разкажи ми за този идещ легион.

— Демони от Петия кръг, Пъг. Демоните идват.

Пъг потрепери и се изненада, че все още може да изпитва страх след толкова много неща, които бе видял през живота си. Атакувалият ги демон не беше призван от неизвестна човешка фракция — той беше разузнавач, убиец от Демонското царство, пратен да премахне от определения за завладяване свят техния най-могъщ съюзник: предупреждението.

Пъг бе воювал с демони и преди, един едва не го бе убил. Освен това бе присъствал на решителната битка между Макрос Черния и демонския крал Маарг. Мисълта, че цял легион подобни същества идва насам, накара ума му да се вцепени и го преизпълни с отчаяние, каквото рядко бе изпитвал. Дори в най-тежките моменти от живота си той винаги бе успявал да съхрани надеждата и бе търсил начини да оцелее, докато измисли как да се справи с проблема. Но това бе опасност отвъд всякакви възможни представи.

Даже заплахата от дасатите бледнееше в сравнение с обитателите на Петия кръг. Тревата изсъхваше под краката им, докосването им гореше плътта. Само демони с могъща магия биха могли да оцелеят в това царство и мащабите на техните способности бяха грандиозни. Пъг осъзнаваше, че ако легион демони попадне в техния свят, те ще са обречени да преживеят същото, което бе сполетяло родния свят на Сааур — пълно и окончателно унищожение.

— Кого трябва да потърся... — почна той, но видя, че очите на дракона са затворени.

Помощниците ѝ го наблюдаваха мълчаливо. Тъй като не можеха да му помогнат с нищо, магьосникът им кимна и се прехвърли обратно в кабинета си.

Където го очакваше жена му. И щом той се появи, тя каза:

— А, ето те и теб. Усетих, че си заминал, и ти бях много ядосана.

Пъг виждаше, че Миранда се опитва да прикрие тревогата си с шега, но на лицето ѝ бе изписана искрена загриженост.

— Отидох да се видя с Оракула — каза той небрежно.

По лекото свиване на очите ѝ позна, че новината не я е зарадвала.

— Трябва да открием някой, който познава добре демоните — добави Пъг.

Магнус и Миранда стояха, а Калев бе седнал срещу баща си. Щом Пъг приключи разказа за срещата си с Оракула, Миранда каза:

— Прав си. Трябва ни Укротител на демони.

Магнус поклати глава.

— Такива... се намират трудно.

Властването над демони бе едно от забранените изкуства, заедно с некромантията и окултния живот. Всички те съществуваха извън пределите на уважаваната магия, бяха свързани с мизерия и бедност, а нерядко със смърт и ужасяващи душевни терзания.

През живота си Пъг бе срещал само трима магьосници, които използваха безценната живителна сила на други хора за своите тъмни цели. Лесо Варен, известен още като Сиди, дългогодишен съперник на Пъг, който беше некромант, същото се отнасяше и за един магьосник, Дахакан, с когото се бе запознал Накор, а третият бе тъмният елф и лъжепророк Мурмандакус. Съживяването на мъртъвци и подчиняването им на волята им бе най-незначителното от техните престъпления. Краденето на напускащия умиращо тяло дух създаваше сериозна дисхармония в не съвсем стабилните пропорции на вселената.

Окултният живот бе предизвикване на промяна в живите същества по воля на магьосника. Хората понякога получаваха животинска сила или пък животните се съчетаваха с невъзможни твари. Само некромантията бе по-ужасяваща от това.

Укротителите на демони бяха най-загадъчни, защото често предимствата, които получаваха от уменията си, се заплащаха с висока цена. Контролирането на демони не се смяташе за дело, присъщо на злото, но въпреки това бе тъмно изкуство, тъй като нищо добро не би могло да произлезе от това да разполагаш със собствен покорен демон.

Пъг въздъхна.

— Ще трябва да пратим вест на нашите агенти да събират сведения за демони и магьосници, които ги призовават.

— Ще се заема незабавно — каза Калев, стана и тръгна към вратата, но спря и добави: — Май си спомних нещо... — Върна се при писалището на баща си, което използваше, когато Пъг не беше в училището, разрови се в разхвърляните книжа и каза: — Да, имаше някакъв доклад от Мубоя, за магьосник, който прогонвал демони срещу заплащане. — Подсмихна се иронично. — Появявали се и после по случайност идвал и магьосникът.

— Мошеничество, без съмнение — отбеляза Магнус.

— Въпреки това ще е добре да го проучим — каза Пъг. — Ти, Калев, се заеми с училището. Аз ще поема случая. — Обърна се към Миранда и Магнус: — Миранда, ще бъдеш ли така добра да провериш

с какво разполагаме в Звезден пристан за демоните? — После премести поглед към по-големия си син. — А ти ще разговаряш с монасите в Този, който беше Сарт.

Двамата кимнаха. После Миранда изчезна.

Пъг се усмихна на синовете си и каза:

— Щях да добавя „след като обядваме“.

Те се засмяха, но след всичко, което им бе казал, смехът им прозвуча неуверено.

8. УКРОТИТЕЛЯТ НА ДЕМОНИ

Гуламендис застина.

Усещането, което го обзе веднага щом пристъпи през портала в Мидкемия, беше неочаквано. Той спря и огледа пейзажа, метнал на лявото си рамо пътната торба и стиснал с дясната ръка жезъла на брат си. Знаеше, че по заповед на лорд-регента част от геомантите са откъснати от ремонтите на бастионите в Андкардия, за да започнат строежа на нови градове тук, в древния свят, за който той мислеше с простицката дума „Родина“.

Когато брат му започна с разказите за този свят, Гуламендис бе почти сигурен, че Ларо е измислил всичко или че се самозалъгва, но още първото вдишване бе достатъчно, за да се увери: това бе Родината.

Имаше някакви особени вибрации във въздуха, усещане за стабилност под краката, за това, че се докосваш до нещо фундаментално, слаба, но почти осезаема енергия, която се вливаше в сърцевината на съществуването му. Това бе светът, на който се бе появила и еволюирала неговата раса, където бе започнало отброяването на времето за тях. В душата му се надигнаха чувства, каквито смяташе, че отдавна са закърнели. Необходими му бяха няколко секунди, преди да успее пак да си поеме дъх и да пристъпи напред.

— С всички е така първия път — обади се глас вдясно. Гуламендис се обърна и видя, че до портала е застанал Астранур. Той беше аремант, специалността му бе да изгражда и контролира транслокиращите портали и транспортните средства, използвани от таределите. — Жена ми плака, когато пристигна. — Кимна към долината и добави: — Наистина е... забележително.

Гуламендис също кимна, но не каза нищо; гледаше пътеката — сега вече път, който водеше към стените на града. Припомни си краткото описание, което му бе направил брат му, но сега виждаше нещо напълно неочаквано. Кимна още веднъж за довиждане на Астранур и заслиза с уверена крачка надолу.

Дебели стени вече обрамчваха една трета от просторната долина. Геомантите сигурно се бяха изтозили до смърт, за да постигнат толкова много за толкова кратко време. Недалеч от него група геоманти заклинателстваха над огромна купчина камъни — местеха ги със силата на умовете си, а други редяха вълшебни слова, които щяха да накарат фундаменталната същност на камъните да се втечни, за да могат да приемат желаната от магьосниците форма, преди отново да бъдат втвърдени. Това беше сложна магия, изискваща десетилетия упорито учение, и силата, която изискваше, както и приложеното магьосническо изкуство, открай време будеха възхищението на Гуламендис. Скалите не се превръщаха просто в строителен материал, а придобиваха красота и елегантност, която бе отличителният белег на таределите. Стената бе яркочервена, отгоре с парапет, а зъбците бяха тъмножълтеникави и отдалече изглеждаха почти златисти. Завършен едва на една десета, градът вече подсказваше за бъдещото си великолепие. Това щеше да е новата столица на елфите.

За по-малко от седмица новото селище вече бе придобило очертания. Гуламендис беше чул някои да го наричат „е’бар“, „дом“ на древния език, и предполагаше, че това ще е официалното му название независимо какво ще реши лорд-регентът. Докато вървеше, усещаше присъствието на магия навсякъде — леки вибрации, наричани „клубовете на съществуването“. Навсякъде около него магическа воля се налагаше върху скала и почва, с ярки проблясъци се разчистваха просторни булеварди и той можеше само да си представя равнището на топлината, докато изпепелвачите — заклинателите специалисти в огнена магия — изгаряха цели акри растителност и скала. Арбориите вече бяха приложили уменията си върху дърветата — бяха им наредили да се изтръгнат с корените и да се преместят в желаната посока.

Гуламендис никога не бе виждал сънародниците му да прилагат уменията си в такива гигантски мащаби, при това едновременно. Гледката бе вдъхновяваща и завладяваща.

Наблизо група каруцари спираха каруците си на изравнено наскоро място. Основите на сградата бяха излети с магия само преди часове: геомантите умееха да завършат за броени минути това, което с кирки, лопати и колички щеше да отнеме не часове, а дни и месеци.

Тежкотоварните коне пристъпваха бавно, а хитроумно изработените каруци се накланяха леко на една страна и изсипваха на земята камъни в приблизително права линия. Гуламендис забави крачка, привлечен от тази непозната магия. Тези майстори на мистичното умееха да въздействат върху градивните материали на света: скали, почва и пясък.

Трима млади магьосници доближиха единия край на редицата камъни и подхванаха заклинание. Камъните се размекнаха и започнаха да се стичат като ручей. После двама майстори геоманти, надзиравани от един Велик майстор, застанаха между тримата Тъкачи на заклинания и поеха контрола върху втечените камъни. Истинска каменна стена се издигна пред тях, мека като влажна глина. Когато достигна необходимата височина, в работата се намеси Великият майстор: първо размекна повърхността, за да не се накъсва, и същевременно придаде на горния край декоративна украса, която би отнела месеци на обикновени занаятчии с чукове и длета. Гуламендис познаваше и разбираше теоретичните обосновки на тази магия — неговите заклинания също често се състояха от няколко етапа, като първите проправяха пътя на следващите. Въпреки това разбираше, че присъства на нещо, което може да се определи само като чудо.

Пак под въздействието на Великия майстор сред орнаментите на върха на стената се появиха късове, които сияеха в златисто и сребристо. Гуламендис знаеше, че това не е боя, а че Великият майстор е успял да превърне част от камъка в метал.

Таределите бяха несравними, когато опреше въпрос до мистични изкуства: уменията им да контролират всички отделни градивни елементи, на света бяха зашеметяващи. Предавани векове наред познания бяха довели до това впечатляващо зрелище. Въпросът не беше само във великолепната стена, а и в привидната липса на усилия, с която действаше Великият майстор, усвоил наследството на безчет книжници, учени и заклинатели. Подобно на всички таредели, тези магьосници се гордееха със своите постижения, но не очакваха награда или похвала, защото за тях би било позорно да вършат нещо под максималните си възможности.

Гуламендис продължи нататък. За някой, привикнал да работи сам и посветил се на тъмните умения, имаше нещо твърде ярко тук, нещо, което би могло да предизвика заслепяване, ако се взира

прекалено дълго. Не за първи път Укротителят на демони се зачуди на стремежа на сънародниците си към могъщество. За разлика от Забравените, които бяха жадували да възвърнат мощта на своите далечни предци, Драконовото войнство, таределите събираха познания заради онова, което те им носеха. Те бяха потомци на елдарите, истинските Пазители на знания. И все пак Укротителят на демони се зачуди дали все пак има голяма разлика между таредели и моредели.

Трябваше първо да докладва на старшия магьосник на строежа, Великия майстор Колсарий, а след това, по заповед на лорд-регента, да потърси следи от демонично присъствие на този свят.

Не се нуждаеше от големи усилия за последното — още с появата си долови слабата миризма на демони, толкова далечна, че само някой, надарен с неговите изострени сетива, би могъл да я усети. Магията имаше свои ухания и признаци и ако познаваш добре някой Тъкач на заклинания, лесно можеш да разчетеш почерка му, както този на майстор върху изкусно изработен меч или фино бижу.

Ала дори този едва доловим мирис заинтригува Гуламендис. Щеше да се наложи да се отдалечи доста отгук, тъй като заобикалящата го магия пречеше да засече точното местонахождение на демоните. Трябваше да остане сам, на друго място, и да започне издирването си оттам. Пък и така щеше да има достоверно извинение да се махне.

Беше подготвил собствен план, който брат му и неколцина други се бяха заклели да следват дори ако това доведе до тяхната гибел, защото бяха наясно с приближаващата опасност.

Андкардия беше изгубена, въпреки че там все още имаше защитници; трескавите усилия, които лорд-регентът полагаше за изграждането на този град, подсказваха, че знае, че Демонският легион в края на краищата ще надделее. Беше неизбежно като приливите на океана и безжалостно също като тях. Въпреки това много бе научено и още повече можеше да бъде разкрито, защото Гуламендис знаеше нещо, от което едва ли имаше по-важно: някъде съществуваше портал, проход между световите, и докато той бе отворен, демоните можеха да бъдат призовавани лесно, дори нещо повече — да проникват сами в техния свят.

Стигна до голям отвор в стената, през който минаваше пътят. Не се съмняваше, че лорд-регентът е наредил тук да бъде изградена

градска порта, колкото богато украсена, толкова и здрава. Лорд-регентът се смяташе за естет и проявяваше интерес към всички архитектурни постижения на таределите през последните две столетия. Всяка фасада бе обрамчена с орнаменти и корнизи, покривите бяха заострени и завършваха с шпилове. За разлика от сънародниците си, Гуламендис не обичаше този натруфен и претрупан стил.

Замисли се отново за демонския портал. Заедно с още двамина преди време бе подложен на хули и подигравки, след като изказа предположения за неговото съществуване; дори ги обвиниха, че търсят твърде лесни обяснения за това масово нашествие. Само шепа магьосници, всички до един практикуващи тъмни магии, бяха склонни да им повярват. Имаха и изненадващ съюзник, възрастен свещеник, елта-елдар. Тъкмо един от коментарите на Гуламендис бе накарал стария маг да се втурне към архивите.

Същият свещеник по-късно издири Гуламендис, след като той вече беше затворен. Зададе му доста въпроси, разказа му какво е научил, след което го остави да се поти под жежкото слънце денем и да мръзне в нощния студ.

И ето че днес към него се приближи Тандареи, Тъкач на заклинания и чирак на свещеника, пратен да говори от името на своя учител.

— Добра среща, Тандареи — поздрави го Укротителят на демони.

— Колкото може да е добра при тези обстоятелства. — Тандареи се огледа, за да види дали някой не ги подслушва, след това сложи ръка на рамото му. — Предполагам, че имаш доста работа, затова ще повървя с теб, тъй като мен също ме чакат неотложни задачи. Искам само да знаеш, че това, върху което спря вниманието ми, моето и на някои други, не остана без последствия. Имаш нашите благодарности.

Понеже не беше сигурен накъде води този разговор, Гуламендис отвърна:

— Беше мой дълг.

— Да — каза Тандареи с усмивка и сниши глас. — Но сред Хранителите на знания и маговете учени, като и сред жреците, има мнозина, които с радост биха те изгорили като еретик.

Гуламендис не каза нищо.

— Подобно на теб, аз също бях свидетел на падението на нашата величава раса — продължи Тандареи.

Гуламендис продължи да мълчи. Тъкмо минаваха покрай подредени в кръг свещеници, които омагьосваха един Звезден камък. Гуламендис бе израсъл в малко селище в покрайнините на империята на Звездите и никога не бе виждал създаването на нещо подобно. Изработката на Звездни камъни беше истинска рядкост, ала ето, че на този нов свят, някогашния техен дом, вече бяха направени седем. Той спря, неспособен да подмине подобно чудо, и каза:

— Всички ние бяхме свидетели на тази трагедия.

Жреците довършиха заклинанието. Във въздуха пред тях висеше тъмносив обект, подобен на калаен или оловен къс. Той започна да сияе, отначало съвсем слабо, сетне с пулсиране. През следващите няколко минути сиянието се засили, а пулсациите зачестиха. За по-малко от час яркостта му щеше да достигне тази на звезда и щеше да е невъзможно да го гледаш. Ала тази магия подготвяше почвата за най-свещената от всички реликви на Народа, тяхното живо и тупкащо сърце, едно от седемте велики дървета, известни като Звезди.

Тандареи продължи тихо и забързано:

— Могат да ме изгорят жив, че го казвам, но всичко това е безполезно.

Гуламендис се обърна и го изгледа. Тандареи беше млад, висок и с царствена осанка, с широки рамене и мрачно изражение. Чертите му бяха най-обикновени — прав нос, волева брадичка и високи скули. Косата му обаче бе необичайно тъмна, почти кестенява.

— Безполезно?

Тандареи клекна и плъзна ръка по земята, сякаш галеше нещо живо. Загреба шепя пръст и се изправи.

— Гуламендис, това е нашата Родина. — Подуши пръстта в шепата си и продължи: — Магията вече е тук. В предишни времена се нуждаехме от Звездните камъни, за да подготвим почвата на някой чужд свят и да помогнем на Седемте звезди да разцъфнат. — Пое си бавно дъх и продължи: — Магията е тук, във въздуха. Зная, че си я усетил веднага щом си минал през портала.

Гуламендис кимна и каза:

— Невъзможно е да не я усетиш.

— Бихме могли да изровим Седемте звезди, да увием грижливо корените им, да ги пратим със заклинание през портала и да ги засадим без камъни и пръст, и те пак щяха да виреят тук. Това е и тяхната родина.

— Но Народът е обвързан с традицията.

Гуламендис кимна. Не беше лесно да се отърсят от вкоренените обичаи. Властимащите бяха твърдо убедени, че нашествието е причинено от някой Укротител на демони. След като се огледа отново, за да се убеди, че не ги подслушват, Тандареи продължи:

— Приятелю, ти и брат ти твърде дълго живеехте на ръба. Към господарите на илюзии се отнасят с безразличие, те нямат място в Магичния съвет. През вековете строителите, геомантите, аремантите... — той кимна към свещениците и магьосниците, които се отдалечаваха от мястото, създадено от тях за Звезден камък и особено тармансерите, успяха да убедят Народа, че само на тях може да се има доверие, когато регентът се нуждае от съвет. Те сякаш забравиха предишните си наклонности и... — И млъкна.

— Защо ми казваш всички тези неща? — попита Гуламендис.

Тандареи се усмихна тъжно.

— Гуламендис, аз не владея магията. Единственият ми дар е необичайно силната памет. Говоря без фалшива скромност, когато казвам, че нито един Хранител на знания преди мен не е можел да си припомни, дума по дума, всеки абзац във всяка книга, която е прочел. И освен това мога да виждам модели.

— Модели?

— Бихме могли да поговорим доста за това, но първо трябва да ни намериш демон.

— Не те разбирам.

Хранителят на знания го улови за лакътя и го обърна към отсрещната порта.

— И двамата знаем, че задължението да докладваме за всичко на Великия майстор е формалност. Ти си свободен пратеник, под преките заповеди на лорд-регента. Имаш две задачи... — Присви очи и се вгледа в лицето на Укротителя на демони. — Не, имаш три задачи — поправи се. — Защото една от тях е твоя лична.

Гуламендис се напрегна едва забележимо, но не наруши ритъма на крачката.

— Наредено ми е да търся признаци за демони. Ще се зарадвам, ако намеря поне един.

— О, предполагам, че ще намериш... доста. — Тандареи се взря в лицето му. — Може би дори вече си намерил.

Гуламендис спря и Тандареи се засмя.

— Другата ми дарба е да чета изражения. — Изчака Укротителят на демони да каже нещо, но като видя, че ще премълчи, продължи: — Гуламендис, твърде дълго живяхме окъпани във величие и могъщество. Хубаво е, когато това ни служи, но да търсиш силата заради самата сила означава да тръгнеш по пътя, по който са поели Забравените.

За един кратък миг Гуламендис се зачуди дали Хранителят на познания не може да чете мислите му, тъй като тези думи бяха като тяхно ехо. Прецени внимателно възможността и попита:

— Какво предлагаш?

— Ще говоря с Великия майстор Колсарий и той ще те освободи от задължението да му докладваш. Предполагам, че дори ще се зарадва, когато му предложи да го отърва от необходимостта да се среща с магьосник, общуващ с демони. — И се усмихна, за да покаже, че последните думи не са обида, а по-скоро опит за шега. — Винаги има опасност той да се опита да изझे част от функциите на лорд-регента, а предполагам, че ти не би искал да те занимават с друго, след като те чакат толкова важни дела.

Вече приближаваха портала срещу този, през който Гуламендис бе влязъл в строящия се град, и магът попита:

— Тандареи, какво знаеш за задачите ми?

— Зная, че лорд-регентът ти е поръчал да не допускаш опасността от поява на демони. И предполагам, че ще прати някого, който да се промъкне незабелязано из околните земи и да провери как се справят тукашните ни роднини.

Гуламендис беше впечатлен. Срещата му с лорд-регента се бе провела на четири очи и на нея бе ял първото свястно ядене от месеци. Лорд-регентът бе подчертал изрично, че Ларомендис ще остане затворен като гаранция за доброто му поведение и че през това време от него се иска да изпълни две задачи: първо, да се увери, че на Мидкемия не съществува заплаха от демони, и второ, да се отпрати на север и да събере информация за живеещите там елфи и най-вече за

така наречената Кралица на елфите. Гуламендис предполагаше, че лорд-регентът няма никакво желание да преотстъпва властта на кралицата, независимо от родословието ѝ. Тя можеше да твърди, че е потомка на истински еделски крале, но щеше да е необходимо повече от една украсена корона и неколцина застаряващи придворни, та лорд-регентът да ѝ повярва.

— Има и още нещо — продължаваше Тандареи, — но не мога да кажа какво е...

Гуламендис предпочиташе нещата да останат така. Този млад Хранител на знания беше твърде умел в разкриването на истини от недомлъвки и дочути неща. Можеше да се окаже мощен съюзник, но и не бе изключено да стане опасен противник. И все пак Гуламендис също не бе лишен от способността да вижда общата картина, когато разполага с достатъчно информация, така че погледна Тандареи и каза:

— Имаш големи амбиции, приятелю. Рангът Хранител на знания не ти ли стига?

Младият елф се усмихна, но усмивката му бе измъчена.

— Мога да съм верен приятел. Но нуждата на сънародниците ми стои над личните ни желания.

Гуламендис кимна. Вече разбираше всичко. Младият Хранител на знания искаше да е следващият лорд-регент. Беше готов да съобщи на кралицата на елфите, че в редиците на таределите има такива, които са готови да я признаят за своя законна владетелка. В замяна на някои почести, като например да го обявят за лорд-регент на Е'бар.

— Защо всъщност водим този разговор? — попита Гуламендис, прекъсвайки готвещия се да продължи Тандареи. — Ти вече знаеш каква е мисията ми, но се разкри, като разговаряш открито с мен. Защо?

Младият елф го погледна внимателно.

— Чувал ли си за Томи от Акар-Рий?

— Израсъл съм в едно малко погранично селце. Както можеш да се досетиш, не съм получил сериозно обучение. Самоук съм.

— Много впечатляващо — каза Хранителят на знания. — Гуламендис, проучванията ти са сред тези, върху които е поставена възбрана. Малкото, което знаем за демоните, или произхожда от древните познания, или е натрупано с цената на горчив опит. Томи от Акар-Рий е разказ за една величава битка по време на Войните на

хаоса, когато богове и простосмъртни са мерели сили, за да завладеят небесата. Много от тези неща могат да поведат в най-различни посоки или да стигнат до познати изводи, тоест съществуват безброй възможни интерпретации. Ала има един пасаж, лишен от завоалираност, ясен като метален звън в студен ден: демони, твари от подземните царства, са повикани, за да участват в битката, и в отговор се появяват създания от светлина, слизащи от високите царства. Идват неканени, защото когато нагоре се премести същество от дълбините, неговият двойник от висшите сфери поема насреща. И когато се срещнат, или и двамата биват унищожени, или се връщат там, откъдето са тръгнали — не знаем все още кое от двете всъщност се случва.

— Нямах представа за това — прошепна Гуламендис. Даваше си сметка, че чува нещо много важно.

— Та тези възвишени създания, противовес на демоните, имат много имена, ала най-често ги наричат ангели. Величието им е заслепяващо, а силата им е равна на тази на противостоящите им демони.

Гуламендис се замисли. От години се занимаваше с призоваване на демони, но за пръв път чуваше за тези същества — тези ангели.

— Вече виждаш въпроса, който следва от само себе си, нали? — попита усмихнато Тандареи.

Гуламендис кимна и попита:

— И къде са тези ангели?

Тандареи сви рамене.

— Освен ако онази древна книга не е написана от някой умел разказвач, би трябвало да предположим, че след Войните на хаоса равновесието в нашата вселена се е нарушило. Демоничното войнство, опустошило нашите светове, би трябвало да бъде спряно от равен брой ангели и таределите да продължават да живеят в мир.

— Защо ми казваш всичко това?

Тандареи повдигна рамене.

— Може да няма отговор, или пък онази книга да не е вярна. Но ако написаното в нея е истина? — Сложи внимателно ръка на рамото на Гуламендис и го завъртя към портата, подсказвайки му, че разговорът приближава своя край. — Предстои ти да пътешестваш на воля, докато всички ние се трудим за изграждането на нашия нов, величествен град. Вероятно по време на пътуването си ще срещнеш

най-различни същества, едни мъдри, други силни, или такива, които знаят много, така че е хубаво да си подготвен с подходящите въпроси. Дано пътуваш в мир. — И си тръгна, без да каже нито дума повече.

Гуламендис напусна разрастващия се град обезпокоен от това, което току-що бе чул, и изпълнен с опасения за това, което му предстоеше да преживее. Въздъхна и пое нагоре по склона. Не знаеше дали разговорът е облекчил донякъде задачата му, или напротив — я е усложнил неимоверно.

9. ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Брандос крачеше неспокойно.

Амиранта седеше търпеливо в преддверието и чакаше да ги повикат, макар да бе изпълнен с опасения, че това може и никога да не се случи. Вече четвърти ден чакаха аудиенцията при генерал Каспар, канцлер на махараджата на Мубоя. Новият дворец в Махарта бе истински паметник на суетата, нещо, което Амиранта бе готов да очаква от представители на кралската власт, но трябваше да признае, че суетата наоколо бе умело преплетена с необходимата доза красота. Украсата бе изпълнена с вкус, нещо рядко срещано сред тези, които смятаха, че блясъкът на златото е достатъчен, за да докажеш положението си.

Когато бе стигнал морето, махараджата бе решил да сложи край на двайсетте години нескончаеми битки за обединяването на градовете държави по бреговете на река Вийдра, от западните тревисти полета до Града на Змийската река на изток. Сега това бе най-голямата политическа общност на континента Новиндус и като всички млади и разностранни нации се състоеше от разнообразни култури, които бе почти невъзможно да управляваш.

Докато чакаше, Амиранта бе успял да придобие известна представа за задачата, поставена пред лорд Каспар. Благородници от различни народности, пратеници на други държави в Западните земи и дори отвъд морето влизаха в тази чакалня и биваха приемани в залата за аудиенции или в личния кабинет зад тежките дървени врати.

Двамата с Брандос се бяха явили тук преди четири дни, издокарани с най-хубавите си дрехи, за да не ги помислят за дребни мошеници или просители. Съобщиха на секретаря, надменен и придиричлив човечец, че са дошли да говорят с лорд Каспар по въпрос, нетърпящ отлагане и важен за кралството.

И вече четири дни чакаха безрезултатно.

Брандос седна до своя приятел за пети или шести път днес и каза:

— Смяташ ли, че трябва да подкупим секретаря?

— Опитвах още вчера и едва не ме арестуваха. — Изгледа го и добави тихо: — Изглежда, това, което чухме за този Каспар от Оласко, е вярно. Той е създал доста принципна държава. — Амиранта се облегна назад, като внимаваше да не изцапа бялата си роба. — Изненадващо е, като се има предвид какви негодници се докопват до властчицата на други места, но не мога да определя дали изненадата е приятна, или обезпокоителна.

— Е, след като не можем да си пробием път с рушвет до този генерал и изглежда, че ще хванем плевели, докато седим тук, имаш ли някакви други идеи? Не че недоволствам, задето вече няколко дни не правим нищо, но...

— Всъщност имам. Защо не му пратим някое по-предизвикателно послание?

Чародеят се надигна и затвори очи. Бе вдигнал съвсем леко ръка, но Брандос позна, че ще последва призоваване. Сега не бе нито моментът, нито мястото да се вика демон, но старият борец се доверяваше на инстинктите на Амиранта; вярно, че на няколко пъти подобни решения едва не им бяха коствали живота, но пък в други случаи, много повече на брой, се оказваха спасителни.

Едно леко „пльок“ възвести появата на мъничка фигура, висока до коленете. Това беше джуджето Налнар, едно от най-старите същества, повиквани от чародея. За да накарат богатите да се разделят с част от златото си, Брандос и Амиранта разполагаха с набор от половин дузина същества, всичките притежаващи различни способности да изумяват и всяват страх, макар да не представляваха истинска заплаха.

Тъмнокожият дребосък — цветовете се меняха според светлината, но бяха от тъмносин до пурпурен — бе най-интелигентното им попълнение. Яркожълтите му очи огледаха проникателно Амиранта изпод надвисналите вежди, после джуджето се ухили, разкривайки два реда остри като бръснач зъби, и посочи чародея със закривения си нокът.

— Ти ме повика, господарю. Очаквам заповедите ти.

Привлечен от необичайния глас на джуджето, секретарят вдигна глава от писалището си и очите му се изцъклиха. Амиранта посочи кабинета на Каспар и рече:

— Зад тези врати се намира един важен човек. Генерал Каспар, канцлер на махараджата на Мубоя. Отнеси му съобщението, че аз, Амиранта от Сатумбрия, очаквам аудиенция, защото нося страховито предупреждение и трябва да разговарям с него веднага. — Сними глас и добави: — Ще можеш ли да го запомниш, Налнар?

— Запомних, господарю — отвърна дребосъкът и с два скока стигна до прозореца.

— Стража! — извика секретарят.

Веднага дотичаха войници. Амиранта се беше облегал спокойно назад. Брандос проследи с интерес разговора между секретаря и войниците: надменното човече им обясняваше как двамата мъже на пейката съзаклятничели и дори повикали едно синьо джудже, което изскочило през прозореца.

Стражите бяха още по-объркани, когато секретарят им нареди да арестуват двамата на пейката — все пак те седяха съвсем спокойно и не изглеждаше да вършат нещо нередно. Едва тогава секретарят си спомни, че съседният прозорец води към кабинета на генерала, и извика:

— Бързо! Влизайте вътре! Защитете негово превъзходителство!

Войниците нахлуха през вратата и изплашеният секретар ги последва. Брандос и Амиранта се спогледаха, изправиха се и също влязоха в кабинета.

Каспар от Оласко, генерал на армиите на Мубоя и кралски канцлер, седеше зад писалището си, докато джуджето Налнар похапваше кротко сладкиши и сирене от една купа. Генералът бе бутнал креслото си назад, очевидно отначало стреснат, но сега разглеждаше дребосъка с интерес.

Войниците спряха неуверено и секретарят извика:

— Ваше превъзходителство, как сте?

— В пълна безопасност, както изглежда — отвърна Каспар. Той беше кръглолик мъж, строен и добре сложен. Косата му бе прошарена, бакенбардите му бяха прилежно подравнени. На лицето му се четеше любопитство и същевременно раздражение, че са го прекъснали. Очевидно не виждаше в ситуацията нищо заплашително.

— Това нещо влезе преди малко през прозореца и скочи на писалището ми. После започна да ми яде от обяда.

Амиранта и Брандос се спогледаха многозначително. Налнар имаше слабост към сиренето.

Докато джуджето продължаваше да се тъпче, Каспар махна нетърпеливо на стражата и повтори:

— Мисля, че няма никаква заплаха.

Секретарят, все още на границите на истерията, извика на войниците:

— Арестувайте тези хора! — И посочи Амиранта и Брандос.

Каспар махна повторно, за да отмени заповедта.

— Ваш ли е? — попита той и посочи Налнар.

— В известен смисъл — отвърна чародеят.

Каспар кимна на секретаря да си върви. След като той и войниците излязоха, Амиранта и Брандос забелязаха непознат мъж, седнал в ъгъла. Каспар се надигна и се обърна към него:

— Лорд Мора, изглежда, ще е по-добре да продължим разговора си друг път.

Мъжът се изправи бавно, кимна и напусна кабинета.

— Сега — рече Каспар, — как трябва да разбирам всичко това?

Амиранта стисна отчаяно очи.

— Налнар!

Щом чу името си, джуджето подскочи и изфъфли:

— Господарю?

— Посланието?

Джуджето сведе посърнало глава и произнесе:

— Амиранта от Сатумбрия очаква аудиенция, защото носи страховито предупреждение и трябва да говори незабавно с вас.

— Забрави ли?

— Видях сиренето — оправда се дребосъкът.

Брандос сви рамене.

— Можеше да е и по-зле. Ако имаше вафли.

— Вафли — съгласи се Амиранта.

— Вафли! — изписука джуджето и започна да се озърта.

Амиранта протегна ръка и каза:

— Свободен си, слуга!

Джуджето изчезна и чародеят продължи:

— Господарю Каспар, моля да ме извините, но чакаме пред вратите ви вече три дни...

— Четири — поправи го Брандос. — Ако броим и днес.

Амиранта го изгледа, ядосан от прекъсването, и продължи:

— Бяхме готови да чакаме и още, ако въпросът търпеше отлагане.

Каспар кимна, седна на креслото и каза:

— Слушам ви.

Амиранта разказа сбито на Каспар за срещата си с призования демон, като прескочи обяснението защо въобще е трябвало да викат демон в онази пещера. Все пак не пропусна нищо важно и подчерта колко опасно е било съществуването и че появата му вещае нови, още по-големи опасности.

Каспар помълча известно време и после каза:

— Нека видим дали съм ви разбрал правилно. Вие сте двамата шарлатани, които тероризират хорицата на изток и на запад, като прогонват демони, които преди това са повикали. — Те се опитаха да възразят, ала генералът не им обърна внимание. — Но тази опасност, за която говорите, според вас е достатъчно голяма, за да посмеете да дойдете тук и да се срещнете с мен, макар да си давате сметка, че бих могъл да ви наложа сурово наказание, задето мамите населението?

Амиранта погледна Брандос, който стоеше неподвижно, и след кратка пауза каза:

— Да. Тази опасност е достатъчно голяма, за да преценя, че трябва да съобщим за нея. Магията има свои характерни черти, уникални за всеки, който я прилага, но само най-опитните сред нас могат да ги различават. Мъжът, който повлия на заклинанието ми, за да призове бойния демон, ми е добре познат.

— Кой е той? — попита Каспар.

— Брат ми Беласко.

— Значи това е семеен проблем? — попита Каспар и присви очи, сякаш беше недоволен от наученото.

Брандос се размърда смутено.

— Ами... семейството е доста странно.

— Така изглежда. — Каспар се надигна с въздишка от креслото и отиде до прозореца. — Доста съм пътувал в живота си, до места, за които вероятно не сте и чували. Тъ-ъ... ти си чародей, нали?

— Това е титла сред сънародниците ми — обясни Амиранта. — Сатумбрийците.

— За пръв път чувам за тях — призна Каспар.

— Няма ги вече — рече Амиранта и дори Брандос се изненада от думите му. — Бяха изстребени преди много години от армията на Изумрудената кралица.

Каспар кимна.

— Запознат съм с историите за онези времена. — Не сметна за нужно да обяснява, че дори е служил във войска, сражавала се с онази армия. — Добре, да речем за момент, че вярвам на историята ти. Все още не мога да разбера какво те безпокои.

— Мисля, че обясних — отвърна Амиранта и в гласа му се долови нотка на нетърпение.

— Представи си, че съм изоставащ ученик — рече Каспар, приседна на края на бюрото и махна на мъжете да се настанят в креслата отсреща.

Амиранта седна и втренчи поглед в Каспар от Оласко, втория най-могъщ човек в кралство Мубоя. От пръв поглед си личеше, че това не е безгласен придворен, а мъж, който е видял много и може да бъде много опасен. Амиранта си даваше сметка, че най-добрият подход ще е да се избегне недоволството на този човек.

Така че заговори бавно, като премисляше всяка дума:

— Роден съм в едно селце далече на север, наричано от местните Сатумбрия. Предполагам, че навремето сънародниците ми са били чергари, като племената на изток от нас, но от много поколения живеехме в тази прекрасна долина и заобикалящите я ливади. Винаги сме плащали данък на онези градове държави или местни барони-бандити, които са ни предявявали претенциите си, но през повечето време са ни оставяли на мира. Имахме си селски съвет, който се събираше, за да решава всякакви въпроси, макар че като се замисля, вероятно това е било извинение за мъжете, за да могат да седят, да си пийват и да бърбят далеч от семействата си. Жените се грижеха за децата и възрастните и всички ние почитахме нашите предци със страхопочитанието, с което други почитат боговете си. — Спря и си пое дъх. — Всъщност дори избягвахме да се обвързваме с богове: смятахме, че преклонението пред нашите предци е достатъчно. —

Погледна Брандос, който също го слушаше внимателно: досега не беше чувал тази част от историята.

— Майка ми притежаваше пророческа дарба, или второ зрение, както го наричаме. Това я правеше уважавана и почитана. Според обичаите ни тя трябваше да живее в усамотение, в една колиба на хълма извън селището, но ѝ осигуряваха прехрана и всички необходими удобства. Гледаха на нея като на нашите очи към другия свят и очакваха да ни дарява с мъдри съвети за всичко, което ни вълнува. По принцип тя би трябвало да спазва известно въздържание и да води скромен живот, но тя бе хубава жена и в действителност не станало така, защото мъжете я търсели. С времето родила трима сина. Аз съм най-малкият. Никой от нас не познава баща ни, или бащите ни. Майка ни категорично отказваше да ни просветли по този въпрос. В края на краищата и тримата бяхме отгледани и възпитани от нея. — Той се намести в креслото, сякаш спомените за онези дни го караха да се чувства неудобно.

— Продължавай — подкани го Каспар, нетърпелив да се стигне до същината на въпроса.

— Никой от нас не можеше да чете, научихме се доста по-късно. Затова пък познавахме магията. И тримата бяхме наследили дарбата ѝ, макар че при всеки от нас тя се проявяваше по различен начин. Занимавахме се предимно с тъмни изкуства, тъй като майка ни бе заклинателка на тъмните тайни. Предполагам, че дарбата ѝ е имала известна цена, може би е сключила договор с тъмните сили, но това са само мои разсъждения. Още като малък усещах край себе си нечие присъствие, долавях неща, които не можех да видя, и жадувах да ми се разкрият. Налнар бе първият, който откликна на призивите ми, и макар че по природа не е зъл, мисля, че няма почти никакви задръжки. На няколко пъти ме нарани доста сериозно, преди да успея да го подчиня. Ала след като пречупих волята му, ми стана другар за цял живот. Сега вече мога да го призовавам с една дума и той ми се подчинява безпрекословно. От тези, които съм викал от демонското царство, той е най-надеждният слуга.

— Имаш и друг, така ли? — попита Каспар.

— Да — отвърна Амиранта. — Доста. Повечето се подчиняват напълно на волята ми.

— Повечето?

— Има няколко, които покорих наскоро, но не смея да разчитам на тях — отвърна чародеят и отново се намести в креслото, притеснен, че трябва да обсъжда тези въпроси.

Брандос повдигна вежди и подхвърли малко подигравателно:

— Опитват се да ти отхапят главата, докато ти се мъчиш да се сближиш с тях.

— Тези неща са извън моята компетентност — призна Каспар. — Има други хора, с които ще трябва да разговаряте, но преди това бих искал да чуя историята докрай.

Амиранта въздъхна, поколеба се дали да продължи, но накрая се предаде.

— Трудно е да се обясни. През повечето време майка ни ни оставяше да се забавляваме сами с дарбите си, в края на краищата тя вероятно не бе съвсем с всички си. Но това не пречеше да е жена със забележителни умения. Както казах, бяхме трима и аз бях най-малкият. Може би лудостта ѝ се бе вселила в най-големия от нас, защото той беше... особен. От съвсем малък бе обсебен от смъртта, по-точно от момента на умирање, когато животът напуска тялото. Вълнуваше го смисълът на този преход. Често умъртвяваше разни животинки, за да ги наблюдава, докато издъхват. Средният ми брат не беше чак толкова луд, колкото големия, но това не го правеше съвсем здравомислещ. Беше се родил изпълнен с гняв и си остана такъв. В онези времена двамата често се ступвахме, тъй като той се боеше да предизвиква най-големия от нас. Ето защо обект на гнева му станах аз. Само благодарение на намесата на майка ни на няколко пъти не пострадах тежко. Може да е изглежда странно, но станах чародей на демоните тъкмо благодарение на пердаха, който ядях. Един ден, когато брат ми пак ме налагаше, повиках Налнар да ми помогне и той се появи. Макар да е дребен, той може да е доста свиреп и притежава достатъчен магичен заряд да изгори цяла къща, ако му хрумне да го направи. Налнар прогони брат ми и му остави много лоши белези. След този случай гневът на Беласко премина в студена омраза. Оттогава се опитва да ме убие.

— А хората си мислят, че имат семейни проблеми — въздъхна Каспар.

Амиранта вдигна очи към генерала, после се засмя.

— Изглежда абсурдно, нали?

— Донякъде. Но през последните двайсет години бях свидетел на какво ли не. И все пак още не си обяснил каква връзка може да има между трудното ти семейство и проблемите на кралство Мубоя.

— Не е лесно да се обясни с няколко думи...

— Ами не бързай тогава — успокой го Каспар. — След хаоса, който създадохте, за да ви обърна внимание, ще е глупаво от моя страна да не те изслушам. В края на краищата, ако не получа достоверно обяснение защо насъска оня дребосък в кабинета ми, ще съм принуден да ви хвърля и двамата в тъмница. В окови. Тъй че имаш думата.

Амиранта въздъхна, погледна Брандос и продължи:

— След онзи бой, при който Налнар изгори брат ми, двамата прекарвахме колкото се може по-малко време заедно, особено когато попораснахме. Предпочитах да се усамотявам в пещерите близо до колибата, виках Налнар и го разпитвах подробно за демонското царство. Изглежда, съм извадил късмет, защото на няколко пъти едва не изгубих живота си, докато не започнах да разбирам поведението на тези страховити твари и мотивите, които ги движат.

— Доста интересно — каза Каспар. — Продължавай.

— Междувременно братята ми бяха погълнати от своите сфери... на интереси. Най-големият ни брат бе вероятно най-малко надарен, но пък бе най-вманиачен. Средният имаше проблясъци на гениалност, но никаква дисциплина. Затова пък се учеше бързо и скоро напредна в някои области. Аз бях някъде по средата, предполагам. Доста съм добър в това, което правя, но уменията ми имат тесни граници. — Погледна Каспар в очите. — Наистина не разбирам много от различните видове магии, ако това ви интересува.

— Та за брат ти? — подкани го Каспар.

Амиранта въздъхна отново.

— Приближавам малко бавно най-важната част, защото ми се ще да ви впечатля с идеята колко трудно е това, което успя да постигне брат ми.

— Кой от двамата?

— Беласко.

— Продължавай.

— Мога да заявя без фалшива суетност, че знам повече за демоните от всеки човек на този свят. Познанията ми в никакъв случай

не са пълни, както открих наскоро, когато се срещнах с бойния демон, повикан от брат ми, вместо с този, когото очаквах аз. И тъкмо в това е въпросът, милорд. Брат ми не само ме е открил — а аз се крих успешно от него близо петдесет години, — той съумя да ме намери в момент, когато произнасях заклинание, което би трябвало да е почти непонятно за него, още по-малко да успее да се намеси. В действителност той дори добави нещо към заклинанието ми, една съставка, за която тогава не знаех и която подчини демона на неговата воля — което само по себе си е равно на подвиг, — и едва не ме уби, каквато вероятно бе и целта му. След като е станал толкова могъщ, би могъл да избере по-прост начин да се разправи с мен, но вместо това явно е решил да го направи така, че едновременно да ми се надсмее и да ме унижи. Искал е в последния момент да разбере, че тъкмо той е авторът на убийствения план и че владее по-добре от мен моята магия.

Каспар въздъхна.

— Значи брат ти те мрази и иска да умреш. Но още не сме стигнали до въпроса защо всичко това да е заплаха за кралството.

— Демонът, който брат ми призова, беше от тип, какъвто не бях виждал.

— Е, и? — попита Каспар, който не виждаше смисъла.

— Според нашите представи демоните са глуповати и неспособни да влияят на обкръжаващия ги свят. Мисълта за демон, който реагира, отвръща... е най-малкото смехотворна. Казвам го като човек, който цял живот се е занимавал с тях. Те притежават известна доза хитрост, но демонът, срещу когото се изправих, бе не само хитър, но и интелигентен. Веднага щом осъзна, че физическата му сила е недостатъчна, той промени тактиката си и започна да използва магия.

— Не разбирам много от демони, но съм чувал разкази на хора, които навремето са се срещали с тях — призна Каспар.

Амиранта го погледна заинтригувано.

— Бих искал да разговарям с тях. Ако е възможно.

— Напълно е възможно — отвърна Каспар. — Но все още не мога да си обясня защо един интелигентен, използващ магия демон трябва да ме тревожи.

— Генерале, съществува демонско царство, свят извън нашия. Ровил съм се в разни древни книги, но никъде няма точни сведения какво е това място. Знаем обаче няколко неща: ако могат, демоните с

радост ще нападнат нашия свят, защото изобилието от живот тук ги омайва. Обикновените хора са безпомощни срещу тях. Най-силният боец, когото познавам — той посочи Брандос, — би могъл да удържи някой демон само за броени секунди, колкото да успее да се разправя с него. Опитайте се да си представите какво ще стане, ако в двореца се появят десетина демона едновременно. Аз съм най-могъщият Укротител на демони, доколкото знам, а такива като мен няма кой знае колко, и бих могъл да се справя най-много с два демона, може би три, при идеални обстоятелства.

— А животът рядко поднася идеални обстоятелства — намеси се Брандос.

— Да — каза Каспар. — Мисля, че вече виждам накъде отиваме.

— Именно — потвърди Амиранта. — А сега си представете цяла армия от подобни чудовища...

Каспар добре си спомняше някогашните си сражения с дасатите на вече унищожения свят Келеуан, така че отвърна:

— Мога да си представя. — Замълча, после попита: — Как се командва такава армия?

— Нямам представа — призна Амиранта. — Може би си имат свои пълководци, или някакво чувство за дисциплина, но от познанията ми за живота на демоните стигнах до извода, че при тях всичко зависи или от силата, или от пригодността. По-могъщите демони подчиняват и използват по-слабите. Но нямам представа как това може да се прилага, когато става въпрос за цяла армия.

— Мда, май наистина ще е добре да разговаряш с някои мои приятели — каза Каспар и поклати глава.

Отиде до вратата и повика секретаря, който кръжеше отвън в очакване на заповеди.

— Настанете удобно тези двамата и ги нахранете. Утре ще поема с тях на път.

— Господарю? — попита секретарят. — На път?

— Да — каза генералът. — Тази вечер лично ще информирам махараджата.

— Пътуване по суша или по море? — попита секретарят.

— По суша — отвърна генералът. — Ще ми трябват половин дузина телохранители.

— Само половин дузина?

— Да. Шестима ще свършат работа. Пригответе коне и за тези двамата. — Каспар посочи Амиранта и Брандос. — Ще са ни нужни провизии за една седмица, през която ще пътуваме по суша на изток. Това е всичко — завърши той, махна на секретаря да върви, върна се при писалището и погледна Амиранта.

— Беласко, казваш?

— Да — отвърна чародеят. — Станал е много по-могъщ, отколкото предполагах.

— А къде се изгуби най-големият ти брат? — попита Каспар.

— Не зная — отвърна Амиранта. — Както вече казах, той беше вманиачен на тема смърт и умиране. Когато напуснах дома, вече бе могъщ некромант. По онова време единствената причина да остана там бе изчезнала. Брат ми бе заплепен от една огърлица, която майка ми бе намерила. Изваждаше я от скривалището с нейни предмети при всяка възможност, с което си навличаше гнева ѝ. Твърдеше, че тя му говорела. Накрая един ден уби майка ни заради нея. — Говореше почти безстрастно, макар че зад думите му се усещаше намек за чувства. — Кърваво и жестоко убийство, но благодарение на него той получи силен прилив на магия. Видях го само за миг, опръскан с кръв и с огърлицата на шията, да призовава тъмни сили.

— Само за миг? — попита Каспар.

— Трябваше да бягам, за да си спася живота — обясни Амиранта. — Беласко вече се беше измъкнал с магия за преместване или за невидимост, или нещо от този род. Наложих се да действам бързо, инак брат ми щеше да погуби и мен. Бях изплашен до смърт и повиках един демон, Ушбаг'ирит, за да ме отнесе. Доста зло същество, но има яки криле. За щастие успях да го задържа под контрол, докато се отдалечим на няколко мили от Сиди, преди демонът да се опита да ме убие.

— Какво каза? — Очите на Каспар се разшириха.

— Казах, че успях да запазя контрола, докато се отдалечим от брат ми, преди демонът да се опита да ме убие.

— Не. Името на брат ти?

— Сиди. Защо?

Каспар бавно си пое дъх.

— Чувал ли си за Лесо Варен?

— Не — отвърна Амиранта. — Трябва ли да съм чувал?

Каспар втренчи поглед в него.

— И след убийството на майка ти повече не си виждал брат ти Сиди?

— Не, видях го два пъти. Веднъж в Града на Змийската река и втория път отвъд морето, в едно градче на име Края на земята, в Островното кралство.

— Знам го — каза Каспар. — Там му казват Ландсенд.

— И двата пъти се скрих, преди да ме е видял, и не съм разменял и думичка с него, ако за това ме питате. Ако можех, с радост бих му изтръгнал сърцето и бих нахранил с него моите демони. Може да беше луда, но тя ми беше майка.

— Брат ти е мъртъв.

— Вие сте го познавали? — попита Амиранта и на лицето му за пръв път, откакто бе влязъл в двореца, се изписаха чувства.

— Имах нещастieto да ми бъде гост за известно време. Представяше се като Лесо Варен и ми причини... — Каспар спря, сякаш премерваше думите си. Накрая продължи: — Причини ми голямо лично нещастие. По-късно установихме, благодарение на човек, комуто вярвам, че в действителност това е некромантът Сиди. По това време вече беше мъртъв.

— Генерале — каза Амиранта, — моля ви, трябва да знам как е умрял.

Каспар кимна и преразказа накратко събитията, свързани с Лесо Варен по време на войната с дасатите. Пропусна намесата и ролята на Конклава и реши да остави на Пъг да реши доколко може да се вярва на този чародей и неговия спътник. Каспар умееше добре да преценява хората, но в случая реши да не се уповава само на своето мнение.

Десет години след случая новината за това, което бе сполетяло света на цураните, вече бе обходила тукашните земи, мнозина оцелели бяха потърсили убежище в Мубоя и дори голям отряд цурански войници служеше в армията на махараджата. Но подробностите все още бяха обгърнати в тайнственост и слухове, защото тези, които бяха преживели ужаса на дасатското нашествие, не знаеха истината за войната и това, че армия от друга реалност се бе опитала да унищожи целия живот на Келеуан, за да разчисти място за своя народ.

Каспар преразказа историята, изненадан, че отдавна заровени чувства заплашват отново да се надигнат и да го завладеят. Това бе

един от най-трудните и мъчителни периоди в живота му.

— В края на краищата решихме, че брат ти е загинал на дасатския роден свят, в ръцете на ужасни създания, опитващи се да проникнат в нашия свят, или че е бил на Келеуан в мига на неговото унищожение. Неколцина свидетели потвърдиха, че е бил на Келеуан, в близост до това, което наричахме Черната сфера, портала към дасатския свят. Имам приятели, които са убедени, че ако е притежавал още един душепреносител, с който да избегне смъртта, той трябва да е бил скрит на Келеуан и следователно е изчезнал заедно с планетата.

Амиранта все още не можеше да овладее чувствата си и сведе глава.

— Аз... генерале, приемам думите ви и... най-сетне мога да сложа край на тази стара омраза.

— Невероятна история, генерале — възкликна Брандос и поклати глава. — Значи според историите, които се чули... целият свят е бил унищожен? — Изражението му подсказваше на Каспар, че не иска да го повярва.

Каспар само кимна.

Амиранта вдигна глава, погледна Каспар в очите и каза твърдо:

— Това не променя нищо. Искам да подчертая — каквито и проблеми да ви е създал Сиди, те изобщо не могат да се сравнят с нещата, на които е способен Беласко.

— Сигурен ли си? — попита генералът.

— Абсолютно. Беласко е изключително любознателен и преследва упорито интересите си, докато не научи каквото му е нужно. И ако Сиди беше безумец, Беласко е гениален безумец. От двамата той е много по-опасният.

Каспар въздъхна.

— Лесо беше най-опасният човек, когото съм срещал. Да чуя, че другият ти брат е още по-опасен... — Той млъкна. — Тръгваме рано призори. — Закрачи из стаята неспокойно, без да обръща внимание на Амиранта и Брандос.

— Е, изглежда, че ни чака ново пътешествие — тихо каза Брандос на приятеля си.

— Така изглежда — рече Амиранта.

10. ЗАПЛАХА

Сандрина замахна с боздугана.

Тежката топка уцели противниковия ездач в корема — беше се извисил над нея и тя се приведе под удара му, след което го халоса с всичка сила — направо го изхвърли от седлото. Познаваше добре уменията си в боя и не се съмняваше, че се е отървала от него — поне за известно време. Най-малкото щеше да полежи няколко минути без дъх на земята.

Беше се натъкнала на фургон, нападнат от бандити — четирима парцаливи главорези с изненадващо добри оръжия. Търговецът и двамата му синове даваха яростен отпор на нападателите, но бяха много по-зле въоръжени: един пропукан щит и един стар меч, две тояги, но и неизчерпаема решителност. И сигурно заради нея се представяха добре и бяха успели да задържат бандитите десетина минути, когато Сандрина се появи на билото и стана свидетел на битката.

Тримата оцелели бандити видяха, че четвъртият е повален от внезапно появил се рицар с тежки доспехи, и без да кажат и дума, обърнаха конете и се отдалечиха в галоп. Сандрина се поколеба дали да не ги погне, после прецени, че битката и без това е приключила. Пък и те се бяха насочили нагоре по склона, където бронята ѝ щеше твърде да натези на коня. Познаваха добре терена, за разлика от нея, и макар да нямаше съмнение, че в открит бой с лекота ще се справи и с тримата, шансовете се променяха значително в случай, че ѝ устроят засада.

Тя ги изпроводи с поглед, за да се увери, че няма внезапно да обърнат конете и да я нападнат едновременно, а когато отново погледна към фургона, видя, че двете момчета събличат поваления бандит. Това вероятно означаваше, че е убит.

Тя препусна към фургона, където я посрещнаха с нескрита подозрителност. Старият търговец все още държеше меча си в

готовност за бой, в случай че новопоявилият се бандит реши да вземе това, което не бяха успели четиримата. Тя вдигна забралото и каза:

— Приберете оръжието си, господине. Аз съм Непреклонен рицар от ордена Щит на слабите.

Ала подозрението не изчезна от лицето му.

— Така казвате — рече той със странен кешийски акцент. Обърна се към момчетата, викна им нещо на език, който тя не разбираше, после пак я погледна. — Е, ако очаквате благодарности или награда, грешите. С момчетата ми щяхме да се справим и сами. — Споменатите момчета вече бяха смъкнали всичко от бандита, бяха го зарязали гол в прахоляка и отиваха да хванат коня му.

— Изглежда, конят е добър — отбеляза мъжът и Сандрина не можа да определи дали се обръща към нея, или говори на себе си. Той надзърна във фургона, сякаш се боеше, че някой от бандитите в суматохата може да е взел оттам нещо ценно.

После, успокоен, че нищо не липсва, извика на момчетата, които имаха известни затруднения с коня. Накрая едното отскубна стиска трева, поднесе я към ноздрите на животното, то я подуши и тръгна покорно след него.

Търговецът продължи да им дава нареждания на своя странен език и когато те доведоха коня и го завързаха за фургона, се покатери на капрата. Сякаш едва сега видя, че Сандрина продължава да стои срещу него.

— Какво има? — попита сърдито. — Не смятам да ти плащам.

— Не съм очаквала отплата.

— Добре, тогава се махни от пътя ми. Чака ме работа.

Сандрина въздъхна, подразнена от грубото му поведение.

— Само един въпрос — рече тя. — Знаеш ли селцето Акракон?

— Да — отвърна той и шляпна с поводите, подканяйки конете да заобиколят Сандрина.

— Къде е? — попита тя.

— Ти каза, че въпросът е един, и аз ти отговорих — подвижни той и тримата избухнаха в смях.

Внезапно ядосана, Сандрина смуши коня, настигна фургона, сграбчи мъжа за яката, вдигна го от капрата и го хвърли на земята.

— Така ли мислиш? — рече заплашително.

— Уф — изпухтя мъжът, претърколи се и се изправи необичайно чевръсто за телосложението си. С три скока се озова обратно на капрата. — Акракон е в другата посока. За вечеря сигурно ще си там.

— Благодаря — отговори Сандрина и обърна коня, доволна, че няма да язди с тоя досадник.

Спомни си какво я бе предупреждавал отец-епископът — че хората от този край са едни от най-неприятните в целия район. Мислеше, че говори за склонността им да се бунтуват и недоволстват, а се оказа, че са просто грубияни.

Както бе казал търговецът, стигна Акракон привечер. Две хлапета изтичаха покрай нея, вероятно бяха пастирчета, бързащи за вечеря, и тя ги попита:

— Тук има ли странноприемница?

Момчетата не отговориха, но едното все пак ѝ посочи накъде да върви. Сандрина поклати глава. Започваше да се съмнява, че ще събере тук информация за случващото се в планината над селото. Вероятно щеше да се наложи да я измъква със сила.

Никога не бе попадала в подобен район. След като напусна Крондор, беше прекосила няколко крайбрежни района, ала те по нищо не приличаха на видяното тук.

Открай време Островното кралство и Ролдем предявяваха претенции към този крайбрежен участък между южните брегове на Кралското море и Планините на спокойствието.

Предполагаше, че спокойствието е обещание за тези, които живеят на юг от тази естествена преграда, защото районът между кралския град Тимонс и Стрелата бе всичко друго, но не и спокоен. Между тях имаше други два града, Таунтон и Малоу, и и двата не признаваха никое от кралствата. Местните благородници и търговци се забавляваха да настройват едното кралство срещу другото, като се обединяваха в собствени съюзи.

Само планините възпираха Велики Кеш също да предяви претенции към региона; бяха се опитвали в миналото, но усилията им да анексират тези земи бяха довели до това, че Кралството и Ролдем за пръв път бяха забравили противоречията си и се бяха обединили, за да прокудят кешийците на юг.

Сандрина си спомняше смътно от уроците, че последната битка се бе състояла преди близо век, когато херцогът на Ватира бе прогонил кешийците от Таунтон. Тази страна беше богата на лесовете и ферми, но инак от Куорските върхове насам нямаше много, което да се желае. След като бе тръгнала на север от пристанището на град Итра, тя навлезе в скалист район, насечен от множество ручейки. Лесовете, които се издигаха над нея, изглеждаха тъмни и неприветливи, единствените селца, които видя, бяха малки рибарски селища, чиито обитатели водеха труден живот.

Сандрина предполагаше, че наоколо има и ферми, инак рибарите нямаше как да оцелеят в тази оскъдица. Предполагаше, че разменят улова си за зеленчуци, плодове и други стоки от първа необходимост. Но дори и да имаше фермери в околностите, тя не ги срещна. Затова пък често пресичаше пътеки и дири от каруци и фургони.

Най-странното за нея бе липсата на управление в този район. Дори Кеш да предявяваше някакви претенции, по нищо не личеше, че е готов да ги потвърди: не се виждаха гранични постове, нито се срещаша патрули. Сякаш този скалист бряг бе останал забравен от Империята.

Тя подкара коня през селцето, май най-голямото, откакто бе напуснала Итра, и си помисли, че дори думата бедно не би описала точно състоянието му. Нямаше дюкян, само ковачница в единия край на улицата и още една работилница, вероятно на тукашния дърводелец. Много странно притихнало селце. Видя няколко дечица, но дори те я гледаха с подозрение.

Когато стигна къщата, която ѝ бяха посочили, не можа да повярва, че е странноприемница — по-скоро беше голяма паянтова съборетина. Но отпред имаше парапет, на който бяха вързани два коня. Тя заобиколи къщата, за да види има ли нещо, което да прилича на конюшня, ала намери само оградено място, да не говорим, че оградата изглеждаше така, сякаш всеки момент ще падне. Конят ѝ бе живял и при по-лоши условия.

Скочи от коня и свали седлото. Поставете го върху парапета, който все още бе скрит в сянката на стрехата, после изтри гърба и краката на коня със слама и му сипа вода от кладенеца. Имаше съвсем малко зоб обаче.

След като се убеди, че всичко е наред и животното е в безопасност, доколкото може да бъде, тръгна към странноприемницата. Предполагаше, че въпросът с банята няма да се уреди, и затова си обеща да се изкъпе в следващия поток или езеро, което срещне на пътя си, но се надяваше поне на легло... е, дори и на сламеник.

Не се безпокоеше за коня си — той бе отлично обучен да се справя сам. Всеки, който би бил достатъчно глупав да го доближи, щеше да получи ритник.

Вътрешността на странноприемницата не бе по-обещаваща от външността. Ниският таван създаваше усещането за прихлупеност, дългият тесен тезгях и самотната маса с няколко стола бяха единствените мебели и Сандрина предположи, че тук едва ли се събират много посетители.

След като близо минута от вратата зад тезгяха не се появи никой, Сандрина извика:

— Ей! Има ли някой?

— Кой е? — отвърна женски глас.

— Пътник, който иска вечеря и постеля — отвърна Сандрина. И добави под нос: — И гореща баня, ако е възможно в този коптор.

На вратата се появи жена на средна възраст със сипаничаво лице. Носеше сива рокля и лекъосана жълтеникава престилка, а прошарената ѝ черна коса бе вързана със синя кърпа.

— Какво искате?

Сандрина изпита внезапното желание да се обърне, да препусне обратно чак до Крондор и да удуши отец-епископа. Но овладя раздразнението си и каза:

— Вино.

— Няма вино — отвърна жената. — Само бира.

Сандрина кимна. Жената наля и тя отпи. Бирата беше вкисната, но се понасяше.

— Храна? — попита тя, след като отпи още една глътка.

— Хомуш. След няколко минути ще е готов.

Сандрина нямаше представа какво е хомуш, но при пътуванията си бе яла какви ли не местни ястия и знаеше, че поне няма опасност да се отрови.

— Обикновено имаме и овнешко, но днес не сме клали. Мъжът ми и синовете ми отидоха на пазар в Дънам.

Сандрина кимна. Беше минала през Дънам по пътя насам. Малко градче с пристанище. Вероятно местните ходеха там да попълват запасите си. Беше виждала много такива крайбрежни градчета, където снабдяването зависеше от благоразположението на минаващите кораби, които винаги предпочитаха големите търговски маршрути.

— Фургон с два коня, със сиво платнище?

— Да, това е моят Енос — отвърна жената. — Видели сте го, така ли?

— Разминахме се на пътя. Бяха ги нападнали бандити.

— Бандити! Черните кепета?

— Не съм им гледала шапките, но бяха добре въоръжени. Един се прости с живота си и останалите побягнаха. Мъжът ти и момчетата са в безопасност.

Жената я гледаше все така напрегнато, но в очите ѝ май се четеше и известно облекчение.

— Вечерята е почти готова — каза тя. — Бирата струва четири медника. Яденето е два.

Сандрина бръкна в кесията си и извади един сребърен реал. Кралското сребро бе равностойно на кешийското в тази част на света.

— Искам стая.

Жената кимна и прибра монетата.

— Имам. Отзад.

— Баня?

Жената поклати глава.

— Може да се изкъпете в ручей. Никой няма да ви обезпокои.

Сандрина завъртя очи, но не каза нищо. Леглото вероятно щеше да гъмжи от буболечки. Какво пък, по-добре, отколкото да спи на земята до коня.

— Зоб за коня?

— Като се прибере мъжът ми — отговори жената. — Доста неща ни свършиха. — В гласа на жената се долавяше загриженост. Сандрина се зачуди защо, след като я бе уверила, че с мъжа ѝ всичко е наред. Бе посещавала десетки такива селца и усещаше интуитивно, когато нещата не вървят. Зачуди се дали това може да е свързано по някакъв начин със задачата ѝ.

— Добре — рече тя. — Ще помолите ли някое от момчетата ви да се погрижи за коня ми, когато се приберат?

— Това се плаща допълнително — отсече жената.

— Защо ли не съм изненадана? — промърмори Сандрина, извади още една сребърна монета и я хвърли на тезгяха. — Може да остана два-три дни. Ако нещо трябва да се плати, кажете ми.

Излезе от къщата и заобиколи отзад. Нямаше нужда да ѝ казват къде е потокът, след като пет мили бе яздил по край него.

Забеляза със задоволство, че има скрити вирчета. Свали си наметалото в цветовете на ордена и го пусна на земята. Шлема сложи до него. Развърза каишките на ризницата и я смъкна. Имаше едно предимство да си храмов рицар пред това да си Непрекклонник и то бе, че разполагаш с оръженосец, който да ти помага. Някои от рицарите се обзавеждаха със скуайъри, също както свещениците вземаха на служба млади дякони, но тя предпочиташе самотата.

Изхлузи през глава ризата си, свали панталоните и бельото и влезе в потока.

Всеки път, когато се къпеше навън, изпитваше едни и същи притеснения, които се пробуждаха в нея заради голото ѝ тяло. В баните на храма или в някоя странноприемница се чувстваше изолирана и защитена, но навън сякаш бе изложена на постоянна опасност, заложен в самата ѝ природа.

Харесваше ѝ, че е жена, ала постоянно го чувстваше като бреме. Отвращаваше се от мъжете, които я бяха използвали, когато бе малка, но понякога се случваше да жадува за нежни мъжки ръце, които да обгръщат тялото ѝ. Знаеше, че мъжете я смятат за красива, и криеше красотата си под тежките доспехи. Дори лицето ѝ почти постоянно бе скрито зад забралото.

Въздъхна, докато си търкаше косата със скъпия кешийски сапун, който бе купила преди година. Спря, за да се наслади на лекия ветреца и на уханието на люляк от сапуна. Калъпът почти се бе стопил и скоро щеше да се наложи да си купи нов; сапунът бе едничката радост, която си позволяваше в инак аскетичното си съществуване.

В неочакван прилив на тъга се зачуди дали животът ѝ ще приключи с кръвопролития и болка, или в края на краищата ще си намери съпруг и ще му роди деца. Поклати отчаяно глава и се опита да си възвърне доброто настроение. Богинята често подлагаше на изпитание верността ѝ и беше нормално да я спохождат подобни съмнения.

След като се изми, използва един метод с търкане на дрехите в плосък камък, на който я бе научил брат Матиас, за да се изпере. Нямаше представа дали в края на краищата дрехите ще са по-чисти, отколкото преди да започне. Отдели няколко минути да ги блъска в камъка, после ги окачи на едно дърво.

Без да обръща внимание на усилващия се ветреца, който галеше голото ѝ тяло, зачака дрехите да поизсъхнат. Това беше моментът, в който обикновено съжаляваше, че не разполага с кърпа.

След около час се облече и върза косата си, за да не се заплете, докато е още мокра, в металните брънки на качулката.

Въздъхна шумно и нахлузи ботушите. Отново ѝ хрумна, че не би било зле да има скуайър, който да ѝ помага.

Събра остатъка от прането и се отправи към странноприемницата.

За перилата беше завързан още един кон — конят на убития бандит. Фургонът бе спрял отзад и момчетата тъкмо го разтоварваха.

— Ей — извика им тя, — един от вас да се погрижи за коня ми и ще си спечели медник.

Двете момчета се спогледаха, сякаш се питаха как ли ще ги накаже баща им, ако изоставят стоката. После двамата кимнаха мълчаливо. После вдигнаха ръце и започнаха да свиват и разпускат пръсти. Едното от момчетата извика: „Тек!“, другото: „Дифт!“

Това, което извика „чифт“, се ухили, скочи от фургона, вдигна чувал със зоб от земята и тръгна да нахрани коня. Другото изглежда ядно Сандрина, но не каза нищо, а се върна към прекъснатата работа.

Сандрина влезе в странноприемницата, опъна туниката на един стол близо до огъня и на друг панталона, гетите и част от бельото.

— Вечерята е готова — заяви жената от вратата към кухнята. И да имаше някакви възражения за проснатото пред огъня пране, си ги спести.

Сандрина прибра оръжията и торбата под масата, но така, че да са ѝ подръка.

Огледа помещението, за да се увери, че има само два входа: единият беше отпред, вторият към задната част на къщата, където бяха и жилищните помещения.

Дойдоха и мъжът и двете момчета. Докато жената поднасяше вечерята, мъжът погледна Сандрина и каза:

— Ти. От пътя.

Тя кимна, без да е сигурна дали това е обвинение, или въпрос.

— Казала си, че ще дадеш на сина ми медник, за да ти нахрани коня.

— Да.

— Дай ми го.

Без да спори, Сандрина извади монета и я сложи на масата. Мъжът я грабна.

— Това е за работата му. За овеса още два.

Тя хвърли на масата един сребърен реал и каза:

— Това е за днес и утре. Ако остана по-дълго, ще ти платя в аванс.

Мъжът кимна и каза:

— Аз съм Енос, това е Ивет, момчетата са Николо и Питор. Стаята ти е в дъното на коридора.

— В нашия орден са получили сведения за бандити — обясни Сандрина. — Виждам, че са верни.

Мъжът за миг застина, после попита:

— Защо орденът ви се интересува от нас? Кой им е казал?

Сандрина се изненада. Мъжът като че ли бе по-обезпокоен от факта, че сведенията са стигнали до Храма на Дала, отколкото от пратената помощ.

— Не знам. Има ли значение?

Енос сви рамене.

— Както и да е, отец-епископът ме прати тук. Изглежда, че Империята си има достатъчно ядове и не може да ви защитава.

— Да ни защитава? — повтори Енос и се изсмя. — Най-големите бандити са бирниците. Идват, вземат и си тръгват. Не правят нищо за нас. Пирати, разбойници, контрабандисти и... Не ни трябва помощ. Сами се справяме.

Сандрина прецени внимателно думите си.

— Сигурна съм, че се справяте, а и не съм тук, за да ви помагам.

Мъжът присви очи, сякаш не разбираше, но не каза нищо.

— Дойдох за повече информация — продължи тя.

— Каква информация? — попита Енос подозрително.

— Ами защо това затънтено селце е било нападателно.

Енос и жена му успяха да прикрият тревогата си, но лицата на двете момчета побеляха от страх. Нещо тук изобщо не беше наред. Сандрина имаше чувството, че е попаднала в гнездо на оси.

Не беше нужно да забелязва внезапната паника, завладяла четиримата, за да усети, че нещо ще се случи. През последните години бе имала предостатъчно неприятни срещи, за да я сварят неподготвена, но въпреки това бе допуснала нападателя си твърде близо.

Тя скочи, изрита стола назад, хвана масата и я прекатури. Коленичи и още преди да се обърне, боздуганът бе в ръката ѝ. Столът бе ударил мъжа в краката и го бе забавил за миг, докато замахваше да ѝ отсече главата.

А в следващия миг боздуганът се стовари върху главата му. Ударът го завъртя настрани и той се строполи на пода. Освен това смъкна от главата черната му шапка.

Сандрина бе виждала много хора да рухvat на земята и инстинктивно разбра, че този човек няма да може да отговори на въпросите ѝ. Не смяташе да го убива — просто тренираните ѝ в битки рефлексии бяха изпреварили гласа на разума.

Огледа трупа. Неуспелият убиец носеше тъмнокафява туника, черни панталони и черни кожени ботуши. На черната му шапка имаше златна верижка, която повече би подходдала на благородник, отколкото на пройдоха, и тя предположи, че я е откраднал.

Черепът му бе хлътнал от удара, от ушите и носа му течеше кръв, в очите му бе застинала изненада. Бяха сини, но смъртта, както знаеше от опит Сандрина, винаги им придаваше сивкав оттенък. Дори на кафявите.

Тя клекна, за да го огледа. Нямахше кесия, нито нещо, по което да прецени кой и какъв е, само обикновен кинжал. И една верижка на шията, на която бе окачен вероятно направен от желязо юмрук.

Тя вдигна коженото кепе на мъжа и се обърна към Енос и семейството му.

— Тоя беше Черно кепе, нали?

Енос се беше ококорил от ужас. Изглежда, беше изгубил и гласа си, защото успя само да кимне.

Сандрина се изправи, вдигна масата и стола, седна и без да поглежда повече трупа на пода, рече:

— Май трябва да ми кажете някои неща.

— Всички ще умрем — прошепна едва чуто Енос.

11. ПРОМЯНА

Гуламендис изрева.

Отметна глава и даде воля на гнева си по единствения начин, по който можеше. Грохотът на вълните в скалите заглуши вика му. Укротителят на демони от народа на таределите знаеше, че този момент ще настъпи, но бе продължил да упорства с надеждата да открие източника на демоничните знаци, на които се бе натъкнал.

Макар да бяха емоционални, таределите умееха да изглеждат съдържани, когато се налага. Но сред пущинаците, на мили от всякаво селище — човешко, на джуджета или каквото и да било — Гуламендис сметна това за излишно. Вдигна ръка, събра с магия огромна енергия и я запокити към скалите долу.

Следваната от черни мистични повлекла сфера се стовари върху една огромна канара и изригна в зрелищно зарево. Вдигна се облак черен дим и от него се разлетяха искри.

След малко вятърът разсея облака и всичко беше както преди. Единственият знак за избухването на Гуламендис беше обгорената канара, вече очистена от мъх и плесен. Океанът и околните скали оставаха безразлични към случилото се.

Гуламендис се изкиска на детинската си постъпка, седна и заобмисля следващия си ход в тази ужасна и опасна игра. Първоначалният му план бе съвсем прост: да продължи по следата на демона, докато не разбере от какъв вид е. Беше почти сигурен, че е доловил признаци за призоваване, тъй като по-късните следи бяха различни от тези в началото и ги нямаше отгънците, получаващи се, когато един демон проникне неканен в тази реалност. За пръв път бе обърнал внимание на този факт, когато се сблъска с демони край Диазиаланската граница, където бе избухнал първият конфликт в тази дълга и зловеща война.

Беше заинтригуван. Кой призоваваше демоните? По време на пътешествията си бе срещнал само неколцина магьосници, способни

да призовават тези свирепи твари, и нито един от тях не би могъл да се сравнява с него. Вярно, трябваше да признае, че неведнъж бе изваждал късмет, но тъкмо благодарение на това бе научил някои полезни уроци. Беше се оказал прилежен ученик, също като брат си.

Въздъхна и се изправи. Демонът бе някъде отвъд океана и макар да не беше сигурен, Гуламендис предполагаше, че до онзи бряг има много път. Може да беше чак от другата страна на света. Е, можеше да повика някой демон, който да го носи, но едва ли такъв, който да е в състояние да лети толкова надалече.

Освен това сега имаше по-важни и по-неотложни въпроси, отколкото да задоволява научното си любопитство. Откриването на другия Укротител на демони щеше да почака.

Предстоеше му да се заеме с поставената от лорд-регента задача — да проучи елфите на север, в мястото, известно като Елвандар. Мисълта, че ще се срещне със себеподобни, пробуждаше вълнението му, защото колкото и да се бяха развили таределите и каквито и да бяха възгледите им за света, те все пак продължаваха да са едели.

Сега, на скалите над морето, в страната, наречена Далечния бряг, Гуламендис се опита да си припомни всичко, което знаеше за този район. Предполагаше, че е близо до град Каре, на юг от едно човешко поселище, Крудий, и ако сведенията, събрани от брат му, бяха достоверни, значи гората на елфите започваше северно от този град. Прецени какво му е останало в торбата и стигна до извода, че ще му е трудно да се придвижва пешком.

Огледа се предпазливо, после затвори очи и подхвана заклинание за призоваване. След броени мигове демонът изникна пред него. Макар да бе пъклено изчадие и низша твар, можеше да търчи с бързината на състезателен кон, а Гуламендис — да го язди. Стига, разбира се, никой да не ги види.

Съществуващото премигна на светлината с огромните си очи, озърна се и изсумтя. Познаваше елфа, който го бе извикал, и знаеше, че няма смисъл да го напада, защото той е негов господар. Сведе глава и зачака.

Приличаше по-скоро на голямо куче, отколкото на кон, макар че краката му бяха издължени, а тялото — стройно. Имаше заострена муцуна и ушите му бяха полегнали назад върху черепа и му придаваха вид на ядосана котка. Опашката му не се поклащаше в знак на

приветствие, а трепкаше едва забележимо — предупреждение, че е готов да нападне.

Гуламендис затвори очи и използва едно заклинание, което бе научил от брат си, илюзия, която да накара всеки наблюдател, освен притежаващите магични способности да вижда кон вместо демона. Заклинанието бе сходно на използваното от Ларо, за да се преобрази на човек по време на пътешествията си.

Елфът скочи на гърба на люспестото животно и го обърна на северозапад, към човешкия град Крудий. Там щеше да поразузнае, преди да продължи на север, за да се срещне със сънародниците си.

Изостави Кралския друм, когато забеляза, че някои от хората, които среща, се обръщат и гледат след него.

Отначало се разтревожи да не би илюзията да не е достатъчно ефективна — все пак не беше такъв майстор като брат си, — но втория път, когато едно момче извика и го посочи, осъзна, че проблемът е в това, че е елф. Въпреки че горите на елфите бяха относително близо, обитателите им очевидно рядко се спускаха на юг от така наречената Погранична река, което го превръщаше в обект на любопитство и подозрителност.

Освен това, изглежда, местните хора забелязваха някои различия и в поведението на „коня“ му. Въпреки това Гуламендис реши засега да запази тази дегизировка и при първа възможност да свърне на изток, далече от пътя.

Би могъл да се придържа към тесния участък между фермите, достатъчно близо до пътя, за да го вижда и следва, без да привлича ненужно внимание. Посевите вече бяха покълнали, но бе далеч от времето за жътва и нивите бяха пуссти, а и да имаше редки пътници, можеше да ги избягва отдалече. Сетивата му превъзхождаха човешките и не се боеше, че ще го забележат, преди да ги види.

Скоро стигна до няколко фермерски къщи и сви покрай тях на изток, към горите, сливащи се с така нареченото Зелено лоно на север. Изпитваше странно усещане в тези гори, едновременно познато и чуждо. Съжали, че не бе имал достатъчно време да разговаря с брат си за това, което ще види по тези места.

Слънцето се сниши над хоризонта и го обагри в искрящи червеникави, оранжеви, розови и златисти оттенъци. Гуламендис едва овладя вълнението си — това бе първият залез, откакто бе стъпил на Мидкемия.

Тяхната Родина. Но нещо не беше наред.

Не можеше да определи точно каква е причината, но имаше чувството, че нещо на този свят е извън естественото русло. А може би проблемът не бе в света, а в него. Може би се беше променил, беше различен, заради предшествениците си, прекарали живота си на други светове. Не беше съвсем сигурен, но си даваше сметка, че тревогите му са чисто умозрителни и че сега е много по-важно да открие тукашни сънародници и да се опита да ги превърне в съюзници.

Защото докато яздеше замаскирания демон под светлината на залязващото слънце, си даваше сметка, че е единственият, който разбира надвисналата над този свят опасност. Беше сигурен и в още нещо — това щеше да е последната им битка. Ако Демонският легион стигнеше до Мидкемия, ако намереше прохода между Андкардия и този свят, всички едели, до последния новороден елф на тази земя, щяха да загинат.

Отначало Крудий му се стори интересно място. Гуламендис нямаше проблеми с шумната и зле организирана градска стажа, която май изобщо не обръщаше внимание на това кой влиза и излиза от града. Нямаше съмнение, че Крудий не е усещал заплахата от доста години.

Покрай залива минаваше доста красив крайбрежен булевард. В единия му край имаше висока каменна кула, по-скоро наблюдателница, отколкото морски фар. Гореще трепкаше светлинка, но бе слаба, вероятно от обикновен фенер. Гуламендис предположи, че след стъмване корабите не влизат в пристанището и вероятно хвърлят котва извън залива, за да дочакат утрото.

Излезе от северната порта и продължи. Висок замък се издигаше на хълма над града. Охраната там вероятно беше по-бдителна от градската стража. Гуламендис не знаеше кой знае колко за хората, но компенсираше малкото научено с бдителен поглед и проникателност.

Ако се съдеше по социалната организация, хората очевидно бяха доминиращата сила в региона. В миналото нямаше как да не са имали проблеми със съседите си — елфи, джуджета, таласъми и троли, — но после те явно бяха прогонени, факт, който показваше, че хората могат да са опасни.

Расата му не се бе срещала с хора от векове, ала преди това срещите им винаги бяха довеждали до кървави войни. Някои от човешките племена се бяха оказали относително миролюбиви, но повечето бяха невероятно агресивни и войнствени и след няколко провалили се примирия политиката на таределите се бе променила от мирни преговори към превантивно изстребление.

В някои отношения джуджетата се бяха оказали по-неприятни, в други — не чак толкова. Те бяха доста по-трудни и жилави за изкореняване предвид подземните им селища, но освен това и много по-малко агресивни и склонни да се задържат в пределите на своята територия и да не създават проблеми. Само на два пъти бяха избухвали войни с кланове на джуджетата, но пък и двете бяха продължителни и кръвопролитни.

Гуламендис въздъхна. Всичко това вече бе само история, особено на фона на Демонския легион, който бе покорил тези светове. От известно време той дори бе започнал да се пита дали мисията му не е обречена на провал. Дори ако откриеше потенциални съюзници сред другите раси на Мидкемия, щяха ли те да се притекат на помощ?

Подмина някаква странноприемница, от която се носеше глъчка — смях, викове и музика. Ако това можеше да бъде наречено музика. Таределските музиканти използваха нежни, лирични тонове, които трябваше да наподобяват емоционалните преживявания на опитни магьосници и да ги предадат и на тези, които не познават магията. Тъй като магията на Гуламендис не съдържаше лирични емоции, музиката му въздействаше колкото на войници, фермери или ратаи. Не че напоследък бе имало възможност за празненства и музикални изпълнения, с постоянно надвисналата заплаха на Демонския легион.

От своя страна, свещениците пазеха и предаваха през поколенията песни и обреди, които, макар и в по-примитивен вид, целяха да съхранят културата и историята на еделите. Ала тези песни и обреди рядко се слушаха и изпълняваха извън стените на храмовете.

Музиката, която бликаше от странноприемницата, бе шумна, енергична и неблагозвучна, но въпреки това изглеждаше забавна. Певците очевидно си прекарваха чудесно. Гуламендис не разбираше всички думи, тъй като не знаеше добре човешкия език. Брат му знаеше заклинания, с чиято помощ можеше да разбере всеки език, но Гуламендис така и не ги бе научил.

Зачуди се как ли е брат му. И дали изобщо е жив.

Ларомендис посочи с пръчката катерещия се по стената демон и изстреля снап енергия право в лицето му. Демонът затисна очите си с пръсти и падна назад. Един магьосник, Суфалендел, бе дал пръчицата на Ларомендис, за което той му беше безкрайно благодарен, тъй като без проводник магията му щеше да си остане безполезна.

Стоеше на най-северната стена на Тарендамар, рамо до рамо с войниците, свещениците и магьосниците, и заедно се опитваха да отблъснат четвъртата атака за деня — чудовищата газеха редовете на защитниците и напиреха към последния бастион на таределите на Андкардия.

Магичната бариера опасваше град Тарендамар като огромен пръстен с радиус сто мили. Имаше и други защитни съоръжения, разположени на различни места из планетата, огромни клопки, предназначени да изтребват демоните със стотици, кули на смъртта, разпръскващи магичен огън по всичко, което се движи в радиус от сто метра, мрежа от тунели под планините на север от града, ала всички те се бяха оказали безполезни.

Демоните бяха изпепелили повърхността на планетата и всички живи твари бяха унищожени. Само година след като бяха открили портала към Андкардия, чудовищата бяха принудили цялото население да се събере в Тарендамар, като изостави стотици градове и безчет селца и ферми. Цели гори бяха повалени, езерата се плискаха край безжизнени брегове. Демоните не оставяха след себе си нищо живо — разкъсваха и поглъщаха всички същества, на които се натъкваха, независимо от големината им. Скаутите докладваха, че след тях не оцелявали дори насекомите.

Единственото предимство, което притежаваха таределите, освен по-развитата наука, беше ограничеността на демоните. Те винаги

нападаха най-укрепеното място. Вярно, в началото на войната атакуваха едновременно на много фронтове. Но сега пак настъпваха в права линия към града.

Ларомендис погледна нагоре просто по навик — ако имаше прилепи, някой вече щеше да се е развикал. За кой ли път се зачуди на невероятната магия, невидимата стена от енергия, за която можеше да се разбере само по рухващите край нея тела. В началото Тъкачите на заклинания бяха издигнали огромен купол, но по-късно откриха, че има височини, които демоните не могат да преодоляват. Тогава снишиха бариерата, с което спечелиха за защитниците седмици, дори месеци, преди магията, която я подхранва, да се изчерпи.

Около Ларомендис войници и свещеници с мрачни, решителни изражения очакваха следващата атака. Вероятно всички си мислеха едно и също: всичко това е безполезно, накрая градът ще падне. Ала Ларомендис знаеше, че няма да е първият, произнесъл тези думи, дори да го горят с желязо. Освен това всеки прекаран тук час даваше възможност на нови и нови таредели да се прехвърлят през портала на Мидкемия. Мисълта за Родината накара Ларомендис да си спомни и за брат си.

И тогава един глас извика:

— Ето ги, идват!

На три пъти от изгрев-слънце демоните бяха отблъсквани и полето пред градските стени бе осеяно с трупове. Купчините повалени тела бяха толкова високи, че при последния щурм демоните ги използваша, за да се катерят към стените.

Ларомендис стискаше кинжал в лявата си ръка, в случай че магията не се окаже достатъчно ефикасна. Затаи дъх, щом зърна ято летящи демони, или „прилепи“, както ги бяха кръстили защитниците на града. Това бяха най-опасните и най-непредсказуеми бойци на Демонския легион, тъй като не се знаеше къде ще е следващият им удар. Нещо се бе променило през последните два дни, тъй като прилепите — поне някои — успяваха да пробият бариерата.

Все по-често се стигаше до ръкопашни схватки, ала и в тях таределите имаха преимущество. Макар че по физическа сила един демон се равняваше на двама елфски воители, магичните способности на елфите бяха предимство. Не само магьосниците умееха да заплитат заклинания, които караха демоните да се препъват и да падат или ги

зашеметяваха и объркваха, но и в много от оръжията имаше магия, за да подсили ефекта им. Мечове оставяха след себе си горящи рани или пораждаха ужасяваща болка, убийствени зелени огънове се сипеха върху нападателите от кулите на смъртта, построени миналия месец. В края на краищата демоните щяха да завладеят и тази позиция, но щяха да заплатят невъобразима цена.

Прилепите се стрелнаха надолу. При предишните атаки се бяха удряли в горната част на стената, опитвайки се да създадат пролука, през която пълзящите — както Ларомендис бе кръстил напиралците долу демони, опитващи се да се покатерят по стените като паяци — да я прехвърлят. На няколко пъти прилепите прелитаха над стената и попадаха във вътрешния двор, очевидно с цел да организират атака в тила на защитниците, но специални „хвърковати“ отряди, съставени от опитни войници, ги изстребваха веднага.

Кулите на смъртта откриха огън по приближаващите се прилепи и Ларомендис отправи натам изпълнен с възхищение поглед. Некромантията бе толкова тъмно изкуство, че нито един уважаващ себе си магьосник не би признал интереса си към него, ала това причудливо изобретение надхвърляше дори зловеците постулати на некромантите. Вероятно бяха открили чертежите за тези ужасяващи, сеещи смърт машини в забранените токове в подземията на регента.

Огромните черни кули се издигаха покрай стената и на върха на всяка имаше кристал, толкова черен, че сякаш пиеше светлината. Нищо не се отразяваше в гладката повърхност на кулите, всяка от тях пулсираше от зла енергия и можеше да изстрелва унищожителни зеленикави снопове, които поваляха прилепите в небето. Достатъчно бе зелената светлина да се доближи до демоните, за да започне да смуче от странната им енергия. Летящите твари замираха във въздуха и после падаха мъртви на земята. Тези, които успяваха да избегнат сноповете, биваха изстребвани от воините по стените.

Това без съмнение бе най-жестокото сражение в цялата война. Полагаха всички възможни усилия да задържат противника извън стените колкото се може по-дълго, докато Седемте звезди бъдат прехвърлени през транслокационния портал в центъра на града.

Един „пълзящ“ демон изкатери стената толкова бързо, че почти изненада Ларомендис. Той завъртя дясната си ръка, но лъчът, бликнал от пръчката, не уцели чудовището. Ларомендис замахна с кинжала към

шията му. Все едно че го заби в дънер на дърво, ала дори плитката рана бе достатъчна, за да причини ужасяваща болка, и демонът политна назад, като повали и друг със себе си. Ларомендис се огледа. Прилепите прехвърляха енергийната бариера с тревожно темпо.

— Не можем да издържим още дълго — изпъшка той.

Един ветеран наблизко изсумтя и Ларомендис предположи, че с това изразява съгласието си. Войникът бе твърде погълнат от задачата да реже главата на сграбчения в хватката му прилеп. Освен това, изглежда, не забелязваше зейналата в рамото му рана, макар че от нея шуртеше кръв.

— Някой да го превърже! — извика Ларомендис. — Аз ще ги задържа!

И промълви едно заклинание, запазено тъкмо за случай като този. Във въздуха се появи причудливо същество — кралска птица на гнева. С почти двайсет стъпки размах на крилата и сякаш излята от ярост и мускули. Ноктите ѝ бяха толкова остри, че можеха да разкъсат гръден кош, а човката толкова яка, че би могла да пробие дори метална броня, каквито носеха катерещите се по стената демони. Илюзията бе невероятно истинска и демоните се сепнаха. Ларомендис не искаше повече: насочи пръчката към най-близкия и прати смъртоносен лъч право в лицето му. Демонът изкреця и падна назад.

Картината бе толкова страховита, че някои от защитниците също се отдръпнаха. Птицата на гнева бе един от най-ужасните хищници на всички планети, управлявани от Клановете на Седемте звезди, а илюзията на Ларомендис бе толкова жива, че можеха дори да подушат миризмата на мърша от зейналата човка, да усетят размахването на крилете и да видят трепкащите по края на перата ѝ светлинки. От ноктите на чудовището капеше кръв, очите му пламтяха от гняв и омраза. Привидението щеше да се задържи поне още минута, преди бавно да се разпадне и да изчезне.

Магьосникът отново насочи пръчката и поредният демон рухна от стената.

Атаката бе спряна и демоните започнаха да се оттеглят. Като кашляше от задушливия дим, магьосникът се наведе над едно ведро и пи. Не беше забелязал кога му е пресъхнало гърлото. Пое си дъх, изправи се и огледа бойното поле. И веднага забеляза нещо ново: половин дузина по-едри демони се бяха подредили на равни

разстояния зад линията на атакуващите, сякаш ги командваха оттам. Беше прочел всички доклади, които бе успял да намери, но никъде не се споменаваше, че Легионът има своя организация. Чудовищата се появяваха неочаквано, истински жив потоп, който се нахвърляше на вълни върху защитниците и ги задушаваше с числеността си. Повечето дори нямаха оръжия, само зъби и нокти, а малкото, които бяха въоръжени, бяха с нащърбени мечове от странен метал и стари ръждясали ризници.

Но тези приличаха на командири. Носеха фино изработени ризници и бяха заобиколени от по-дребни демони, които размахваха нещо като знамена. Полето бе твърде забулено от дим, за да може да различи дали върху тях е изписано, или изрисувано нещо.

Той се огледа. Дали бе единственият, който ги беше забелязал? Погледите на всички останали бяха съсредоточени върху отстъпващия противник: сякаш нито един от офицерите не повика вестносец, за да прати съобщение до лорд-регента, нито пък някой от магьосниците или свещениците се запуска към двора. Повечето си поемаха дъх или бързаха да утолят жаждата си.

Ларомендис се огледа още веднъж. Сега всичко бе в неговите ръце. Офицерът, който трябваше да го наглежда, не се виждаше никъде. Може би бе отишъл другаде да изпълнява дълга си, или бе мъртъв. И в двата случая нямаше кой да го спре и той реши, че е време да се махне от стената.

Докато се спускаше по стълбите към вътрешния двор, видя група офицери, скупчени около лорд-генерал Мантранос, заместник-главнокомандващ на армията и важна особа в Събора на регента. Мантранос беше белокоп, с набраздено от белези лице, и притежаваше остър и жив ум. Годишите на нескончаеми битки с Демонския легион бяха усъвършенствали уменията му на бойното поле. Макар че нямаше зад гърба си победа срещу демоните — всъщност нито един командир на таределите не би могъл да се похвали с такава, — той винаги бе успявал да ги отблъсне, забави и задържи.

Ларомендис се увери, че никой не го наблюдава, и използва едно заклинание, за да промени външния си вид на вестносец, целия опръскан с кръв и с превързана ръка. Обърна се към един младши офицер.

— Господарю!

Младият командир го погледна, видя това, което магьосникът искаше да види, и нареди:

— Докладвай!

— От стената, сър. Дойдох да съобщя, че в Легиона има офицери.

Лорд-генералът го чу, завъртя рязко глава към него и извика:

— Какво?

— Сър — отвърна Ларомендис с глас, който, надяваше се, подсказваше колко са сериозни раните му. — Видях половин дузина офицери на бойното поле, със знаменосци зад тях. Събират чудовищата за нова атака.

— Кой ти нареди да докладваш? — попита лорд-генералът.

Като се помъчи да изглежда отпаднал и объркан, Ларомендис отвърна:

— Ами... един офицер... милорд... — И махна към външната стена. — Ето там.

— Иди провери дали е вярно — нареди генералът на един от младшите офицери. — Обърна се към Ларомендис: — Нека ти превържат раните, тук повече не си нужен. Ако не се чувстваш годен за военна служба, иди при портала и се прехвърли с останалите.

Ларомендис се поклони измъчено и се отдалечи. Веднага щом се скри от погледа на офицерите, се освободи от илюзията и забърза към портала. Доколкото зависеше от мнението му, току-що бе получил заповед да се прехвърли на Родния свят от най-висшия военен командир в цяла Андкардия и не възнамеряваше да обсъжда подробностите за това с никого.

Когато доближи портала, видя нещо, което не можеше да не буди страхопочитание. Гигантско дърво, с дънер като на дъб, ала с блещукащи златисти листа, се носеше ниско над земята с помощта на магия; придвижваше се плавно, теглено с въжета от годоси, огромните подобни на биволи животни от този свят. Дървото постепенно изчезваше през портала, а от двете му страни не секваха потоците от бежанци. Магьосникът се подреди на опашка и докато чакаше да му дойде редът, гледаше как и последните две дървета бяха завързани за годосите и издърпани от другата страна. След час дърветата щяха да бъдат заровени на родна земя, след като бяха отсъствали хилядолетия — и в този момент Андкардия щеше да се превърне в спомен.

Лорд-регентът скоро щеше да заповяда на последните защитници да побягнат към портала. Тези, които стигнеха до него преди демоните, щяха да се спасят, другите щяха да умрат на този свят. Двама свещеници наблюдаваха как Ларомендис и другите около него пристъпват напред. Ларомендис знаеше, че те също ще пожертват живота си, тъй като тяхната задача бе да разрушат портала, та демоните да не намерят пътя до Мидкемия.

Допреди тази битка демоните бяха достатъчно умни да намират и задържат отворени порталите на всеки свят, който нападаха, но този път беше различно. Или поне така се надяваха лорд-регентът и всеки таредел, особено Ларомендис. Защото към Мидкемия водеше само един портал и въпреки размерите си можеше да бъде разрушен лесно. Повредяха ли машината, порталът щеше да рухне. А без машина беше невъзможно да се проследи мястото, където са отишли. Така беше на теория.

Щом пристъпи през портала, Ларомендис видя гледка, която го накара да трепне. Предишния път, когато бе стоял на този хълм, пред него се простираше пасторална долина. Сега тук се издигаше град и ако се съдеше по темповете, растеше доста бързо.

Магьосникът се спусна към градските стени, които до седмица щяха да обрамчат целия град. Нататък се виждаха и къщи, но още бяха малко и в процес на строеж. Вече се смрачаваше и по склоновете затрептяха светлинките на лагерите. Ларомендис нямаше представа колко елфи са се прехвърлили през портала, но вероятно бяха десетки хиляди. По хребетите мъждукаха огньовете на наблюдателните постове и той не се съмняваше, че командирите вече са пратили отряди, за да завземат селцата, които бе видял при последното си пътуване из този район. В долината и околните ливади имаше място поне за петдесет хиляди таредели.

Без да изпитва каквато и да било вина, че е изоставил поста си, магьосникът въздъхна, доволен, че се е спасил навреме. Сигурен бе, че никой няма да го попита какво търси тук.

— Хъм — промърмори той под нос. — Къде ли се е дянал Гуламендис?

Гуламендис яздеше покрай реката. Беше достигнал Граничната река по-рано същия ден и потърси брод. Когато откри обаче, внезапно се изпълни със странното и необяснимо нежелание, дори неспособност да прекоси реката и да навлезе в Елфската гора и затова реши да избере нов маршрут.

Сега, часове по-късно, приближаваше третия поред брод и отново не можеше да си наложи да мине през него. Спря и скочи на земята. Може би имаше табу̀та или някакви други заклинания, поставени да попречат на такива като него да навлязат в древната и свещена гора. За да провери, освободи демона с махване на ръка и зачака.

Нещо го накара да наостри слух. Ветрецьт в клоните сякаш шумолеше по-силно, отколкото на други места, но в този звук имаше някакъв странен оттенък. Тази земя бе родина на неговата раса, ала тук се чувстваше чужденец, сякаш не успяваше да улови нейния ритъм.

Въздъхна и седна на брега на реката, за да обмисли по-нататъшните си планове. Водата тук течеше доста бързо и имаше доста големи плоски камъни. Нямахше да е трудно да пресече реката и да се озове от другата страна. Мислено вече си представяше как го прави.

Ала когато се опита да нагази във водата, не успя.

Затвори очи и повика на помощ уменията си, за да потърси скрити табу̀та или невидими прегради. Имаше нещо, но не беше магия по начина, по който я възприемаше той. По-скоро приличаше на усещане, сякаш слушаше стара мелодия, чието название не успява да си спомни. Ала същевременно притежаваше едва доловим призрачен характер, който едновременно го привличаше и отблъскваше.

Един глас произнесе зад гърба му:

— Трудничко ни е да пресечем реката, а?

Гласът говореше със странен акцент, но на познат език. Гуламендис скочи и посегна към затъкнатия в пояса му кинжал.

— Да. Затруднявам се да я пресека.

Елфът наведе глава, озадачен от странния му говор. Подобно на сънародниците си, той бе търпеливо създание и затова изчака няколко дълги минути, преди да продължи:

— Не виждам в теб нищо познато, ала си от моя род, това е ясно. Кой си и откъде се взе?

— Аз съм Гуламендис, от скромно, но древно потекло съм, наскоро станах гражданин на Тарендамар.

— Звезден дом — произнесе елфът. — Не съм чувал досега за подобно място. Къде се намира?

— На друг свят.

Елфът повдигна рамене.

— Срещал съм същества от други светове, но никога не съм виждал мой сънародник от друг свят, освен тези едели, които се върнаха при нас от Келеуан...

— Едели? — попита Гуламендис. — И други едели са идвали тук?

Дребният елф кимна. Беше облечен с дрехи от зелена кожа, от туниката до ботушите, а на гърба си носеше изящно изработен лък.

— Да. Ти едел ли си?

— Моите предци са били. Сега сънародниците ми се наричат таредели.

— Народът на звездите — рече елфът и се усмихна. — Това ми хареса. Ела. Можеш да влезеш в Елвандар и ще те посрещнем с добре дошъл. Предполагам, че искаш да разговаряш с кралицата?

— Да — отвърна Гуламендис, докато навлизаха в реката. Изведнъж всички задръжки да я прегази бяха изчезнали. — Мислех, че тук има табути и бариери, които да ме спират.

— Нещо повече — отвърна елфът. — Самата гора Елвандар не позволява на никого да влезе в нея, ако не е добре дошъл. Стига, разбира се, да не използва някоя особено силна магия. Само веднъж нашественици са достигали сърцето на нашите земи, но те са били магьосници с невероятна мощ.

Внезапно иззад дърветата се показаха двама други елфи и Гуламендис застина. Първият елф най-после се представи и представи и тях:

— Аз съм Кристасия, а тези двама мои спътници са Лоратан и Горандис. От известно време те следим.

Горандис кимна и попита:

— Всички твои сънародници ли са високи като теб?

Гуламендис едва сега забеляза, че е с близо педя по-висок от Кристасия, най-високия от тримата.

— Аз съм среден на ръст — отвърна той. — Някои са по-високи, но не повечето.

Елфите се спогледаха, сетне Горандис продължи:

— Трябва да тръгваме, защото до двора на кралицата са три дни път. — Обърна се към Кристасия и Лоратан: — Вие продължавайте да патрулирате, а аз ще го отведа.

Те кимнаха и сякаш се стопиха в гората още докато Горандис се обръщаше към пътеката. Той хукна по нея и след кратко колебание Гуламендис го последва. Когато го застигна, попита:

— Нямате ли коне?

— Имаме — отвърна горският елф. — Но ги използваме рядко, само когато ни чака дълъг път. За три дни не си заслужава да си правим труда.

— Не съм привикнал да тичам — заяви Гуламендис, осъзнал, че очакват от него да поддържа това темпо.

Навлязоха в гъста гора, през която се виеше тясна пътечка. На два пъти Гуламендис се спъна и веднъж дори падна.

— Май нямаш никакви горски умения, а? — подметна Горандис.

— Нямам — призна елфът. — Аз съм градско чедо и опитът ми с пустошта е сравнително кратък и неприятен.

Горският елф се разсмя.

— Градски елф! Никога не бях чувал за подобно нещо. Дори тези, които идват отвъд морето, са живели във ферми или малки селца. Какво пък, всеки ден може да научиш нещо ново.

— Обърна се и отново се затича. — А ние мислехме, че искаш някой да те забележи. Че затова се влачеше по брега на реката.

— Наблюдавали сте ме?

— През целия ден — отвърна елфът.

Гуламендис се ядоса, задето е бил толкова небрежен. Всъщност небрежен не беше най-точната дума — той просто не притежаваше уменията да се прокрадва и спотайва в гората. И със сигурност нямаше желание да ги придобива.

Сандрина се пробуди и стисна боздугана. Нахлузи шлема и беше на крака още преди да си даде сметка какво я е събудило.

Изпълзя от малкото прозорче и се промъкна безшумно до мястото, където беше конят ѝ.

Конят ѝ бе отлично обучен и всъщност тъкмо той я беше предупредил току-що. Тихото му изпръхтяване и мекото тупване на

копито вероятно не биха направили впечатление другиму, но за Сандрина бяха като звън на градска камбана. Някой приближаваше безшумно странноприемницата и едва ли изпитваше симпатия към единствения гост.

По навик, придобит от дългите пътувания, тя спеше облечена. Не беше най-приятният начин за отдих, но с годините бе привикнала. Възможно по-тихо, стиснала щита в лявата ръка и уловила с дясната боздугана, тя се огледа за евентуалния противник.

През градината зад къщата се промъкваха две тъмни фигури — насочваха се право към нейния прозорец. Без да се колебае, защото може би всеки миг щяха да я забележат, тя спусна забралото и се втурна към тях.

Двамата я видяха да изниква от мрака, когато беше на три крачки от тях. Преди по-близкият да успее да се извърне, Сандрина го повали със свиреп удар по главата. Съмняваше се, че след това ще може да се надигне и да ѝ създаде проблеми. Вторият нападател имаше достатъчно време да заеме позиция и се хвърли към нея с меч в ръка. Тя отби острието с щита и го завъртя така, че мечът да се плъзне встрани. Инерцията накара мъжа да се обърне към нея и тя стовари с всичка сила десницата си в лицето му. Силата на удара отхвърли мъжа назад, а Сандрина описа полукръг с боздугана и го удари по коляното. Мъжът рухна на земята, блъсна глава в камънаците и остана да лежи зашеметен.

Сандрина го изрита в главата и той застина. Не я беше грижа дали ритникът ѝ го е убил, но би искала да разпита някой от тези Черни кепета.

Енос и семейството му бяха толкова сдържани, че ги бе заплашила, че ще остави на тях да отговарят за смъртта на човека, който я бе нападнал. Това ги изплаши дори повече от опасността да бъдат обвинени, че са ѝ помагали.

Не изпитваше съжаление към тях. Те пък нямаше как да знаят, че въпреки грубото им поведение не би ги изоставила.

Подритна първия нападател, колкото да се увери, че е мъртъв. Вторият според нея беше в безсъзнание и тя коленичи, за да го огледа. Дишаше, макар и повърхностно и неравномерно. Изглежда, го бе наранила по-сериозно, отколкото възнамеряваше. Е, нещата се

контролираха трудно във вихъра на боя, така че нищо чудно призори да се наложи да погребва и двамата.

Докато се надигаше, усети, че някой стои зад нея. Завъртя се рязко, за да се защити, но в същия миг върху главата ѝ се стовари удар, който се плъзна встрани към рамото ѝ. Беше толкова силен, че тя падна на колене и ако не беше бронята, вероятно щеше да ѝ строши рамото. Но дори косият удар по шлема бе достатъчен, за да я зашемети. Последната ѝ мисъл, преди да рухне в полусъзнание, беше: „Но те бяха само двама!“

Последва нов изблик на болка, после на още няколко места, но тя вече не можеше да ги следи, тъй като съзнанието ѝ се забули в мрак.

* * *

След три дни тичане Гуламендис вече бе сигурен, че за щастието му е достатъчно никога вече да не пристъпва в гора. Щеше да се върне в новия град и за нищо на света нямаше да излиза извън стените му. Любопитството в началото отдавна бе прокудено от болката в изморените му и изранени крака. Успяваше да се държи зад своя далечен роднина само благодарение на изключителната си воля и на съвсем мъничко магия, която обикновено използваше, за да притъпи болката, докато обучава демони.

Спътникът му не беше от приказливите. Нощем, когато се разполагаха на бивак, младият елф — Горандис каза, че бил на по-малко от петдесет години — сядаше край огъня, пушеше си лулата, дъвчеше сушени плодове и отговаряше на въпросите на Гуламендис колкото се може по-лаконично и общо. Укротителят на демони не можеше да прецени дали е опитен в даването на уклончиви отговори, или просто е глупав. Ето защо втората вечер се отказа да го разпитва и веднага заспа.

На третия ден Гуламендис взе да свиква с това ужасяващо темпо. Освен това трябваше да признае, макар и неохотно, че неговият далечен родственик притежава умения, каквито сънародниците му бяха изгубили отдавна. Може да смяташе тези елфи за изостанали, но те бяха превъзходни горски обитатели и без съмнение ненадминати ловци.

По здрач започна да усеща промяната наоколо.

Сякаш витаеше в самия горски въздух. Беше подобна на онова емоционално влечение, което бе изпитал, когато за пръв път се озова на този свят, Родината, чувство, което сега нарастваше с всяка минута, като че ли приближаваха източника на това невероятно усещане.

А после излязоха на една поляна и Гуламендис видя Елвандар.

Огромен град от дървета, чиито гигантски корони бяха свързани с изящни въжени мостове, изпълнени с минувачи.

Гуламендис вдигна глава. Огромните дънери се издигаха право нагоре и някъде там се губеха в гъстите листа, които изглеждаха почти сини във вечерния сумрак, но като че ли същевременно изпускаха бледо сияние. На места се мярваха и дървета със сребристи, златисти и дори бели листа. Всичко това бе обгърнато в почти призрачна светлина и той падна на колене, а по страните му се застичаха сълзи.

— Нямах представа — прошепна тихо.

Горандис спря, обърна се и го погледна. Изглежда, нещо в лицето на Гуламендис го накара да преглътне ироничната си забележка, ако въобще се готвеше да отпразва такава. Това беше дълбоко емоционален и личен момент.

— Звездите — прошепна Гуламендис. — Имате толкова много!

— Кои звезди? — попита Горандис.

Магьосникът посочи.

— Дърветата. Ние ги наричаме... имаме седем. Отнесени от този свят преди хилядолетия. Казваме им Седемте звезди. Ние сме Кланове на Седемте звезди.

Горандис завъртя глава, сякаш се опитваше да си припомни нещо, после каза:

— Елвандар винаги е изглеждал така.

Дърветата бяха толкова нагъсто, че нямаше как Укротителят на демони да определи колко са. Двайсет, трийсет — но имаше и още по-нататък. Нещо повече, някои от тях бяха в цветове, каквито не бе виждал. От Седемте звезди четири бяха с медно-бронзови листа, две с яркожълти и едно с великолепен сребрист цвят. Но тук имаше сини листа, тъмнозелени, червени, оранжеви, сребърни и златни. Сияеха толкова ярко, че в сравнение с тях Седемте звезди бяха само бледо подобие.

Укротителят на демони се изправи и каза:

— Толкова са много...

Горандис сви рамене.

— Не зная колко са, но наистина са доста. Непрестанно се раждат дечица, които се нуждаят от пространство, и Тъкачите на заклинания засаждат фиданки, а майсторите озеленители ги подтикват да растат бързо. — Даде знак на Гуламендис да го последва. — Ела, сам ще видиш.

С височината си от близо седем стъпки Гуламендис стърчеше над всички елфи, с които се разминаваха. Ала дори само дрехите му бяха достатъчни, за да си личи, че е чужденец. Никой нямаше такава яркочервена коса. Имаше червеникавокестеняви и доста русоляви елфи, но повечето бяха с тъмнокафява коса, веждите им не бяха така извити, нито чертите — толкова фини. Семпли, с нищо непривличащи вниманието същества.

Отведоха го нагоре по една вита стълба, обикаляща дънера на огромно дърво и стигаща до широка платформа.

Укротителят на демони спря стъписан.

По краищата на просторната платформа се бе разположил съветът на елфите: Тъкачите на заклинания, елдарите и много други, а в центъра имаше два трона. Жената, заела по-високия, имаше царствен вид, макар че според представите на Гуламендис робата ѝ бе доста семпла, без типичната изящна украса, която често можеше да се види по дрехите на таределските дами. Имаше красиви меки черти, а на челото си носеше златен обръч.

Но съществото, което седеше редом с нея, бе истинската причина за вцепенението на Укротителя на демони. Макар да седеше на по-нисък трон, нямаше съмнение, че е неин съпруг. Двамата се държаха за ръце, като семейна двойка, споделила дълъг съвместен живот. Ала това създание бе нещо много повече. Това бе истински воин по рождение, излъчващ сила, каквато Укротителят на демони не бе усещал в нито една жива твар. Дълбоко в себе си, от недрата на своето същество, магьосникът знаеше, че седящият на трона е валхеру.

— Добре дошъл — заговори кралицата. — Бихме искали да узнаем името ти и откъде идваш.

Гуламендис сведе очи и заговори с тих почтителен глас:

— Казвам се Гуламендис, милейди. Аз съм Укротител на демони от Клановете на Седемте звезди. Дойдох да моля... — Млъкна и се

огледа. Чувстваше се близък с тези хора и същевременно те го отблъскваха с нещо. Имаше много познати черти в тях, но и много, което не разбираше. Събра сили и продължи: — Дойдох да моля за помощ.

— И с какво бихме могли да ти помогнем? — попита кралицата на елфите, но погледна към своя спътник.

Гуламендис си пое дъх и продължи:

— Нашите учени смятат, че сме напуснали това място в дни на безумие, когато боговете са се сражавали в небесата над нас.

— Отново втренчи поглед в съпруга на кралицата. — Избягали сме през звезден мост и после дълго сме обитавали други светове.

— Както и моят народ, Гуламендисе — рече един елф с дълга роба, който се бе надигнал от мястото си. — Ние сме елдари, хранители на знания, и векове наред обитавахме друг свят, преди да се върнем тук.

— Братовчеде — отвърна Гуламендис, — някога ние също сме били елдари, според нашите учени. Приели сме името Кланове на Седемте звезди и сега се наричаме таредели.

И тогава заговори валхеру:

— Преди края на войната ли сте отпътували?

Гуламендис кимна, твърде изплашен да го заговори. Тези легендарни същества бяха върховните господари на Народа и той бе ужасен от мисълта, че едно от тях сега се намира тук.

— Аз съм Томас, Военачалник на Елвандар — рече мъжът и се изправи. Когато се приближи, Гуламендис забеляза, че в него има нещо различно. — Нося мантията на едного, изчезнал преди векове, и пазя в себе си неговите спомени, но съм повече от него. Друг път ще ти разкажа тази дълга история, а засега ето какво ще чуеш от мен: вие сте свободни хора. Така е било казано по времето на Войните на хаоса и това е истина и сега. Настани се тук и си почивай, Гуламендис, сподели с нас вашата история, защото при нас си сред приятели.

Макар да бе с цяла глава по-висок от Томас, Гуламендис се чувстваше джудже в негово присъствие. Не разбираше напълно смисъла на думите му, но ги намери за успокояващи. Дори той наистина да бе валхеру, с нищо не личеше да властва над този народ, нито да заявява претенциите си към неговия.

И тогава Укротителят на демони долови странна миризма. Същата, която бе усетил, докато минаваше през човешкия град. Миришеше на пръчиците, които горяха и вдишваха. Той огледа трона и откри, че в сенките отзад стои дребна фигура. Възрастно джудже с побеляла коса. Джуджето пристъпи напред, втренчило поглед в Гуламендис, всмукна от лулата си и каза:

— Време беше да се появиш, момко. Още преди месеци донесохме тук вестта за теб. Почти ми омръзна да те чакам.

Томас се усмихна и кралицата се засмя, а очите ѝ засияха весело, но Укротителят на демони запази самообладание. Знаели са, че ще дойде? Но как? Само допреди три седмици го държаха в клетка и брат му трябваше да се пазари за живота му.

Гуламендис прикри объркването си и кимна. Не намираше сили да се усмихне на джуджето. Обърна се към кралицата на елфите и заговори:

— Милейди, ще ви призная, че съм ужасно изморен от пътя и доста изгладнял. Не бихме ли могли да разговаряме утре, когато ще мога да се представя в по-добра светлина?

— Но разбира се — отвърна кралица Агларана, посочи Горандис и нареди: — Отведи го да си почине и да се нахрани. Утре ще продължим разговора. — После погледът ѝ отново се спря на Гуламендис: — Отдъхни си добре. Имаме предостатъчно време да обсъждаме най-различни неща.

Укротителят на демони кимна и се поклони. Надяваше се кралицата да е права, защото това би означавало, че народът му се е измъкнал от Андкардия и порталът между светове е бил разрушен завинаги. Но от топката в стомаха си усещаше, че не е така, че дните, преди опасност с ужасяващи мащаби да се стовари върху това идилично място, бързо се топят.

12. ОЦЕЛЯВАНЕ

Единственото, което чувстваше, бе болка.

Някакъв смътен подтик я караше да предприеме нещо, но тя не можеше да определи какво точно. Дори да диша бе ужасно трудно, а болката я прорязваше като нож. В далечината някой изстена.

Болката зад спуснатите ѝ клепачи я държеше будна. Стори ѝ се, че нечии ръце я повдигат внимателно. Бяха силни, но нежни. Устните ѝ докоснаха вода.

Жажда. Гърлото ѝ бе като пергамент, очите ѝ сякаш бяха пълни със засъхнал пясък. Опита се да ги отвори, но дори за това не ѝ стигнаха силите. Един глас прошепна тихо:

— Аха, май ще те бъде.

Отново една нежна, но силна ръка повдигна брадичката ѝ и до устните ѝ се допря съд с вода. Тя отпи дълбоко и болката се върна.

От устните ѝ се изтръгна стон. Тя отново се помъчи да отвори очи и този път успя. Виждаше размазано, отделни образи идваха на фокус и тя се опитваше да ги разпознае.

— Не бързай — произнесе тихият глас.

Сандрина отпи само глътчица. Водата имаше метален вкус и тя осъзна, че това е вкусът на засъхнала кръв, вероятно нейната. Помъчи се да помръдне, но болката я преряза.

Този път едва не се разплака. Нямахше частица от тялото ѝ, която да не я боли, никога досега не бе изпадала в по-тежко състояние, а през годините бе преживяла доста неща. Премигна и усети, че някой докосва с влажна кърпа лицето ѝ и внимателно ѝ избърсва очите.

Неясните очертания взеха да придобиват по-конкретна форма и тя видя, че се намира в сумрачно подземие. Самотна светлинка, трепкаща в кандило, хвърляше жълтеникави отблясъци върху сиво-черните стени. Все още не можеше да различи чертите на човека, надвесен над нея, тъй като светлината бе зад гърба му.

— Май ще те бъде — повтори той шепнешком.

— Какво стана? — попита тя и гласът ѝ бе по-скоро болезнена въздишка.

— Ще се престоря, че те разбирам — каза мъжът и приседна на проснатото на пода одеяло, до кандилото. Сега вече го виждаше по-добре, макар че лявото ѝ око все още бе замъглено. Когато го затвори, картината се подобри.

Изглеждаше стар, ала същевременно в докосванията му се усещаше нещо, което подсказваше, че е съхранил доста сила за възрастта си. Имаше изсечено лице, остър нос и хлътнали очи под надвиснали вежди, а квадратната му брадичка бе обрасла със сива брада. Нямаше нищо привлекателно в него, ала си личеше, че на младини е имал завидна осанка. Някои жени намираха това за по-привлекателно от хубавото лице.

Ръцете му не спираха да работят, докато говореше.

— Някой ужасно е държал да ти види сметката. — Наля още вода в металната купа. — Промушили са те няколко пъти, след това са те съблекли и са те хвърлили от скалите.

Сандрина почти не можеше да помръдне. Тялото ѝ бе натежало и отпуснато като купчина парцали. Издаваше някаква странна, непозната миризма. Езикът едва помръдваше в устата ѝ.

— Кой... си ти?

— Аз ли? — попита старецът и се усмихна. — Аз съм си аз. Хората тук не обичат чужденци.

— Значи аз съм открила... — Отпусна глава назад и затвори очи. — Аз...

— Ти трябва да си починеш — рече той. — Извадих те от водата преди три дни. Не бях сигурен, че ще оцелееш. — Засмя се и добави: — Да знаеш само на какво приличаш, момиче.

Тя усети, че отново ѝ причернява, но преди това успя да каже:

— Не си първият, от когото го чувам.

Времето се нижеше в периоди на дълбока просъница и краткотрайно връщане в съзнание. Сандрина знаеше, че е разговаряла с мъжа поне веднъж, може би и повече пъти, но не помнеше нищо от това, което си бяха казали. Най-сетне се пробуди с ясен ум, макар че още я болеше, когато се опита да седне. Беше завита с купчина кожи от

тюлен или видра и лежеше върху дюшек от мръсни парцали. Окървавената ѝ пелерина бе свита на топка и подложена за възглавница. Едва сега осъзна, че е гола, ако се изключеха бинтовете. Едва ли бе моментът да се притеснява за благоприличието. Болеше я навсякъде и тя се зае да огледа пораженията. Имаше няколко рани, някои доста дълбоки. Повдигна превръзката на лявото си бедро и отдолу видя грубо защита порезна рана. Ако се съдеше по болката в гърба, там също имаше рана и когато се закашля, я заболя толкова, че едва не изгуби съзнание.

Болеше я при всяко по-дълбоко вдишване. Но това не бе острата, пронизваща болка на прясната рана, а приглушеното терзание на вече нарастващата. За първи път в живота си съжали, че не се е научила на някои лечебни заклинания. Би мога да ускори процеса на оздравяване, ако раните не бяха особено тежки, но щеше да се нуждае от съсредоточаване и сила, две неща, които в момента ѝ липсваха.

Беше сама. Надигна се бавно и подпря една от кожата на стената за облегалка. Задачата бе изнурителна, но се справи. Беше ѝ омръзнало да лежи. Освен това бе време да получи отговори на някои въпроси.

Унесе се в дрямка и когато се пробуди, мъжът бе приклеknал при разпаления огън, където кипеше гърне с вода. Погледна я и се захили.

— Раци! — обяви тържествено. — Казах ти, че няма да те държа само на супа.

Използваше някакво доста интересно гърне, плитко като тава. Тя се зачуди как пламъците не проникват вътре, но предположи, че докато е пълно с вода, няма такава опасност.

— Откъде взе раци? — попита отпаднало.

Той посочи входа на пещерата.

— Долу при скалите има малко езеро и при отлив те остават в него. Понякога остава и риба, но трябва да я ловя с голи ръце, а това не е никак лесно. А виж, раците... — той махна небрежно с ръка, — достатъчно е да ги издебнеш отзад, за да не те оципят. — Бръкна в торбата, извади един рак и го пусна в кипящата вода. — Нямаме масло — рече и се разсмя, сякаш бе казал голяма шега.

Макар да му бе благодарна, че ѝ е спасил живота, Сандрина не се съмняваше, че е леко побъркан.

— Как ме намери? — попита тя пресипнало.

Чул гласа ѝ, той се надигна, взе един мях с вода и я приближи.

— Бях го оставил тук до теб, но не си го видяла. — Остави я да пие до насита. Водата беше горчива, богата на минерали и все пак утоли жаждата ѝ. — Търсех раци — продължи след малко мъжът, — а вместо раци намерих теб. На скалите. Беше почти умряла. После те донесох тук.

Тя присви очи. Не изглеждаше толкова силен, че да я носи, но може би се лъжеше?

— Последното, което помня, бе, че убих един бандит, може би бяха двама, и някой ме нападна отзад. — Тя млъкна за момент, сетне добави: — Бях твърде самоуверена.

Старецът се разсмя, сух, лаещ звук.

— Аз пък нямам никаква самоувереност! Аз съм мишка! Крия се в пукнатините, зад стени, под подове!

— Важното е, че си оцелял — отбеляза Сандрина, докато старецът бъркаше с пръчка раците в кипящата вода. Той извади един, пусна го върху парче кожа и му счупи черупката с няколко удара със заострен камък. Сетне ѝ поднесе месото.

— Да, оцелях — каза и в гласа му се долови огорчение. — Оцелях.

— Кой си ти? — попита Сандрина.

— Кой съм аз? — отвърна той. Облегна се назад и обмисли въпроса. — В близкото село ме наричат отшелник — когато въобще ме забелязват. — Той се огледа, сякаш можеше да вижда през стените на пещерата. — Преди много време съм дошъл от планините.

— Преди колко много?

— Преди много — повтори той, сякаш това бе напълно достатъчно.

— Имаш ли име?

Отново му се наложи да помисли. Накрая рече:

— Имах, но тъй като много отдавна никой не го е използвал, не мога да си го спомня.

Тя се намести и смръщи вежди от болка.

— Май са ми счупени ребрата.

— Предполагам, че са те ритали. Но сигурно Рутия е бдяла над теб — рече той. Имаше предвид Богинята на късмета.

Тя се разсмя и мигом съжали. Болеше я навсякъде.

— Наистина трябваше да си мъртва — рече старецът и кимна енергично. — Шест дълбоки рани, всяка от които би трябвало да те убие. И още доста по-плитки, от които си изгубила страшно много кръв. Мисля, че са те повалили в несвяст, после са те съблекли и са те рязали. С нещо си ги ядосала.

— Сигурно защото убих един от тях, а може би двама.

— Това ще да е. — Той кимна. — Това ги е ядосало. И след като са те съблекли и са ти взели дрехите, са те хвърлили от скалите. Мислели са, че вече си мъртва. И би трябвало да загинеш на скалите, но заради прилива си паднала в една плитчина близо до селото. — Кимна отново. — Рутия!

— При първа възможност ще поднеса дарове пред олтара ѝ. — Сандрина не се шегуваше. Хранеше искрена вяра, макар че възгледите на нейния орден не съвпадаха напълно с вярата в тази богиня: нейните хора приемаха хаоса и липсата на равновесие в света за нещо естествено.

— Добре ще е да го сториш — съгласи се отшелникът. — Водата е много студена и това малко е поспряло кръвотечението. А вълните са те изхвърлили на брега. И аз те намерих и те донесох тук. — Той се пресегна и взе нещо, което приличаше на вързоп от кожа и парцали. — Виж какво ти направих.

Тя не знаеше какво точно ѝ предлага, но все пак каза:

— Благодаря ти.

— Можеш да го носиш, когато се почувстваш по-добре.

И тогава Сандрина започна да си дава сметка: беше на поне две седмици езда от най-близкия храм и дори наблизко да имаше кешийски представители на властта, в което се съмняваше, едва ли щяха да се заинтересуват от някакво момиче, загърнато в парцали — пък макар и да твърди, че е Непреклонен рицар от ордена Щит на слабите. Пеша бе на месец от каквато и да било помощ дори ако събере достатъчно сили да върви, а без оръжие и пари шансовете ѝ да се добере до храма бяха нищожни.

Тя се облегна назад и въздъхна, после бавно задъвка. Ракът беше изненадващо вкусен, макар и малко солен.

— Е, какво ще кажеш? — попита старецът.

— Че ще трябва да намеря тези, които са постъпили така с мен.

Той я погледна втрещено, сякаш е обезумяла.

— Защо?

— Защото ми взеха оръжията, дрехите и един много добър кон. Искам си ги.

Той се изсмя, сепна се, после се разсмя отново, този път с цяло гърло. А когато спря да се смее, каза:

— Само не казвай, че не съм те предупреждавал. Искаш твърде много от Рутия, а тя и без това вече се е погрижила за теб.

— Може би — отвърна Сандрина. — Но когато приключа, те ще са тези, които ще молят за пощада.

Дояде рака в мълчание.

Дните продължаваха да се редят един след друг и най-сетне усещането ѝ за хода на времето се върна. Нямаше представа колко дълго е лежала в пещерата, но предполагаше, че са минали три седмици, може би дори месец. Тялото ѝ бе покрито с белези, някои от грубия конец, с който я бе зашил отшелникът. И друг път за нея се бяха грижили разни целители — от опитните майстори на Храма до прости селски врачки с техните билки и отвари. Ала никога досега не се бе възстановявала от по-тежки рани в толкова примитивни условия.

Когато почна да вади конците от зарасналите рани с игла, изработена от рибешка кост, си помисли, че трябва да благодари на отшелника, както и на Богинята — и че може би трябва да включи в благодарностите си и Рутия. Това, че бе жива, бе несъмнено доказателство за съществуването на добронамерена сила, която бди над нея.

Докато отшелникът се прибере, бе извадила почти всички конци, до които можеше да стигне. Протегна му иглата от рибешка кост и кимна към гърба си. Той се приближи, наведе се и с опитни движения измъкна конците от раната. Сандрина усети, че по гърба ѝ се стекоха няколко капки кръв, но поне вече можеше да се движи, без шевовете да се опъват.

Навлече примитивната рокля, която ѝ бе ушил старецът, и каза:

— Така е много по-добре.

— На твое място бих почакал още малко. Някои от раните са доста дълбоки.

— Познавам добре тялото си — успокои го Сандрина. — Ако бях почакала още малко, шевовете щяха да започнат да се връзват в кожата. А ти нямаш голям избор от хирургични инструменти тук.

Кой знае защо, това му се стори смешно и той се разсмя.

— Някога имах. — Изведнъж се сепна и наклони глава, сякаш се вслушваше в нещо. — Дали съм имал?

Каквото и да бе сполетяло този човек много отдавна, беше изгубено безвъзвратно, дори за него. Трагедия, болест или отмъстителен бог, каквато и да бе причината, спомените му бяха изтрити. Но от друга страна, той бе проявил към нея загриженост, каквато не можеше да се очаква от непознат. Би искала да му се отплати по някакъв начин, но нямаше нищичко. Беше я намерил гола както в деня, когато се е родила. И все пак не можеше да остави този въпрос нерешен.

— След като си уредя сметките с моите убийци, бих ли могла да направя нещо за теб?

Той помисли малко, после каза:

— Искам да имам истинско гърне. — Изведнъж очите му се разшириха от възмущение и той възкликна: — Не! Чайник! — Кимна енергично. — Да, хубав железен чайник! — Хрумна му нова мисъл. — И нож също! Нож, за да мога да чистя рибата. Да, това ще е чудесно.

Сърцето ѝ се сви. Желанията му бяха толкова скромни и благодарността му дори само задето му бе обещала я трогна.

— Ще ги имаш, и дори повече — прошепна тя.

В пещерата се възцари тишина. Мъжът хвърли още съчки в огъня. Навън слънцето се спускаше към хоризонта и мракът бързо се съгъстяваше. Тя легна по гръб и затвори очи. Имаше нужда от почивка. Най-много след ден или два щеше да напусне тази пещера — имаше едни хора, хора с черни шапки, които трябваше да умрат.

Сандрина премести тоягата в другата си ръка. Тоягата бе единственото ѝ оръжие и тя се чувстваше гола и беззащитна в кожата от видра, която носеше. Едно е да спиш завита с нея, друго — да е единствената броня, с която разполагаш.

Вече пристъпваше съвсем уверено, укрепила силите си, доколкото това можеше да стане с диета от раци, миди и коренища.

Жадуваше за сваятна храна, но знаеше, че по-важното е първо да си върне дрехите и оръжието и да се разплати за новите белези, които носеше по тялото си. Надяваше се, че с коня й всичко е наред — това бе едно от най-добрите животни, които бе имала. Беше не само млад и енергичен, но можеше да е зъл и агресивен към противниците й.

Приближи странноприемницата отзад, от последното място, което помнеше и което бе логичната начална точка за преследването на нейните нападатели. Надяваше се, че Енос и семейството му не са пострадали, въпреки че се бяха оказали наистина неприятни хора.

Не се виждаха светлини. Беше по здрач и ако нямаше пътници, Ивет щеше да е в кухнята и да приготвя вечеря за мъжа си и синовете им. Но когато доближи прозорчето, вече предчувстваше, че със семейството не всичко е наред. Изтича при задната врата на къщата. Тя зееше отворена.

В кухнята откри първия труп, вече вмирисан, на Ивет. Жената лежеше просната на пода с извита под неестествен ъгъл глава. Сандрина бързо определи, че някой я е сграбчил отзад и й е счупил врата. Дрехите й бяха непокътнати, така че поне не я бяха изнасилили, преди да я погубят. Не че това променяше нещо — освен че смъртта й е била бърза и сравнително безболезнена.

Сандрина не знаеше защо са я убили: може би задето й бе предложила храна и подслон, или пък за да прикрият следите от убийството на един Непреклонен рицар. А може би заради удоволствието от убиването. Беше почти сигурна, че вътре в странноприемницата ще открие труповете на бащата и двете момчета. Зачуди се дали няма да намери някое от онези смехотворни оръжия, които ги бе видяла да използват срещу бандитите.

Откри три меча и един очукан щит в шкафа за храна в кухнята. Оръжията имаха толкова жалък вид, че убийците ги бяха зарязали, макар че бяха претършували навсякъде за храна. Все пак намери торба просо. Дори мисълта за тази примитивна храна накара устата й да се напълни със слюнка. Трябваше да напаля огън и да кипне вода. Но покъсно. Сложи торбата до печката и продължи с претърсването.

В друг ъгъл на кухнята откри чиния с ябълка. Беше се спаружила, но Сандрина я ухапа лакомо. Въздъхна. Не знаеше какво я чака през следващите няколко часа, но поне нямаше да е гладна смърт.

Излезе навън въоръжена с щита и най-добрия от трите меча — макар че дори той беше тъп — и отиде при прозорчето на стаята си. Ориентира се къде точно бяха тримата с мъжете, които беше убила по време на кратката битка, и определи къде е стоял този, който е наблюдавал всичко, а сетне я бе нападнал изотзад. Ето там! Фиксира мястото в съзнанието си, излезе и забърза нататък. Заради краткото време между битката и нападението това бе най-логичното място, където да дебне непознатият нападател.

Огледа района на чезнещата светлина. Скоро щяха да изгреят луните и можеше да поеме на път — но по-важното бе да реши накъде да тръгне.

Изчака търпеливо да изгрее голямата луна, скоро след това последвана от средната. Малката щеше да се появи след няколко часа и макар че още не беше Трилунна светлина, беше достатъчно светло, за да се ориентира. Тя огледа склоновете на хълмовете зад странноприемницата — издигаха се към източните планини, — за да забележи пътеки нагоре, и бързо откри каквото търсеше. Имаше дере между два невисоки хълма, което продължаваше нагоре като бразда по планината. Ако нощта бе мъглива или дъждовна, едва ли щеше да го забележи.

Заради сумрака не беше лесно да определи точно посоката и разстоянието, а и съзнанието ѝ още бе леко замъглено. Неща, които би трябвало да си припомня лесно, често изискваха определени усилия. Предполагаше, че причината е в удара по главата или от падането ѝ върху скалите. Тези негодници щяха да си платят за всичко това.

Стисна по-здраво ръждясалия меч. Би тръгнала след тях дори ако бе въоръжена само с тоягата.

Два часа след изгрев-слънце най-сетне се натъкна на следи от шест или седем коня, единият от които почти сигурно бе нейният. Сега вече беше сигурна, че е на прав път. Даваше си сметка, че раните и времето, прекарано на легло, са я отслабили, и знаеше, че мечтата ѝ да влезе право в лагера на бандитите и да ги накаже си остава само мечта и нищо повече. В Храма я бяха научили на някои заклинания, но те

изискваха сила на волята и концентрация, на каквато в момента не беше способна. И все пак жреците, монасите и сестрите от ордена бяха втълпили тези заклинания дълбоко в съзнанието ѝ и при подходящи условия, подхранвана от гнева, вероятно би могла да ги използва. Ако пък се провалеше и я убиеха... Порталът на душата! Тя изведнъж си спомни, че го няма. Държеше го при другите си ценности в кесията. Прокле се заради глупостта си. Не биваше да позволява да я убият, поне засега. Мисията ѝ не беше завършена и нямаше начин да прати събраните сведения на отец-епископа в Крондор.

Отново се ядоса на себе си, че бе действала толкова невнимателно. И друг път си бе имала работа с главорези и бандити и знаеше, че би трябвало да огледа мястото за някой трети, който държи конете или стои на пост отстрани, преди да нападне онези двамата. Ако го беше направила, нямаше да се стигне дотук.

Въздъхна. Сега не беше моментът да съжалява за случилото се.

Вървя още час по пътеката, преди да чуе гласове. Почти веднага и без да разбере причината за това, настръхна. Защото не бяха обичайни гласове от лагер, каквито очакваше — приглушени разговори, тропот на спънати коне, може би смях и дрънчене на почиствано оръжие, — а ритмични напеви. Не знаеше езика, но нещо в звученето му я накара да стисне зъби. Не беше кешийски, нито от Кралството. Сандрина говореше добре доста езици и можеше да различи още повече, но сега дори не бе сигурна, че чува човешка реч.

Пътеката навлизаше в тясна клисура между два зъбера и тя предположи, че от другата страна има малка долина. Избра левия склон и се закатери по скалата. Ако оттатък бе разположен пост, не искаше да попадне право в засадата. Но остана изненадана, когато надзърна зад ръба и не видя часовой, макар че това щеше да е най-подходящото място.

А после изведнъж се оказа свидетел на ужасяваща сцена. Нямаше постове, нито часовой, защото нито един мъж или жена със здрав разсъдък не би приближил това място.

Мъж с тъмнооранжева роба с черен ширит — ако се съдеше по вида му, беше магьосник — стоеше прав, вдигнал над главата си черен дървен жезъл. На върха на жезъла имаше някаква кристална сфера, пулсираща със зла пурпурна светлина. Дори само като я гледаше, Сандрина почувства парене в очите.

Преглътна горчива слюнка и едва се овладя да не повърне.

В другия край на пътеката стояха няколко бандити. Бяха облечени в разнородни дрехи, но всички изглеждаха обръгнали, опитни воители. Най-вероятно това бяха добре платени наемници и бивши войници, но не и фанатици. Повечето бяха извърнали глави, за да не гледат касапницата пред тях, а тези, които я гледаха, бяха пребледнели.

Около голям плосък камък бяха коленичили неколцина свещеници и жрици, с разтворени широко раса, за да се виждат голите им гърди и гърбове. Зад тях стояха други, чиито гърбове бяха покрити с кървави дири от бичуване, плътно до коленичилите пред тях. Изглежда, това бе някакъв мъчителен ритуал за поднасяне на кръв, но на кого?

В средата на камъка бяха струпани човешки тела. Поне десетина мъже и жени, Сандрина разпозна и детска ръка и предположи, че е на някое от момчетата на Енос. Беше претърсила за тях странноприемницата и когато не ги откри, си помисли с надежда, че може да са се спасили. Нападателяте бяха изненадали Ивет в кухнята и я бяха убили, за да не вдигне тревога. След това вероятно бяха заловили мъжа и синовете му. Ако се съдеше по броя на труповете, бяха докарали и жители на селцето.

На върха на купчината се гърчеше тялото на последния оцелял: ръцете и краката му бяха завързани с въжета, всяко изопнато от някой от монасите долу.

Магьосникът приключи с напевите и изведнъж във въздуха над дърпация се мъж се появи нещо. Жертвата нададе ужасен вик, зърнала страховитото чудовище с паякоподобни крайници, остър клон и огромни криле като на прилеп, което увисна над него и след миг кацна на корема му.

Демонът отметна глава и нададе рев, от който зъбите на Сандрина затракаха. Неколцина от войниците неволно отстъпиха назад. Демонът изви глава, за да погледне отблизо жертвата си, с което заприлича на огромен черен лешояд, сетне с изненадваща бързина вдигна една от дългите си възлести ръце и я заби в гърдите на нещастника. Сандрина чу познатия звук на разкъсвана плът и трошачи се кости, но писъците на мъжа секнаха в мига, когато дробовете му

бяха изтръгнати от гърдите. Ала преди животът да го напусне, той стана свидетел на това как му изваждат сърцето.

Сандрина бе виждала много ужасни неща в живота си от упадъка и насилието в детството ѝ в бордея до десетки кървави битки. Беше гледала мъже да умират в собствените си изпражнения, довършвани, за да не се мъчат, от своите приятели, беше виждала убити деца и цели опустошени села, нападнати заради малкото им припаси, но нищо не можеше да се сравнява с това пиршество на злото пред нея.

Помощниците склониха глава пред магьосника и отново подновиха напевите. Демонът разпери криле, литна и кацна на жезъла и магьосникът се олюля под тежестта му — вероятно чудовището бе по-тежко, отколкото изглеждаше. Но как тогава можеше да лети?

Това е магия, укори се тя. Не биваше да разсъждава толкова повърхностно. Това творение бе призовано от някой свят, където природните закони са съвсем различни. И все пак отстрани изглеждаше, сякаш магьосникът се олюлява.

Изведнъж той падна и с гневен вик чудовището изчезна, оставяйки след себе си мазно димно петно и неприятна воня.

Викът, надигнал се от свещениците, бе вик на деца, изгубили родната си майка.

Магьосникът понечи да се надигне, ала свещениците се нахвърлиха върху него с голи ръце, други замагнаха с камшиците си и той падна отново. А после те го разкъсаха с голи ръце.

Сандрина си пое бавно дъх. Щеше ѝ се да има поне малко представа за това, което ставаше долу.

Ако се съдеше по израженията на войниците, те също бяха потресени. Мнозина от тях бяха хванали дръжките на мечовете си, сякаш очакваха всеки миг да ги нападнат. И тогава Сандрина забеляза нещо, което досега бе пропуснала. На главите си мъжете носеха всякакви неща — шапки, кепета, пристегнати кърпи — но всички те бяха черни. Тези мъже бяха Черните кепета, за които говореха селяните, същите, за които я бе предупреждавал и отец-епископът.

Тя се дръпна назад и се сниши зад една скала. Защо банда главорези би дошла в това усамотено място? Защо биха влезли в съюз с групичка почитатели на демони? И каква бе целта на кървавия ритуал, на който бе станала свидетел?

Знаеше, че час по-скоро трябва да се върне в Крондор, но и че трябва да потърси отговорите на тези въпроси. Отец-епископът щеше да я разпитва часове наред, а засега тя не знаеше почти нищо. Може би някой в Храма би могъл да обясни по-добре нещата, които бе видяла, което означаваше, че трябва да овладее отвращението си и да продължи да гледа. Пое си дъх и отново надигна глава.

Едно бързо преброяване установи, че главорезите са около трийсет, а членовете на зловещия култ — двайсетина. Земята бе осеяна с обезобразени трупове, между тях и този на магьосника. Тя пропълъзя встрани в сенките зад скалата. Светлината на луните бе достатъчно силна, за да я забележат, ако някой случайно погледне към нея. Но от друга страна, те бяха сигурни, че е мъртва, и следователно бдителността им щеше да е притъпена.

Свещениците се загърнаха в расата си, без да обръщат внимание на кървавите резки по гърбовете си. Сандрина се зачуди дали не знаят някои целебни заклинания, защото иначе повечето от тях щяха да се тръшнат с висока температура още до вечерта. А може би просто не ги интересуваха.

Култовете бяха анатема за организираните храмове. Почти винаги се основаваха на ориентирани към злото учения или на някоя недоказана еретична теория. И сееха безверие и страх. Като Непреклонен рицар Сандрина невинаги се приемаше за служител на Храма и дори когато я разпознаваха като член на религиозен военен орден, хората не смятаха, че може да прибегва до магия. Едно нещо бяха свещениците и жриците от храмовете в големите градове. На градските свещенослужители, монасите и дяконите по принцип се гледаше като на основата на всяко общество. Но в малките селца всеки, който използваше магия или знаеше заклинания, всяваше само страх.

Ако отец-епископът не ѝ забранеше, тя бе готова лично да докладва в храма на Лимс-Крагма в Крондор за това, което се случваше тук. Никой не хранеше по-малка поносимост към злата магия на смъртта от последователите на Богинята на Смъртта, които вярваха, че тя единствена трябва да определя кога хората да се явяват на съд пред нея. Повечето мъртвешки магии, или некромантии, покваряваха или почерняха напускащата тялото на умирация душевна енергия, с което нанасяха пряко оскърбление на Богинята, тъй като

тази душа нямаше да достигне Залата ѝ, където да бъде съдена и преродена. Сандрина не се съмняваше, че Храмът на Лимс-Крагма ще прати цял отряд Теглещи мрежата, техния военен орден, за да се справят с този проблем.

И все пак тя трябваше да е върна преди всичко и най-вече на своя Храм.

Както очакваше, войниците тръгнаха отделно: разговаряха тихо и се стараеха да се държат на разстояние от членовете на култа. Последните също се насочиха на изток от мястото, където се бе състояло кървавото жертвоприношение. Тя почака, докато се отдалечат, сетне се спусна долу, за да ги последва.

Стиснала в едната си ръка нащърбения меч, а в другата щита, Сандрина пое след Черните кепета.

Краката я боляха все по-силно. Изпитваше неимоверна отпадналост, комбинация от умората, още незаздравелите напълно рани, недояждането и жаждата, както и непрестанното напрежение. Но поне бе открила това, което търсеше: лагера на Черните кепета. Там имаше още хора: десетина души, които, изглежда, бяха пленници, и двама пазачи. На пленниците, вероятно местни селяни, бе възложено да вършат черната работа — наглеждаха огньовете, готвеха, почистваха дрехите, оръжията и снаряжението. В лагера цареше мрачна тишина: изглежда, вестта за това, което бяха направили жреците, се бе разпространила.

Сандрина видя коня си — беше вързан в дъното на лагера. Изглежда, бандитите се бяха разположили тук отдавна — имаше няколко колиби и дори една по-голяма къща. Тримата воители, които влязоха в нея, вероятно бяха главатарии на наемниците, за каквито ги смяташе Сандрина. Това може би беше по-добре, защото за разлика от религиозните фанатици, наемниците знаеха кога да се откажат.

Първата мисъл, която ѝ хрумна, бе да изтича долу, да яхне коня си и да препусне, но освен ако всички обитатели на лагера не спяха дълбоко, нямаше никакви шансове да успее. Не по-малко я интересуваше и у кого може да е кесията ѝ. Ако някой от главорезите бе намерил Портала на душата, би могъл да го сметне за обикновен скъпоценен камък. Приличаше на тъмен рубин или сапфир, в

зависимост от светлината, но ако попаднеш в ръцете на магьосник, той бързо щеше да разбере, че това е висша магия, и вероятно щеше да се опита да го унищожи.

Какво да прави? Разкъсваше се между задължението да докладва за местонахождението на лагера и желанието да научи колкото се може повече. Освен това не разполагаше с никаква екипировка за пътуване надалече и трябваше да замести с нещо откраднатото оръжие и броня. Би могла да повали някой часовой и да вземе каквото може от него.

Зачака лагерът да утихне. Пленниците, които поднасяха храна и вода, се присвиваха уплашено, когато ги повикваха или заговаряха. Войниците се държаха с тях надменно. Сандрина не знаеше на какво се дължи това поведение, но несъмнено не беше на щастливо съвместно съществуване.

Зае се да преценява възможностите. Най-добре беше да почака, докато всички в лагера заспят. Но най-силно я измъчваше миризмата на топла храна.

Събирането на информация бе от жизнено значение, но едва ли би могла да го осъществи, ако умре от глад и изтощение. Тя въздъхна и се опита да се настани удобно, доколкото това бе възможно на твърда земя.

Минаха часове, но едва когато голямата луна се запуска към хоризонта, а малката се подаде в другия край, последните обитатели на лагера си легнаха. От вратата на къщата струеше светлина. Сандрина бе определила, че един от главатарите — главорез с черна брада, който се бе нагиздил с множество златни пръстени и имаше златни вериги на врата — е вероятният главнокомандващ на наемниците. Той и още двама се прибраха в къщата след вечеря.

Сандрина се запрокравда към лагера. Изтощени от следобедното кръвопускане, монасите, членове на жестокия култ, се бяха прибрали в кожените си шатри, а войниците — в колибите. Сандрина се приближи до най-голямата, онази, която приличаше на къща, и долепи ухо до стената.

— Помниш ли кръчмата в Ролдем? — чу нечий глас.

— Коя кръчма? В Ролдем е пълно с кръчми — отвърна друг.

— Знаеш коя. Онази, в която играехме на лин-лан и ти се сби с един моряк от Кралския флот, който се опита да прибере част от залога си, когато мислеше, че никой не го гледа.

— А, да. Та какво? — отвърна другият.

— Там правеха едно задушено агнешко с грах и още нещо в него — някаква подправка. Направо да си оближеш пръстите.

— Да, сецам се. И лук слагаха. Много лук. И какво?

— Ами яде ми се, какво.

Намеси се трети глас:

— Може да седите цяла нощ и да си говорите за вкусни манджи, но това няма да промени нищо. — Третият глас бе нисък и дрезгав и несъмнено излъчваше авторитет. Това беше гласът на главатаря. Сандрина си даваше сметка, че рискува живота си, като стои тук. Но пък никога не ѝ бе липсвала дързост, а и се нуждаеше от оръжия, броня и кон, за да оцелее при връщането в Игра.

— Тъй де — рече първият глас.

Мъжът, когото Сандрина смяташе за главатар, продължи:

— Не виждам друг начин. Трябва да ги избием колкото се може по-бързо, преди да започнат да използват магия, после да вземем каквото можем и да се махнем оттук.

— Тъй де — повтори първият глас.

Но вторият се намеси:

— Дори след смъртта на Пърдън останалите са все тъй опасни, а и да не забравяме Беласко. Не прилича на човек, склонен да забрави измяна. Пък и ни плати със злато.

— Плати ни със злато — потвърди главатарят, — за да поддържаме тук реда. Но не и за да прием демонска пикня. Ние не сме като тях. Може да сме кучета, но сме свободни кучета, а не негови.

В стаята се възцари мълчание. Сетне главатарят продължи:

— Има и друго. Един от старчоците от Стрелата ми разказа за една шайка като нашата, пратена тук преди десетина години. Разправяше, че доплавали дотук от Островите на залеза, заредили се с провизии и после продължили към Върховете.

— Какви върхове? — попита първият глас.

— Върховете на Куор, идиот такъв.

— О, не знаех — рече извинително първият.

— Как може да прекараш четири месеца на лагер в едно място и да не знаеш как се нарича?

— Никой не ми е казал!

— Онази случка с момичето с бронята — заговори главатарят. — Като си помисля, няма начин да не е храмов рицар.

— Е, и? — попита вторият глас.

— Ако някой праща тук рицар да разследва какво става, нещата не са никак добре. — За кратко настъпи тишина, после той продължи: — Съгласих се да тероризирам местните и ако се наложи, да видя сметчицата на някой тукашен констабъл, пък даже и да е дошъл от Итра. Но ще ви кажа, че съм виждал как се бият храмовите рицари. Преди десетина години в Кеш имаше един култ към смъртта, почитателите му се бяха настанили в Хансулийското пристанище. От Лимс-Крагма дойдоха няколко рицари и последствията бяха страшни. Помагат си с магия и не вземат пленници. Изклаха всички почитатели на култа като агнета.

— Магия! — рече първият глас, сякаш изричаше проклятие.

— Но пък златото си го бива — посочи вторият.

— Не и ако си мъртъв. Не можеш да му се радваш тук, трябва да идеш в някой град, където няма и да те погледнат, ако в джоба ти не дрънкат жълтици.

Отново се възцари тишина, сетне вторият глас попита:

— Какво ще правим?

— На заранта, преди другите да станат, искам да събудите Блайкени, Уолъс, Гаргън и онзи дребен безпощаден плъх Алистар. Ще ги ударим внезапно и с всички сила и ще им видим сметката, преди да са се събудили. Сетне ще се разправим със селяците, вземаме каквото си заслужава и поемаме на юг. Не зная за вас, но аз се качвам на първия кораб, без да ме е грижа накъде отплава. Може да ида чак в Новиндус. Или на Островите на залеза. Защото ще ви кажа, че се задава нещо лошо, и не ми се ще да се забърквам в него. Колкото по-бързо се махнем оттук, толкова по-добре.

— Ами златото? — попита вторият глас.

— Нали трябваше да е в Пърдън — рече главатарят.

— Магьосникът? — попита първият глас.

— Да — отвърна главатарят. — Та ако никой не му е тършувал из нещичката, след като го разкъсаха, задето не призова правилния демон,

трябва още да си е там.

— Колко е? — поинтересува се вторият глас.

— Какво значение има? — попита главатарят. — Злато е, приемат го навсякъде. Ако на някое от момчетата не му харесва, нека остане тук и да види кого ще прати Беласко в замяна на Пърдън. И нека обяснят на следващата орда кръвопийци какво е станало с предишната.

— Хубаво — рече вторият глас. — Време е.

— Не — възрази главатарят. — Ще изчакаме да се развидели. Трябва да сме на седлата по светло и да поемем на юг.

— Колко остава до изгрев-слънце? — попита вторият глас.

Сандрина погледна нагоре към втората луна и сама си отговори.

Имаше час да измисли какво да направи.

13. КОНКЛАВЪТ

Сандрина си пое дълбоко дъх.

Не изпитваше симпатия към никой от обитателите на лагера, макар да си даваше сметка, че селяните тук са само роби и нищо повече. Известно време обмисля всички възможни варианти на действие, но накрая отхвърли тези, които не включваха спасяване на робите.

Промъкна се безшумно до мястото, където бяха налягали да спят, и сръга една млада жена. Тя се стресна и понечи да извика уплашено, но Сандрина затисна устата ѝ с ръка.

— Нито звук, ако ти е мил животът. Разбра ли ме?

Младата жена кимна.

— След няколко минути войниците ще изстребят жреците. После ще убият теб и твоите хора. Помогни ми да ги събудя безшумно, за да можете да избягате. Разбра ли ме?

Жената кимна пак и Сандрина я пусна. Имаше общо единайсет пленници, всичките изтощени и изплашени до смърт. Покорни хорица, ала енергичността им сега се подхранваше от страха. Младата жена, която Сандрина бе събудила първа, попита:

— Какво да правим?

— Тръгвайте на север — рече тя. — Намерете някое място, където да се скриете за ден. Тези главорези ще поемат на изток за Акракон, а после на юг към Итра. След като си тръгнат, ще можете да се приберете безопасно по домовете си.

— Коя си ти? — попита един мъж.

— Аз съм Непреклонен рицар от Храма на Дала в Крондор. Ако се измъкна жива оттук, ще се върна с помощ в случай, че някои от Черните кепета започнат отново да се навъртат насам.

— Благодаря ти — рече една изплашена старица.

— Не ми благодарете още. Първо трябва да се измъкна оттук. — Обърна се към младата жена и продължи: — Запомни едно: ако с мен

се случи нещо, някой от вас ще трябва да иде до Итра. Там има кешийски гарнизон и храм на Дала. Идете първо в храма и предайте на свещениците там, че с вас е говорила Сандрина от ордена Щит на слабите. Кажете им каквото сте чули от мен и каквото знаете вие самите и им предайте, че зад всичко това стои някакъв тип на име Беласко. — Втренчи поглед в жената. — Запомни ли?

Младата жена кимна.

— Сандрина — повтори тя тихо и я изгледа внимателно, сякаш се опитваше да запечата образа ѝ в паметта си завинаги. — И зад всичко това стои Беласко.

— Добре. Монасите от храма ще разговарят с командира на гарнизона и вероятно ще пратят тук войници. Ако не го сторят те, Храмът ще вземе мерки. А сега вървете!

Пленниците не се нуждаеха от повече подканвания — обърнаха се и се закатериха по скалистия склон. Сандрина знаеше, че ако успеят да наберат половинчасова преднина, войниците няма да си направят труда да ги гонят. Погледна към луната и си даде сметка, че половин час е точно времето, с което разполага.

Обърна се и забърза към мястото, където бяха вързани конете. Приблужи ги предпазливо. Нямаше часовои: бандитите бяха сигурни, че тук, дълбоко в планината, са в безопасност. Но не искаше конете да я усетят и да вдигнат тревога с пръхтенето си.

Отиде при своя и го опипа внимателно, за да се увери, че е невредим. Потупа го по шията и се огледа за дисагите. Бяха хвърлени наблизко и тя се наведе и ги вдигна. Вътре обаче нямаше и следа от ризницата ѝ, нито оръжие, нямаше я и кесията с камъка. Най-вероятно бронята ѝ бе станала притежание на някой от по-дребните бандити, главатарите вероятно си бяха поделили оръжието, а камъкът щеше да бъде продаден на някой търговец, който изобщо нямаше да има представа за истинската ценност на това, което купува.

Огледа се за нещо, с което да увие копитата на коня, но не откри, така че го поведе бавно извън лагера и Към пътя. Върза го за един храст и се върна при скалата, откъдето бе наблюдавала лагера.

След малко тримата главатарии излязоха и безшумно събудиха другарите си. Изглежда, никой не забеляза отсъствието на пленените селяни, тъй като вниманието им бе съсредоточено върху спящите почитатели на култа.

Сандрина се двоумеше. Учението на ордена изискваше да се опита да установи равновесие — което обаче със сигурност щеше да доведе до нейната гибел. Ала не би могла да остане безразлична, когато хладнокръвно се избиват хора, пък били те и фанатици. Не можеше да допусне и наемниците да си тръгнат, без да си получат наказанието. Някои от тези хора, вероятно самите главатари, я бяха измъчвали, а после я бяха хвърлили от скалите за храна на рибите.

Тя взе един камък и го хвърли сред спящите жреци тъкмо когато войниците се приближаваха към тях. В тъмното никой не я забеляза.

Но удареният от камъка се пробуди с вик и преди някой да разбере какво е станало, настъпи хаос. Жреците забелязаха приближаващите се сенки и реагираха с единственото оръжие, което притежаваха — с магия.

Зелени снопове енергия озариха сутрешния здрач и неколцина от въоръжените мъже закрепяха от болка, а останалите се развикаха гневно.

Сандрина се обърна и бавно се отдалечи — не желаше да става свидетелка на това, което щеше да последва. Знаеше, че в края на краищата трийсет меча ще се справят с двайсет сънени жреци, но пък и Черните кепета, които щяха да напуснат това дяволско място, щяха да са много по-малко.

Яхна коня и препусна по пътя. Беше сигурна, че заради глъчката никой няма да чуе тропота на копитата.

Доближи входа на пещерата на отшелника.

— Ехей! Тук ли си?

Никакъв отговор. Тя слезе от коня и влезе в тъмната пещера.

Носеше чайник и прибори за хранене — нож, няколко лъжици, вилицы и две глинени купи. Беше ги взела от странноприемницата — знаеше, че доскорошният ѝ собственик вече няма да има нужда от тях.

Откри отшелника опрян на стената, със затворени очи.

— Събуди се, старче!

Възрастният човек не помръдна.

Тя остави вързопа с подаръците на земята и се наведе. Знаеше, че е мъртъв, още преди да го докосне. Огледа го бързо, но не откри

никакви рани. Просто беше издъхнал в съня си. На лицето му не бе изписана болка, нито тялото му бе сгърчено от терзания.

Тя въздъхна. Каза си, че хората все пак в края на краищата умират. Отшелникът беше наистина стар и просто му бе дошло времето.

Помоли се на Богинята да се погрижи за него, когато се появи в Залата на Лимс-Крагма, и излезе от пещерата. Метна се на коня и препусна на юг. Докато поглеждаше за последен път през рамо към пещерата, се зачуди дали има някой друг на този свят, освен нея, който ще забележи смъртта на стария отшелник. Но скоро забрави тази мисъл, тъй като сега трябваше час по-скоро да се добере до Итра и да прати вест до храма в Крондор.

Пъг от Острова на чародея, вероятно най-великият магьосник в цяла Мидкемия, махна с ръка и вдигна една бариера, за да опази себе си и спътниците си от дразнещия очите дим. После погледна елфския Тъкач на заклинания Темар и каза:

— От сто години не бях виждал нещо толкова сериозно.

Темар кимна.

— Аз съм виждал няколко от този тип, но не много. Сушата и светкавиците са лоша комбинация, Пъг.

Темар бе от елфската общност в Баранор. Вече десет години Пъг и Миранда навестяваха тази изолирана страна в далечните планини на Кеш, известни като Върховете на Куор, и се опитваха да разберат по-добре тези странни същества, тези, които те пазеха — така наречените свен'гар-ри, и също толкова странната раса на куорите.

— Миналата седмица не беше чак толкова сухо — продължи Темар. — Но тук тревата е станала на слама и ѝ трябва само искра, за да пламне. — Посочи на север. — Вятърът също не работи за нас — раздухва огъня и разнося искри.

— Дъжд? — попита Пъг.

Елфът го дари с една от мимолетните си усмивки.

— Пъг, може и да разбирам нещичко от заклинания за времето, но не съм чак такъв майстор. Няма достатъчно влага във въздуха, нито облаци, които да събера. Бих могъл да опитам, но зная, че ще е само загуба на време.

Силен пукот оповести пристигането на Магнус. Елфът не трепна при внезапната поява на магьосника, но Пъг се изненада, като видя, че не е сам.

— Здравей, татко — каза високият белокоос магьосник.

— Кой е този? — попита Пъг.

— Амиранта от Сатумбрия. Ще е добре да поговориш с него.

— Не можеше ли да почака, докато се върна?

— Мисля, че не — отвърна Магнус.

Пъг кимна.

— Защото срещаме затруднения с този пожар — рече Пъг и посочи бушуващия по съседния склон огън. — Не мисля, че ще стигне Баранор, но не е изключено. Условията са доста неблагоприятни. — Кимна на Амиранта и продължи: — Прощавай, че не ти обърнах внимание, но както виждаш, времето ни е ограничено.

Темар също кимна, за да поздрави новодошлия.

— Пъг, следващите няколко часа тук ще е доста горещо.

— Не можете ли да обърнете посоката на вятъра? — попита Магнус.

— Бих могъл да опитам — отговори елфът, — но няма да е на чак толкова широк фронт. А и както всички останали действия, свързани с фундаменталните елементи, ще трябва да се плати определена цена.

— Значи дъждът е изключен? — попита Амиранта и погледна към бързо приближаващия се огнен ад.

— Няма ни най-малка надежда — отвърна Темар.

— Може би ще мога да ви помогна — рече Амиранта. — Ако обичате, отдръпнете се.

Пъг, Магнус и Темар отстъпиха и Амиранта излезе напред. Когато реши, че са на безопасно разстояние, вдигна ръка, затвори очи и произнесе едно заклинание. Ярка светлина блесна от ръката му и прогори линия в земята. За броени секунди тя обгърна магьосника. Той кимна доволно, пристъпи извън кръга, като внимаваше да не настъпи линията, и се върна при хората, които го гледаха.

Подхвана ново заклинание, по-дълго и заплетено, и в кръга се появи нещо. Тъй като не знаеше как по-точно да го опише, Пъг го определи като фигура от вода с приблизително човешка форма, но с течна консистенция. По повърхността ѝ минаваха вълнички, на

раменете ѝ се бяха събрали мехури, сякаш задържани от полупрозрачна мантия. Странното същество извика нещо на език, който звучеше като тътнеж на бързеи или морски прибой, и се нахвърли върху Амиранта. Чародеят остана неподвижен, а когато стигна очертаня кръг, съществото отскочи назад.

— Призовах те — заговори напевно Амиранта, — и ще изпълниш волята ми.

Съществото изобщо не изглеждаше склонно да се подчини, но Амиранта подхвана ново заклинание и то се усмири. Амиранта посочи приближаващия се огън, произнесе някаква дума и кръгът изчезна.

Водното създание започна да расте. Пъг и останалите отстъпиха изумени назад, докато то само за секунди нарасна двойно. Амиранта му обърна гръб, приближи се към тях и каза:

— Това нещо ще се погрижи за проблема ви.

Водното същество продължи да расте и скоро се издигаше на двайсетина стъпки височина. После внезапно подскочи нагоре, стрелна се в небето и изчезна от поглед. А върху пожара се изсипа дъжд.

— Едва ли ще стигне, за да го изгаси — обясни Амиранта, — но поне ще попречи на разпространението му. — Кимна към Темар. — И може би ще даде на приятеля ти време да намери по-трайно решение;.

— Вече усещам, че времето се променя — каза Темар. — Следобед влагата ще е достатъчна, за да повикам дъжд. Благодаря ти.

Амиранта кимна и се усмихна.

— Какво беше това същество? — попита Пъг. — Никога не бях виждал такова.

— Най-обикновена водна стихия. Доста незначителен демон. Опасен и злобен е, трябва да го овладееш веднага, инак може да напълни дробовете ти с вода. Първата ми среща с него бе доста болезнена. — Погледна сипещия се дъжд и продължи: — Водата и огнената стихия са естествени противници. Достатъчно бе да го накарам да ме чуе и да му посоча огъня и той се нахвърли върху него незабавно. — Чародеят се засмя. — Стихийните демони не са от най-умните.

— Имал ли си проблеми с овладяването им? — попита Магнус.

— Не — отвърна Амиранта. — Изсипе ли се върху огъня, водният демон изчезва. Така ми спестява усилието да го прогонвам обратно в демонското царство.

— Това е демон, така ли? — попита Пъг.

— Не съвсем, но почти. — Амиранта се огледа. — Интересно място. Не бях идвал тук.

— Пътувал си по света, така ли? — попита Пъг и изгледа новодошлия с интерес.

— Преди доста години. Напоследък се заселих на едно място. — Той продължаваше да се оглежда. — Като имам предвид кога пристигнахме на твоя интересен остров, времето на деня, в което потеглихме отново, и позицията на слънцето тук, предполагам, че сме на доста мили източно от мястото, където бяхме преди няколко минути. — Погледна Пъг и добави: — Някъде в Кеш. Може би Върховете на Куор.

— Впечатлен съм — каза Пъг. — Като се има предвид, че — както твърдиш — досега не си бил тук.

— Не съм — потвърди Амиранта с дружелюбна усмивка. — Но като премерих ъгъла на слънцето и времето на деня и отчетох факта, че стоим на планински склон и гледаме надолу към морски бряг, няма много други подобни места. Може да не съм идвал насам, но обичах да залягам над картите.

— Това ли е моят експерт по демоните? — обърна се Пъг към сина си. — Къде го откри?

— Всъщност Каспар го доведе снощи — отвърна Магнус.

Амиранта се усмихна.

— Беше сутрин, когато напуснах Махарта.

— Махарта? — попита Пъг.

— Близо е до сегашния ми дом. — Амиранта изгледа двамата мъже и елфа и продължи: — Ако ще разговаряме, може ли да предложи да е някъде, където не е толкова задимено?

Пъг погледна питащо Темар и той каза:

— Вървете. Оттук лесно ще се върна в Баранор. — Роден и израсъл в Елвандар, Темар се бе преселил в Баранор с група свои сънародници, за да вдъхне живот на отмиращите Слънчеви елфи, малко племе елфи пазители, изпратени в планината преди векове от Властелините на дракони.

Верни на своя дълг, те бяха останали там въпреки последствията от това непосилно бреме. Когато Каспар от Оласко ги откри преди десет години, Слънчевите елфи почти не можеха да се защитят от

банда чуждоземни твари, появили се неизвестно как на Мидкемия и настанили се на няколко мили от района, обитаван от елфите.

Сега много от гламредел, полудивите елфи, живели някога на север от Зъбите на света, се бяха преселили в Баранор, за да влеят свежа кръв в тамошното население. Темар беше от цуранския свят на Мидкемия, потомствен Тъкач на заклинания, пристигнал навремето подтикван от любопитство. Бе харесал това, което бе видял, и беше останал. Беше заплепен от мистериозните свен'гар-ри и техните куорски пазители също като Пъг и останалите магьосници.

Да се разговаря с куорите бе трудно и изтощително, тъй като макар да изглеждаха примитивни, понякога дори простовати, в други случаи изказваха съждения, говорещи за дълбоко, вероятно фундаментално разбиране на света, надхвърлящо дори познанията на Пъг, който бе идвал да разговаря с тях и свен'гар-рите над сто пъти и макар че всеки път му се струваше, че започва да прозира в душите им, все още не можеше да сглоби цялостната картина. Беше убеден, че куорите не произхождат от този свят, макар да липсваха неоспорими потвърждения за това. В разговорите с тях рядко ставаше въпрос за време — те, изглежда, нямаха нищо против да живеят за момента и единствената им грижа бе защитата на свен'гар-рите.

Последните със сигурност бяха от друга планета, но по някакъв жизненоважен начин бяха свързани с Мидкемия. Не общуваха помежду си със средства, които Пъг разбираше или разпознаваше, а вместо това изпълваха пространството около себе си — или умовете на тези, с които общуваха — с музика. Музиката на свен'гар-рите не приличаше на нищо, което Пъг бе срещал през живота си, тя бе чисто и неподправено чувство.

Беше дошъл тук с идеята да остане по-дълго, за да изучава куорите и свен'гар-рите, но без съмнение появата на сина му и непознатия магьосник бе свързана с неотложни дела. А и нали сам бе помолил Магнус да му намери специалист по демони.

Обърна се към Темар и каза:

— Е, до скоро виждане. Ще се върна при първа възможност.

— Винаги си добре дошъл — отвърна елфът, поклони се на останалите, обърна се и заслиза по пътеката, която щеше да го отведе у дома.

Пъг и Магнус се пресегнаха и уловиха Амиранта за ръцете. Миг по-късно тримата се озоваха в кабинета на Пъг.

— Това е най-великолепното постижение за един магьосник! — възкликна Амиранта. — Да отива където си пожелае само щом си го помисли!

Магнус и Пъг се спогледаха, но не казаха нищо.

Пъг се настани зад писалището си и посочи на Амиранта да седне в креслото срещу него. Магнус остана прав при вратата.

— Добре дошъл в дома ми, Амиранта — каза Пъг.

Гостът се усмихна, макар и несъмнено само от възпитание.

— Дойдох с един приятел. Предполагам, че е затворен някъде тук, за да подсигури доброто ми поведение.

Пъг погледна Магнус и той каза на Амиранта:

— Твоят приятел не е заложник. Просто реших, че няма смисъл да водя и двама ви при баща ми. Взех те с мен в случай, че той няма да може да се върне тук. Ако желаеш, ще пратя да доведат Брандос.

— Ще съм много благодарен.

Магнус излезе и Пъг и Амиранта останаха сами.

— Защо междувременно не ми обясниш какво е накарало Каспар да сметне, че е важно да те доведе тук? — попита Пъг.

Амиранта се усмихна и този път усмивката му бе съвсем искрена.

— И с това да издам връзката му с друга страна, която не е свързана с махараджата, към когото се е заклел във вярност?

— Не мисля, че това ще е предателство — каза Пъг. — Връзката на Каспар с Конклава на сенките е отпреди времето, когато постъпи на служба при махараджата. Това, че се е заклел във вярност на своя господар, не пречи да работи за нас. Нашите интереси и тези на кралство Мубоя съвпадат и дори често се припокриват. Но първо ще те попитам пак: защо дойде тук?

Амиранта помълча, после заразказва подробно за срещата си с бойния демон. Пъг го слушаше мълчаливо, без да задава въпроси или да коментира. Когато Амиранта стигна до историята за двамата си братя, присви очи, но продължи да мълчи.

— И така, тръгнахме по изгрев-слънце, подготвени за дълго пътуване, но когато напуснахме пределите на града и стигнахме една

малка гъста горичка, ни казаха да слезем от конете. За един кратък миг си помислих, че ще ни убият, но...

— Но разбира се — побърза да добави той, — в мен говореше вродената ми мнителност. Генералът лесно би могъл да ни хвърли в тъмницата на Махарта. После неочаквано се появи синът ти и ние изчезнахме. Предполагам, че войниците ще останат на лагер там, докато Каспар се върне, и после ще се приберат заедно в града.

— Нещо такова — потвърди Пъг, без да сваля поглед от Амиранта.

— Къде е Каспар, между другото?

— Доколкото го познавам, в момента лови риба на северния бряг. Обича да отскача тук, за да си отдъхва, винаги когато може. Ако се върне в Махарта твърде бързо, хората ще заподозрат нещо. Ще ни гостува още три дни, преди да се появи там.

В този момент дойде Магнус с Брандос. С тях беше и Калев. Стариият воин седна в едно кресло в ъгъла и остави на своя другар да продължи обсъждането.

— Трябва да те попитам нещо за брат ти — каза Пъг.

— За кой от двамата? — попита Амиранта.

— За Сиди — отвърна Пъг.

— А, изглежда си се срещал с него.

— Няколко пъти. И срещите бяха все неприятни.

— Каспар каза, че бил мъртъв. Вярно ли е?

— Абсолютно сигурно — отвърна Пъг. Беше чел доклада от Джоми Киларуу за това как един цурански Велик бил чул да пее кръчмарска песен от Кралството, докато крачел към вълшебното дасатско предмостие на света Келеуан. Описанието му съвпаднаше с това на Миранда за тялото, заселено от Варен, или Сиди, който бе притежавал способността да се прехвърля от едно тяло в друго. Дали е бил на Келеуан, когато планетата бе разрушена, или бе останал на дасатския свят, където Пъг бе сигурен, че ще загине, това едва ли имаше значение. Въпреки необикновените си способности Сиди не би имал достатъчно време да се пригоди към средата на онзи свят, преди да го застигне смъртта.

Амиранта въздъхна.

— Какво пък, по-добре така. Той беше убиец и погуби майка ми заради наслаждението от това.

Брандос вече бе чувал тази история, така че поклати глава и каза:
— Ама че интересно семейство.

Магнус неволно се засмя и реши, че старият воин ще му се понарави.

Амиранта изглеждаше леко обиден.

— Аз не съм като братята си.

— Очевидно — потвърди Пъг. — Ако беше като Сиди, едва ли щеше да търсиш някой с власт, за да разговаряш с него. Но тъй като не знаем почти нищо за това демонско царство, какво според теб е най-важното за него?

Амиранта за пръв път изглеждаше сконфузен.

— Пъг, чувал съм за теб и за Академията в Звезден пристан — няма магьосник, който да не знае за нея. За пръв път научих преди петдесетина години. Дори идвах насам, когато посещавах Велики Кеш, но скоро разбрах, че такива като мен не са добре дошли там. Направи ми впечатление самоувереността на магьосниците, с които разговарях в една странноприемница в Шамата, и реших да си продължа по моята работа.

Пъг кимна. По онова време студентите и преподавателите бяха доста консервативни. Със сигурност не биха сметнали за „достопочтен“ един магьосник, занимаващ се с призоваване на демони.

Амиранта продължи:

— Не бях изненадан, но бях леко разочарован. Не знаех кой те е обучавал и дали си бил нечий чирак, нито как се вършат тези неща на света на цураните. Подочух, че там си стъпил на Великия път на магията, както го наричат сега, но с братята ми бяхме отгледани от една луда вещица и научихме занаята по трудния начин. Разправят, че в Звезден пристан има много книги с безценни познания, свитъци, скрижали и дори чудесна колекция от изписани плочки и камъни, от които магьосниците учат това, което са открили други преди тях.

— Братята ми и аз нямаше на кого да разчитаме — продължи той. — Бяхме под влиянието на майка ни, която, смея да заявя, бе влязла в сговор с тъмните сили. Лудостта, ако питаш мен, се разрежда и отслабва с всяко родено дете. Сиди показваше признаци на безумие още като малък. Беласко е различен, но в гнева си става неконтролируем и лесно намразва някого. Аз също... имах известни

трудности и не бих се посвенил да заявя, че допуснах доста грешки. Но научих, че да се биеш за несправедлива кауза и да се гневиш без причина ще навреди повече на теб, отколкото на другите. В края на краищата успях да открия моя малък, мирен къс от този голям свят, където да живея в спокойствие.

— Като измъкваш златото на богатите? — попита Пъг.

— Ах, това ли? — рече Амиранта. — Виждам, че славата ми ме е изпреварила.

— Честно казано, малцина Укротители на демони живеят дълго. Това е един от проблемите, с които се сблъскваме.

— Проблеми? — попита чародеят.

— Ще ти обясня по-късно. Първо да чуем за онази случка, която те е накарала да ни потърсиш.

— Да смятам ли, че макар да си майстор на множество мистични изкуства, не знаеш много за демоните?

— Предполагането ти е доста точно — отвърна Пъг, — макар че съм срещал и унищожавал голям брой от тези чудовища. — Реши да пропусне факта, че едно от тях едва не го бе убило.

— Пъг, не зная какъв си бил като дете, но аз бях любопитен. Кляках край някой мравуняк и го разравях с пръчка, за да видя как ще реагират мравките. Големият ми брат обичаше да гледа как животните умират, а средният — да причинява болка. В моя защита ще кажа, че заниманията ми като малък бяха почти безвредни — ако се изключат мравуняците. — Усмихна се, но като не видя никаква реакция, продължи: — Прекарвахме по-голямата част от времето си сами. Майка ни си имаше свои интереси и не се занимаваше дори с прехраната ни. Всъщност направо се изненадвам, че въобще оцеляхме. Майка ми се издържаше, като продаваше на местните билки и амулети и понякога правеше някое дребно заклинание. От съвсем малки ние тримата разбрахме, че присъствието ни в селото е нежелателно. Когато ходехме там, почти винаги ядахме бой, ако просто не ни изгонеха. Веднъж насъскаха срещу мен кучетата. — Нави ръкав, за да покаже. — Ще нося този белег цял живот. Бях само на седем години.

— Тежко детство — обади се Магнус.

— В известен смисъл — съгласи се Амиранта. — Но пък така се научих да понасям трудностите в живота. Вероятно благодарение на

това сега седя тук и разговарям с вас, вместо още преди години да съм украсил с червата си пещерата на някой демон.

— Любопитството ми ме отведе до една пещера на няколко мили от къщурката ни и там, изписани върху камъка, открих руни, оставени от древен шаман. Бях само на десет, но успях да доловя криещата се в тях сила. По това време бях научил някои неща от майка ми, дребни заклинания и врачувания, неща, които не биха направили впечатление никому, и все пак се смятах за малък гений, или поне майка ми казваше така. Братята ми ме намразиха още повече, понеже проявих таланта си толкова отрано. — Той въздъхна. — Както и да е, стоях сам в пещерата и изведнъж започнах да схващам смисъла на изписаното на стената. Не зная дали в онези руни не са се спотайвали някакви древни сили, или вродените ми способности са прозрели отвъд привидното значение, но реших, че съм открил нещо, с което мога да си играя.

— Повиках Налнар и запознанството ни бе доста бурно. — Магьосникът се позасмя. — Той не е зъл, поне не и в сравнение с побратимите си, но подобно на повечето демони може да е непредсказуем и агресивен. За щастие освен това бе доста млад и макар че успя да ми откъсне няколко кичура от косата, в края на краищата го подчиних... Прекарвахме доста време заедно, учейки се да разговаряме — демонският език е почти невъзможен за научаване от хората, без да се прибегва до магия, а по онова време уменията ми в мистичното бяха доста слаби. Виках го веднъж или два пъти седмично и се опитвах да науча разни неща от него.

Пъг и Магнус го слушаха с нескрит интерес.

— Когато Сиди уби майка ни, двамата с Беласко тръгнахме по свои пътища. При последната ни среща той ме обвини за смъртта на майка ни, макар че, сигурен съм, знаеше, че нямам никаква вина. Просто обича да стоварва вината на другите. Оттогава се срещрахме няколко пъти и макар че се е случвало да разговаряме, в повечето случаи той се опитваше да ме убие. От близо столетие не съм виждал и двамата си братя.

Магнус и Пъг продължаваха да го слушат внимателно. Истинско чудо бе, че най-малкият брат бе оцелял, като се имаше предвид опитът на Пъг със Сиди.

— След като избягах от братята си, поех по широкия свят, а Налнар, моят дребен приятел демон, бе инструмент в борбата ми за

оцеляване. Той е пъргав и хитър, близо две години крадеше разни неща за мен, например сладкиш от някоя витрина, панталони от простор или монета от купичката на просяк. И докато бях сам, той бе единственият, с когото можех да разговарям. От него научих доста неща за демонското царство.

— Спри за момент, ако обичаш — прекъсна го Пъг. — Мисля, че това са неща, които бих искал да чуят и други. — Обърна се към Магнус: — Погрижи се гостите да бъдат настанени удобно и ми съобщи, когато...

Амиранта внезапно се изправи креслото и възкликна:

— Демони!

— Какво? — попита Магнус.

— Къде? — подскочи Пъг.

— Тук, наблизко. — Амиранта стана и завъртя глава, сякаш се заслушваше. Сетне посочи на север. — Нататък. Не са далече.

— Откъде знаеш? — попита Калев.

Амиранта го изгледа ядосано.

— Повярвай ми. — Обърна се към Пъг. — И са силни. Трябва да идем там. Веднага.

— Не север ли? — попита Пъг.

— Каспар — обади се внезапно Магнус. — Отиде на риба на северния бряг.

— Отведи ни там — нареди Пъг.

— И аз трябва да дойда — каза Брандос и се надигна. — Аз съм единственият въоръжен сред вас и зная да се бия с демони.

— Всички отиваме — отсече Пъг.

Магнус се пресегна, Пъг го улови за ръката, Амиранта и Брандос също протегнаха ръце, а Калев застана между тях. Щом кръгът се затвори, Магнус произнесе заклинанието и изведнъж се озоваха на скалата над северния бряг на острова.

Каспар от Оласко се бранеше от две ужасяващи червени създания с криле като на прилепи, които използваша, за да отбиват ударите на меча. Беше ясно, че битката се води само от няколко секунди.

— Можеш ли да направиш нещо, Амиранта? — попита Пъг.

— Никога не съм виждал такива демони — отвърна чародейт. — Но имам нещо, което може да помогне. — Той бръкна в кесията си,

извади един камък, хвърли го в краката на Каспар и викна: — Бягай към нас!

Каспар бе човек, привикнал към дисциплина. Замахна с всичка сила, принуждавайки чудовищата да отстъпят, обърна се и хукна към Пъг и другарите му.

Демоните се поколебаха за миг, а после от камъка внезапно бликна енергия и се оформи в едва забележима сфера. Двете твари отскочиха назад, през ръба на скалата.

Каспар стигна до групата и рече задъхано:

— Дойдохте тъкмо навреме.

— Още не сме приключили! — извика Амиранта.

Пъг кимна, махна на другите да отстъпят и доближи с решителна крачка ръба на скалата.

Двете червенокрили чудовища — приличаха на умалени версии на онова, което бе нападнало Оракула, ако се изключеха извитите им като на овни рога — се издигнаха над скалата. Пъг протегна лявата си ръка и вълна от енергия се стовари върху левия демон и го отблъсна. От дясната ръка на магьосника бликна сноп сребриста светлина, който обгърна втория демон като паяжина. Чудовището нададе предсмъртен вик, докато мрежата изсмукваше живота от тялото му.

Магнус застана зад баща си и запрати едно черно кълбо, което обгърна демона вляво. То потъна вътре в сферата, опита се да извика, но от гърлото му не излизаше нито звук. Амиранта изтича до него и каза:

— Това са стихийни твари, създания от въздух или огън. Не обичат да се докосват до земята.

— А какво мислят за водата? — попита Магнус и с едно движение на ръката прати демона високо над брега, откъдето той падна в морето. Чудовището изчезна под вълните с изригване на зеленикави пламъци и свистене на пара.

Пъг направи същото с втората твар и след миг над скалите се възцари тишина.

— Трябваше да ги позная — каза той. — Виждал съм такива край Звезден пристан, преди доста години.

— Връщах се от брега — заразказва Каспар — и тъкмо изкачих скалата, когато се появиха във въздуха. И като си помисля, че за малко да си оставя меч в стаята... — Той се разсмя. — Не знам дали бих

могъл да ги удържа с рибарска пръчка. — Държеше дълга въдица, която изобщо не приличаше на оръжие за подобни чудовища.

Пъг погледна Амиранта. Чародеят изглеждаше замислен.

— Не ми прилича на случайност.

— И аз не мисля, че е случайност — съгласи се Пъг. — Брат ти?

— Не зная — отвърна чародеят. — Използвах един камък, който изработих така, че да отблъсква всякакви демони. Не съм ги атакувал с магия и нямаше как да почувствам нечия... — Затвори очи, сякаш бе наострил вътрешните си сетива. — Не, усещам само следи от доскорошното пребиваване на онези два демона.

— Как разбра, че са дошли? — попита Магнус.

— Колкото повече се занимавам с демони — обясни чародеят, — толкова по-лесно ми е да ги усещам. Преди време не бих познал дали има демон дори в съседната стая. А сега мога да ги подуша от мили. Сигурно защото си имам работа с тях вече близо сто и двайсет години.

— Радвам се, че е така — каза Каспар. — Защото здравата ме бяха притиснали, а не съм тъй бърз с краката, както някога.

Пъг погледна към морето, над което се спускаше мрак, и попита:

— Кой ли ги е пратил все пак?

— Не зная кой е, но който и да е, не е бил голям майстор в овладяването на демони — каза Амиранта.

— Защо мислиш така? — попита Магнус.

— Това бяха дребни демони, семпли творения на стихията. Нито интелигентни, нито силни. Да ги пратиш на остров с могъщи магьосници като вас би било равносилно на това да насъскаш кучета срещу армия. — Той се огледа. — Било е само опит да се прикове вниманието ви или да ви намекне, че има някой, който знае за присъствието ви тук.

— Да се връщаме в къщата — рече Пъг. — Ще отворя бутилка вино преди вечеря — той погледна Магнус, — тоест преди да се прибере майка ти. Тя къде е?

— В Академията.

Пъг повдигна рамене.

— Доста се задържа там. — Обърна се към останалите. — Ако нямате нищо против, предлагам да вървим. Пътят не е дълъг, а свежият въздух ще проясни главите ни. А и напоследък ми се наложи доста често да сменям едно място с друго и ми се иска да се поразтъпча.

Никой не възрази и тръгнаха пешком към къщата в средата на острова.

14. ПАЗАРЛЪЦИ

Томас погледна към гората.

Под краката му се простираше домът, който бе обитавал през почти целия си живот. Гледката от кралските балкони бе зашеметяваща. Великите дървета на Елвандар бяха подредени по начин, който на пръв поглед изглеждаше хаотичен, но имаше модел, разкриващ се на наблюдателя след старателно вглеждане. Оттук Томас виждаше просторните поляни, из които децата играеха, учеха се да изработват лъкове, да дялат стрели, да шият дрехи и да приготвят храна. В далечината се различаваше хълм, на който щеше да бъде запален сигнален огън, ако се зададе опасност — традиция, спазвана от дълбока древност. От тази страна на Граничната река не се нуждаеха от предупреждения, тъй като само могъщ магьосник би могъл да проникне през гората в сърцето на Елвандар и намесата му щеше да се почувства от всички, които живееха по брега на езерото.

Израсъл в Крудий, Томас от малък се увличаше по разкази за подвизи и герои и си представяше, че ще стане велик воин и ще служи на краля, но съдбата го бе дарила с нещо много по-голямо от момчешките фантазии. Той беше наследник на бялата и златна броня на валхеру, а с нея и на познания, натрупани от същества, които отдавна бяха измрели. Беше виждал в паметта си хиляди неща, на които не бе ставал свидетел през живота си, ала същевременно изглеждаха, сякаш ги е преживял лично.

До него, загледан в красивия пейзаж, стоеше неговият стар другар, същият, който го придружаваше, когато намери бронята. Джуджетата и елфите открай време поддържаха хладни, но учтиви отношения, докато Томас не бе сложил ръка на бронята на отдавна умрелия валхеру Ашен-Шугар. Като техен съюзник, той бе спасил немалко джуджета по време на войната с цураните, а като превъплъщение на отдавна умрелия Властелин на дракони бе въвел почти сляпо подчинение сред елфите. По време на Войната на разлома

между елфите от Елвандар и джуджетата от Сивите кули и Камен връх се бяха изградили тесни връзки, много по-близки и сърдечни, отколкото преди войната.

Вече от век, че и повече, Долган бе близък приятел на Томас, негов неизменен верен съветник с практически възгледи за света. Томас винаги се радваше на срещите със своя стар другар, макар сега това да не бе причината за неговото посещение.

След като предаде предупреждението на кралицата на елфите, Алистан от Натал отпътува, тъй като имаше много задачи, но Долган бе решил да остане. Бяха изминали почти шест години, откакто бе навестявал своите приятели елфите, и изпитваше нужда да поживее малко сред тях.

Познаваше Томас почти толкова добре, колкото Агларана и стария приятел на Томас — Пъг и бе усетил, че е обезпокоен от появата на чуждоземния елф.

— Тема за размисъл, а, момко? — Подхвърли той.

Томас винаги се усмихваше, когато Долган го наричаше „момко“.

— Именно.

— Знаех си, че нещо се готви, още в онзи ден в мините на Мак Мордайн Кадал, когато те заварих да ядеш риба с дракона. — Старото джудже се разсмя и допълни: — Това е разказ, равняващ се на сто подобни, разказани вечер край огъня. Но какво се случи след това, Томас? Цураните, онова, което те промени и ти стана... — Той кимна съчувствено. — Все пак накрая всичко се оказа за добро.

— Така ли смяташ? — попита прочутият воин.

— Ти направи много повече от обещанието да защитаващ сънародниците си, приятелю. Отгледа чудесен син и даде на една прекрасна жена любовта, която заслужава. Само това вече си заслужава. Но има и още, защото ти беше опора за своя народ.

Тук, в Елвандар, мирът остана запазен, докато в други части на света хората преживяха ужасни времена.

Томас кимна. Обичаше срещите с Долган, колкото и да бяха редки напоследък. Джуджето вероятно щеше да живее още поне стотина години, ако имаше късмет и някой се грижеше добре за него, но на този свят нямаше нищо вечно и дори дълголетните джуджета накрая го напускаха.

Напоследък Томас бе преследван от усещането, че ще се случи нещо лошо, че се задава някаква много могъща сила, която ще промени всичко, и то не към по-добро. И това предчувствие се бе задълбочило с пристигането на чуждоземния елф.

— Значи ще ни напуснеш, така ли? — обърна се Томас към Долган.

— Да, момко. Мисля да се разходя до Камен връх и да навестя Ханорн. Доста му станаха годинките и сигурно вече рядко излиза. Искам и да си побъбря със сина му Локлан за туй-онуй. Джуджешки работи, нали разбираш.

Томас кимна.

— Разбирам. Искаш ли да ти правя компания по пътя? — Томас се боеше да не обиди стария си приятел, като му предложи охрана. В края на краищата джуджето бе дошло дотук чак от Сиви кули, придружено единствено от Алистан.

— Не. Пътят не е дълъг, а и ми трябва време да помисля. Освен това да се движиш из тукашните земи вече е доста безопасно, откакто ти прогони Тъмното братство на север. Таласъмите по тези места може да са глупави, но не чак толкова, че да ме нападнат. — И потупа окачения на колана му легендарен чук.

Томас се засмя. Долган бе намерил Чука на Толин, знака за неговата кралска власт, в същата пещера, в която момчето от Крудий бе открило бронята в бяло и злато.

Могъщата броня, осигурила му връзка с далечни предци, сега бе прибрана на сигурно в покоите му, до церемониалните одежди и скъпоценните камъни на жена му. За Томас се говореше, че е най-могъщото същество на този свят, и вероятно можеше да се равнява единствено с приятеля си Пъг, чиято магия бе като природна стихия. Ала дори могъществото на Томас и магията на валхеру не му даваха способността да вижда в бъдещето.

— В такъв случай на добър път, стари приятелю — рече Томас.

— И на теб също всичко добро, момко.

В този момент се появи Агларана и Долган възкликна:

— Ах, красавице. Тъкмо ми спести усилието да те търся, за да ти кажа довиждане.

— Тръгваш ли, Долган?

— Да, ще ида до Камен връх и после се прибирам у дома, преди моето момче съвсем да е оплескало нещата.

— В такъв случай лек път и дано скоро пак ни гостуваш, приятелю — рече тя.

Той се поклони и излезе.

Томас отново се загледа към гората долу, а жена му известно време гледа него. Познаваше настроенята му и го обичаше толкова дълбоко, че понякога сама не вярваше в чувствата си. Беше обичала първия си съпруг, последния крал на елфите, но това бе бавно изградило се чувство, обич, възникнала от необходимостта, тъй като съдбата ѝ бе отредила да бъде до него. Ала още първия път, когато видя в Томас мъжа, в нея се събуди страст, каквата не бе познавала през живота си. Оттогава те бяха едно цяло и тя веднага се досети, че в момента той мисли за новопоявилия се елф.

Знаеше, че е разтревожен.

Агларана, кралица на елфите и съпруга на Томас вече близо век, застана до него и го прегърна. Жест, който винаги му действаше успокоително.

— Какво те мъчи, съпруже?

Той се обърна и я дари с усмивка, заслепен от красотата ѝ.

— Казвал ли съм ти напоследък колко си хубава? — попита и очите му блеснаха.

Тя не можа да сдържи усмивката си.

— Всеки ден, милорд.

Той се намръщи.

— Е, ако ти е досадно...

— Не — прекъсна го тя. — Приятно ми е да го чувам колкото и пъти да го повтаряш.

— Загрижен съм — призна той.

— Зная. И причината е нашият гост.

Томас кимна и каза:

— Нямам ясни спомени за Ашен-Шугар. Доста неща изникваха в съзнанието ми през годините, но има и празнини. Сред всичките ми спомени за еделите няма елф на име Гуламендис.

— Той е много странен — съгласи се кралицата. — Моределите приличат на нас, но този елф е... различен.

— Долган каза, че ако не били ушите, щял да прилича съвсем на човек.

Агларана се разсмя — приятен музикален звук, който погали слуха на Томас.

— Любов моя, толкова ли дълго живееш сред нас, че си забравил как изглеждат хората?

Той се усмихна.

— Аз съм такъв, какъвто съм. Да, родил съм се човек, но това беше много-много отдавна. Само нашият син Калис разбира какво е да живееш между един и друг свят.

— Благодаря на предците, че Калис намери Елия и синовете ѝ.

— Така е — кимна Томас. — Семейството може да има душа. — Мислеше за своето и как за малко да се увлече по безумието на Властелините на дракони. Жена му и неговият син бяха котвата, която го бе задържала да не се поддаде на ужасяващия гняв и изгарящото желание да властва. Сега синът му имаше същото основание да живее — семейство, което обичаше дълбоко и искрено.

Томас замълча и Агларана зачака търпеливо. След няколко минути, през които двамата се наслаждаваха на близостта си, Томас каза:

— Любов моя, ти управляваш в Елвандар и всички решения трябва да са твои. И все пак, като пълководец, не мога да не се безпокоя.

— Разбирам и винаги съм се вслушвала в съветите ти.

Той се усмихна.

— Винаги?

Тя му отвърна с усмивка.

— Е, в повечето случаи.

В дъното на кралския балкон се появи Акайлия и Томас му махна да се приближи. Старият елф бе водачът на онези, които се бяха върнали в Елвандар от Келеуан. След смъртта на Татар, най-доверения съветник на кралицата и старши сред Тъкачите на заклинания от времето на баща ѝ, Акайлия бе станал старейшина на Съвета на кралицата. Елфът се поклони и каза:

— Ваше величество. Лорд Томас.

— Кажете ни — заговори го кралицата, — какво мислиш за Гуламендис?

Акайлия се настани в издълбаното от монолитно дърво кресло, посочено му от кралицата, и кимна с благодарност.

— Труден въпрос, кралице. Няма съмнение, че той е от народа на елдарите. Не познава древните ни учения, но това е нормално за някой, който не е бил обучен за Хранител на познания или Тъкач на заклинания. Ала когато научих, че е Укротител на демони... — Той завъртя глава. Никой не знаеше каква е възрастта на Акайлия, той бе най-старият жив елф. Косата му бе бяла като сняг, ала в сините му очи блещукаха любопитни пламъчета. — Това, което не ми дава покой, съвсем не са интересите му към тъмните изкуства, защото не е първият елдар, примамен от тази страна на познанието. А по-скоро неговото... поведение.

— В смисъл? — попита Томас.

— Прикрива го добре, но се смята за по-висш от нас. Смята своя така наречен Звезден народ за по-извисен, отколкото са традиционните елдари. — Старецът се облегна назад и въздъхна. — Мисли ни за примитивни и изостанали. Горското изкуство му е чуждо, както и на мнозина окедели, дошли при нас отвъд океана.

— Какво друго те безпокои?

— Има много мистериозни неща, свързани с този елф — рече Акайлия. — Дошъл е тук за повече неща от тези, които признава. Усещам, че отчаяно жадува да помогнем на сънародниците му, но се презира, задето трябва да ни моли за помощ.

— Въпросът е — попита Томас, — дали презрението му се дължи на увереността, че се мисли за по-извисен от нас?

— Не, има и друго. Докато говореше за нашите древни познания, усещах, че изпитва научен интерес към много неща. Както повечето елдари, той обича познанието заради самото него. Това, което не му дава мира, е начинът, по който се използва това познание. — Старият елф въздъхна и продължи: — Не съм сигурен, но ми се струва, че следва свои цели и трябва да разберем какви са, преди да му се доверим.

Томас и кралицата мълчаха.

— Тези елфи... тези таредели... те се появиха неочаквано, нали? — каза Акайлия.

Томас кимна.

— Господарю, ти познаваш нашите предци по-добре от всеки друг на този свят. Можеш ли да си представиш, че който и да било елдар е поел по пътя, за който говори този таредел?

Томас се зарови в спомените, наследени от Властелина на дракони Ашен-Шугар. Накрая рече с въздишка:

— Не. Но арогантността на валхеру надхвърля всякакви представи. Те не биха могли да разберат разликата между тези, които служат с чест, и тези, които превиват гърбове в полето.

Старият елдар кимна в знак на съгласие.

— Ние бяхме Хранители на познанията, при това сред тези, които се радваха на всеобщо доверие. Когато Драконовото войнство изостави моите предци на Келеуан, предположихме, че и други ще постъпят по същия начин. И тогава изгубихме надежда някога някой да ни намери.

— Ала когато се върнахме тук и открихме различията между еледели, моредели и гламредели... и дори научихме за океделите, всичко си застана по местата, сякаш самата природа ни бе създала такива. Но тези таредели... Те са толкова странни. — Старият елф сви рамене и потъна в мълчание.

Раса, известна с търпението си, елфите разглеждаха събитията в светлината на години и десетилетия, там, където хората щяха да броят дните.

— Имаме време да открием всички тези неща — заяви Томас.

— Тук ще трябва да проявя несъгласие, лорд Томас — рече старият водач на елдарите. — Усещам в този Гуламендис някаква припряност, която ми подсказва, че скоро ще видим причината за всичко това. — Той въздъхна. — Не зная обаче дали ще харесаме това, което предстои да узнаем. Мисля, че не.

— Тези таредели по-близки до моределите ли са, отколкото до нас? — попита кралицата.

Акайлия поклати глава.

— Не. Различават се и от едните, и от другите, ваше величество, както и от всички останали елдари. — Махна с ръка към гората. — Това е мястото, откъдето сме тръгнали в зората на времето, за да се разсеем по света. Преди войната в небесата и освобождаването на нашия Народ. Същото е като при семената: ако ги засееш в различна почва, от тях ще израстат различни дървета. Едни ще са прави и силни,

други криви и ниски, а трети ще са съвсем променени. — За Томас и Агларана бе ясно, че говори за различията между еледели, моредели и таредели. — Тези, които живееха на север, сега се преместиха при нас, а някои отидоха в Баранор. Други, от бреговете отвъд морето, пристигнаха тук. Логично е да се смята, че тези, които векове наред са живели сред звездите, ще са много по-различни от тези, които са останали на нашия свят.

Томас кимна. За всички, прекарали живота си в Елвандар, елфите, обитаващи страната на север от Зъбите на света, известни като гламредели, бяха варвари, почти примитивни като океделите, живеещи отвъд океана и възприели много от обичаите на хората.

— Разбирам защо ни се струват толкова чужди.

— И въпреки това те са част от нас — рече старият елдар. — Разполагат с познания, които ние отдавна сме изгубили, както и ние пазим неща, които те нямат. И двата народа ще извлекат полза от това единение.

На лицето на Томас обаче се четеше съмнение. Благодарение на спомените от Властелина на дракони разбираше добре за какви познания става дума и си даваше сметка, че някои от тях е най-добре да останат забравени. Помисли още малко, после попита:

— Той разтревожен ли е от присъствието ми?

— Може би — отвърна Акайлия. — Гуламендис разпитва за теб, но както би го сторил всеки новодошъл. Страхът и любопитството му са уравновесени. Нещо друго го плаши, не скритата в теб природа на валхеру и опасността да властваш над неговите сънародници.

— Всъщност — продължи старият елф с усмивка, — макар че го прикрива, той е сигурен, че ще се провалиш, ако се опиташ. Тези елфи са наистина прекалено арогантни и се смятат за висша раса.

— Ние никога не сме се държали така — посочи Агларана.

— Вярно е, ваше величество. Но не мога да кажа същото за моределите.

Томас кимна, а кралицата каза:

— Трябва да призная, че си прав.

— Моределите са били раболепни домашни роби, принудени да създадат по заповед на своите господари и за тяхна прослава Сар-Саргот и неговия двойник Сар-Исбандия — припомни им Акайлия.

Томас поклати глава.

— Да не би да намекваш, че сме срещнали раса на елдари с амбицията на моредели?

— Не съвсем — отвърна Акайлия. — Би било твърде просто. Тези елфи, тези Звездни елфи, са всъщност нещо много по-опасно. От думите на Гуламендис останах с впечатлението, че той е нещо като техен представител. Те са по-едри от нас и мисля, че ни надминават по физическа сила. — Усмихна се и кимна на Томас. — С ваше изключение, милорд.

Томас също кимна, но по изражението му личеше, че не смята забележката за важна. Въпреки магичната си сила той беше лишен от суета. Беше преживял и причинил твърде много страдания, за да се смята за нещо повече от късметлия. А фактът, че някои от тези, които бяха пострадали от него, му бяха простили, го бе направил истински скромнен.

— Има и още — продължи Акайлия. — Неговата магия е... тъмна.

— Така ли? — попита кралицата.

— Не съм го виждал да използва заклинания, но го долових в него. Той задава въпроси. Проницателен е, надарен с остър ум, но има нещо, което ме безпокои.

— Мен също — призна Томас. — Той вещае опасност.

Кралицата и Акайлия погледнаха бойния вожд. Томас продължи:

— Не мисля, че опасността е стаена в него, но има нещо, което крие, нещо, което може да бъде опасно.

— Той е странен — съгласи се кралицата. — Някак си не усещам родствена връзка с него.

Акайлия кимна и каза замислено:

— Таределите са се променили прекалено много за времето, докато са живели сред звездите. Той нарече нашите дървета „звезди“. Когато не е с Тъкачите на заклинания, се скита из гората, докосва стеблата и се държи така, сякаш ги смята за живи.

— Може би и ние сме странни за него, както той за нас — рече Агларана. — Смятаме, че не сме се променили от времето на Войните на хаоса, но това вероятно не е истина. — И погледна мъжа си, защото знаеше, че Томас има спомени от онези дни.

— Вие сте по-силни, по-благородни и по-единни със света около вас. — Той извърна очи към гората под тях. — И по-извисени.

Таределите също са претърпели развитие, но в друга насока.

— Той говореше за градове — каза Акайлия. — Големи градове от камък и стъкло, с дебели стени и високи зидани кули. Елфически градове.

— Звучи странно за моите уши — промърмори Агларана.

— Той крие разни неща — продължи Акайлия. — Но освен това казва други, които предполага, че вече знаем, например че техните Тъкачи на заклинания работят с камък, скала и кал, тъй както нашите умеят да налагат магията си върху гората, а други командват огъня, водата и въздуха.

— Елементалисти — каза Томас. — Сега си спомних. Когато били завладени от лудостта на Дракен-Корин и построили първия си град в Сар-Саргот, валхеру дарили тази магия на избраници сред техните строители. — Обърна се и видя, че кралицата и Акайлия го гледат внимателно. На устните му затрептя усмивка. — Нали не мислите, че валхеру биха си изцапали ръцете, като помагат да се построи цял един град?

— А какво е станало с тези, които са построили Сар-Исбандия? — попита Акайлия.

Томас сви рамене.

— Тези, които останали там и които станали моредели, изгубили уменията си. Магьосниците им никога не са се отличавали с особена сила, нито са били заплаха за нас. — Пое си дъх и продължи: — Което ми говори, че таределите може да са повече моредели, отколкото едели.

— Ние сме едели — посочи Агларана.

Акайлия склони глава в жест, който двамата разчетоха като „ще ми се да беше така“.

— Би било чудесно — заяви Томас, — ако всички племена на еделите бяха обединени. — Погледна към съпругата си. — За всеки моредел, който намери пътя към нас и който се върна тук, изоставяйки Тъмния път, сме избили поне десетина. В природата им е да търсят силата. — Погледна Акайлия. — И изглежда, че таределите са намерили тази сила.

— Какво предлагаш да направим, съпруге? — попита кралицата.

— Мисля, че е дошло време да си поговорим на четири очи с нашия гост. — Той се обърна към Акайлия и каза: — Помоли

Гуламендис да дойде на среща с мен при Свещената гора.

Възрастният елдар се поклони леко, после по-дълбоко пред кралицата и излезе. След като той си тръгна, Агларана попита:

— Защо Свещената гора, Томас?

— Струва ми се, че Гуламендис се бори с нещо. Не мисля, че знае какво е, ала на този свят няма друго място, което да вдъхва повече сила на който и да било елф от Свещената гора. Акайлия каза, че Гуламендис бил запленил от древните дървета.

— Разбирам — кимна тя.

Томас въздъхна дълбоко.

— Мисля, че ще трябва да го побутнем още малко.

Тя го изпроводи с поглед, докато се отдалечаваше, за да облече бронята в бяло и злато.

Гуламендис последва елфката, пратена да го отведе за срещата с лорд Томас. Беше типична представителка на своя народ, макар и твърде крехка за неговия вкус. Повечето таределки бяха високи колкото мъжете си и доста силни. Докато тази женска бе привлекателна по друг, по-примитивен начин.

Излязоха на една горска пътека, която ги отведе на известно разстояние от сърцето на Елвандар, встрани от величествените дървета, които Укротителят на демони познаваше като „звезди“. Когато стигнаха една поляна, тя спря и каза:

— Лорд Томас скоро ще дойде.

— Благодаря ти — отвърна той и тя си тръгна.

На пръв поглед наоколо нямаше нищо забележително, но той усещаше лек и постоянен прилив на енергия. Не беше нещо, което незабавно да отличи, ала му се струваше странно познато, сякаш долавяше ехо на песен, която не можеше да си спомни. Отново си припомни за неотложните задачи, будещи постоянно тревогата му — трябваше час по-скоро да установи връзка с тези примитивни елфи и да ги използва, за да съберат съюзници срещу Демонския легион, ако той последва таределите и на този свят. Не се съмняваше, че рано или късно това ще се случи.

Вината, която стоварваха върху него и други, изучавали науката за демоните, беше неоснователна — нито той, нито някой от

останалите таределски магьосници бе отговорен, че демоните бяха достигнали първата гранична колония на един свят на име Естандарин. Със сигурност не по вина на някой Укротител на демони колонистите не бяха успели да разрушат портала навреме, тоест преди демоните да достигнат транслокационния възел в град Шадин на Дастин-Барин. Оттам те се бяха разпространили като метастази, поразявайки останалите таределски светове.

В началото таределите бяха сигурни, че ще могат да разгромят нападателите, защото досега не бяха познали поражение в нито една война. Но демоните сякаш нямаха край и въпреки огромните загуби, които понасяха, продължаваха да прииждат.

Укротителите на демони знаеха истината, но никой в Съвета на регента не искаше да ги чуе. Някъде, вероятно на Естандарин, имаше портал, през който демоните нахлуваха в тази реалност. Гуламендис се бе опитал да намери други Укротители на демони, с които да обсъди този въпрос, но след години на изолация и преследване бяха останали малцина и беше невъзможно да се състави достоверна картина на демонското царство.

Той знаеше само това, което бе открил през годините изучаване на шепата обучени демони. Но каквато и да бе истината за проникването на демоните в тази реалност, Гуламендис бе сигурен, че по някакъв начин те ще последват таределите на Мидкемия. Дори и да грешеше, нямаше вреда в това да сключат съюз с тези елфи и да им позволят да служат на общата цел. От друга страна, не можеше да не признае, че усеща нещо в тази кралица, тази Агларана. Може би тя наистина бе наследница на древен род, защото когато се срещна с нея, Гуламендис почувства нещо дълбоко и... истинско. А също и гората — беше нова за него и същевременно му се струваше толкова позната.

Сякаш прочел мислите му, един глас зад него произнесе:

— Това е древната Родина.

Гуламендис се обърна и се стресна като от физически сблъсък. Томас, Главният боен вожд на Елваднар, стоеше зад него, облечен в броня от бяло и злато. Златният дракон върху нагръдника му заслепи Укротителя на демони и когато най-сетне погледна Томас в лицето, той съзря там нещо, което не бе видял на Съвета на кралицата. В този мъж се спотайваше древна сила и сега той ѝ позволяваше да си проличи.

Укротителят на демони потрепери, в него се пробудиха дълбоко заложени в сънародниците му инстинкти и той осъзна, че е едновременно ужасен и изпълнен с благоговение. Трупаните с поколения арогантност и чувство за превъзходство изчезнаха в миг. Опитът му с Демонския легион го бе накарал да се усъмни в превъзходството на елфите, но дори един поглед към това същество, това превъплъщение на древна сила, го смаза.

— О, древни — произнесе Гуламендис почти шепнешком.

Томас вдигна ръка и Укротителят на демони млъкна.

— Гуламендис, да преминем към същината на въпроса.

— Господарю. — Таределът сведе глава. Макар да се извисяваше с почти педя над Томас, се чувстваше пред него като дребосък.

— Това е Свещената гора — продължи Томас. — Сърцето на Елвандар и фундаменталната същност на твоята раса, която е започнала пътя си оттук.

Гуламендис се огледа и изведнъж осъзна, че от тази гора са произлезли и фиданките на Звездите. За първи път виждаше началото на величествените дървета, почитани от Народа. Не се съмняваше, че неговите предци са изкоренили Седемте звезди от това място, преди да ги отнесат на Андкардия.

— Да — рече Укротителят на демони.

— Оттук са започнали еделите — продължи Томас.

— Да — повтори Гуламендис.

— Време е да говорим открито. Защо си тук?

Таределът местеше поглед между Томас и дърветата.

— Имам причини за това, което върша, лорд Томас — рече накрая. Пое си дълбоко дъх: — Бягаме от орда демони, които пометоха колонизираните от нас светове. — Погледна Томас в очите. — Колко елфи живеят тук?

Томас помисли малко.

— В сърцето на Елвандар поне десет хиляди.

— А по целия свят?

— Можем само да предполагаме, но моределите на север вероятно са поне два пъти повече.

— Има ли и други?

— Отвъд морето някъде към пет хиляди окедели, повечето от които се преселиха тук.

— Около петдесет хиляди са разпръснатите племена на еделите — рече Гуламендис, протегна ръка и опря длан в бронята на Томас, сякаш имаше нужда да се подпре на нещо. Сетне продължи с пресипнал от вълнение глас: — Ние бяхме милиони! Ние бяхме елдарите! Бяхме много повече, отколкото можете да си представите, Повелителю на дракони.

Отдръпна ръка и се обърна. В очите му блестяха сълзи.

— Все едно гледам в миналото. — Гуламендис протегна ръце. — Никога вече няма да си върнем това, което изгубихме. Никога вече няма да живеем сред дърветата. — Той посочи горичката. По страните му се стичаха сълзи. — Колкото и да са красиви тези дървета. Ние се променихме. — Изведнъж извърна глава и втренчи очи в Томас. — Никога няма да дойдем в тази гора и да помолим да ни приеме, тоест да се „завърнем“. Моределите бяха последните от нас, наричаме ги Забравените, защото те са били слугите, на които им е било позволено да ни служат, да служат на елдарите! Те са ни завиждали, защото сме били по-добри от тях! Сигурно си спомняте това!

Томас кимна. Откакто бе облякъл бронята в бяло и злато, в него се бяха пробудили спомените на валхеру, задействани от дума или случка. Спомените му за отдавна умрелия Ашен-Шугар не бяха пълни, но той знаеше, че много от нещата, които казва Гуламендис, са верни.

Гуламендис отново разпери ръце.

— Господарю, вие и вашите събратя сте позволили да се случи това. Тук елфите са станали служители на валхеру! Без това ние щяхме да сме нищо. — Изгледа смело Томас. — Ние го имаме с нас! Изкоренили сме седем фиданки, загърнали сме корените им в пелени като грижовни майки и сме ги отнесли по мост към друг свят. Това пътуване се е превърнало в началото на нашата история. Преди него... — той отново махна към горичката — тази гора беше само мит, защото сме пристигнали на Андкардия само с онова, което сме взели със себе си: седем фиданки и малко познания. Засадили сме тези седем дръвчета, нашите Звезди, и около тях сме построили своя дом. В началото сме вдигнали колиби от дърво и животинска кожа, но скоро сме покорили нашия нов свят и сега градовете ни не могат да се сравнят с някои други. Ние сме горда раса, господарю, ала сме си заслужили тази гордост.

Томас кимна.

— Гуламендис, не поставям под съмнение кои и какви сте вие. Искам само да знам каква е причината да дойдете тук. Ако не е за да търсите убежище от Демонската орда, тогава каква е?

— Да открием начин да спасим това, което е останало от Клановите на Седемте звезди.

— Обясни — рече Томас и скръсти ръце.

— Няма да оцелеем, ако Демонският легион ни последва на Мидкемия. Никой няма да оцелее тук.

Томас мълчеше и го гледаше хладно.

— Имаме нужда от вас, от хората и джуджетата. Имаме нужда от всеки, който може да се опълчи на Демонския легион.

Томас помълча, после попита:

— Защо просто не ни обясни всичко това веднага?

— Трябваше да... — Той млъкна, огледа отново дърветата и продължи: — Усещам, че ме зове. Толкова е... силна. Гледам те, валхеру, и се страхувам и мразя всичко, което отеква в съзнанието ми. Мисля, че... Когато двамата с брат ми и още неколцина съставяхме този план, си давахме сметка, че трябва бързо да се свържем с обитателите на този свят, нашата Родина, и да се обединим с тях срещу идещия Демонски легион. Вие сигурно си спомняте ясно времето преди хаоса, когато боговете са се носели в небесата и Властелините на дракони са ги предизвиквали. В онези времена таределите са били първи сред вашите служители.

Томас затвори очи, но след миг ги отвори и погледна Гуламендис.

— Елдарите бяха нашите най-доверени помощници.

Гуламендис не пропусна да забележи, че Томас използва думата „нашите“.

— Акайлия и неговите събрата са наследници на библиотекарите. Те са били изоставени на...

— На Келеуан — помогна му Томас.

— На Келеуан — повтори Гуламендис. — Някой от Властелините на дракони ги е оставил там. Постигнатото от тях е забележително, като се имат предвид възможностите им. Но ние сме истинските елдари. Ние сме били вашите най-предани слуги, вашите главни помощници, вашите емисари, когато е трябвало да преговаряте с други, ние сме били вашите любовници.

Томас затвори очи и в паметта му изплуваха образите на невероятно красивите елфки, които Ашен-Шугар бе държал край трона си. Той кимна и каза:

— Да, вие бяхте първи сред робите ни. — Гласът му прозвуча рязко и той не знаеше защо трябва да подчертава отредената от валхеру позиция на елфите.

Гуламендис присви очи и изражението му стана враждебно.

— Томас, ние сме повече от това, което бяхме — прошепна той с глас, изпълнен със заплаха. — Не се съмнявам, че можеш да ме посечеш със златния си меч още преди да направя и една крачка. Ала помисли върху това — ако се срещнеш в открито поле с дузина от нас, можеш да бъдеш победен. А ние сме хиляди.

— Това заплаха ли е?

— Не. Предупреждение. А може би дори не е и това. Нека го наречем проява на любезност. Не идваме при вас като низши същества. Идваме като равни. — Той отново погледна към дърветата и продължи: — Почитаме тези, които са се грижели за нашите дървета. Те са неразривно свързани с народа ни, пуснали са корени дълбоко в света, от който произхождаме. Но елфите, които ги наглеждат, не са нищо повече от градинари.

Томас мълчеше. Не можеше да разбере накъде върви разговорът.

— Говориш за тях, сякаш са по-низши от вас.

— Те са примитивни. Те са фермери и ловци, и рибари в морето, но нищо повече. Това са уважавани професии, но не и сред моя народ, след като станавме такива, каквито сме. Ние сме книжници, учени, изследователи, занаятчии и оръжейни майстори. — Той посочи гърдите на Томас. — Тази броня, този меч — те са дело на моите предци. Уредите, които ви позволяват да летите към други светове — ние сме ги изобретили.

— Как иначе бихме могли да избягаме във времената на безумие и да открием едно безопасно пристанище, каквото е била Андкардия? Построили сме транспортни портали и сме взели с нас инструментите, книгите и свитъците. Вас драконите са ви отнесли през пустошта между звездите към други светове. Ние сме се подчинявали на вашето могъщество, защото не сме могли да заповядваме на драконите да ни носят, но сме открили начин да постигнем това, което сме постигнали, и го сторихме без вас! — Гласът му омекна. — И сме взели оттук това,

което ни е напомняло за нашите корени. Но днес не сме такива, каквито сме били някога, и се върнахме само защото бяхме принудени. Ако трябва, ще вземем това, което ни се полага, без да искаме разрешението ви.

— Гуламендис, поведението ти буди тревога, особено ако се споделя и от твоите сънародници.

Укротителят на демони го погледна и се усмихна криво.

— Моите възгледи са умерени. Лорд-регентът би сметнал кралицата за истинска заплаха.

Томас присви очи, обузда гнева, който се надигаше в него, и каза:

— Това граничи с обида. Гуламендис, ако някой заплаши кралицата, ще познае истинските размери на силата ми.

— Аз не съм заплаха. Но сред сънародниците ми има такива, които биха видели във вас заплаха. Смятахме, че ще е лесно.

Предполагахме, че елфите, обитаващи този свят, са се развили като нас през тези хиляди години и че всички останали раси ще се съгласят да влязат в съюз с нас. Пратихме един наш съдружник, мой брат, който прекара няколко месеца на вашия свят.

— Значи този, когото са видели в долината на север недалеч от царството на Долган, е твой брат?

— Видели са го?

— Човеците имат умели следотърсачи, а брат ти явно не е майстор в прокрадването. Един наталски рейнджър попаднал на следите му и бил заинтригуван. Сторило му се странно, че не можел да си спомни как изглежда брат ти мигове след като откъсвал очи от него. А когато го видял как отваря разлом...

— Разлом? — повтори Гуламендис.

— Пътят към дома.

— Наричаме го портал — каза Укротителят на демони.

— Ясно — каза Томас. — Та тогава брат ти се е разкрил. Било е близо до селището на Долган и той дойде тук да се срещне с кралицата. Разбираш, че няма как да не е бил загрижен.

При споменаването на Долган Гуламендис се намръщи.

— Имаме стари сметки за уреждане с джуджетата.

Томас присви очи.

— Долган е сред най-добрите ми приятели, джудже с благородно сърце и стоманена решимост. Неведнъж съм му поверявал живота си и

той е доказвал качествата си. Вярвам му безпрекословно.

Гуламендис наклони леко глава, сякаш за да покаже, че това не е довод.

— Та да се върнем на същината — повтори Томас. — Защо си тук?

— Да търся съюз, в случай че демоните се появят и на вашия свят, и да ви помогна с каквото мога. Но за подчинение не може да става и дума.

Сега бе редът на Томас да покаже, че това няма значение.

— Твоите предци са избягали преди тези, чиято броня нося, да обявят на всички, че са свободни, и да отлетят. Ние не искаме да властваме над никого. По причини, изгубени в миналото, моределите са ни обявили за свои врагове и ние се защитаваме всеки път, когато слязат на юг, но тези от тях, които предпочитат да се върнат в древния си дом, са добре дошли. Мнозина от тукашните елфи са прекарвали младостта си на север. Приемаме и океделите отвъд океана, но много от тях останаха там, защото не искат да живеят сред нас. С тях нямаме караница. А когато открихме, че на юг живеят аноредели, също не пожелахме да сме техни господари.

— Аноредели? — попита Гуламендис. — Това значи Слънчев народ. Не бях чувал за тях.

— Те са пазителите на куорите и свен'гар-рите.

Гуламендис повдигна учудено вежди.

— И за тях не съм чувал.

— За това ще говорим друг път — рече Томас. — Все пак си изясних позицията ти. Искате помощта ни, но не желаете да служите никому. Тъй като и ние няма да ви служим, мисля, че се разбрахме. — Смръщи вежди. — Но всеки опит на вашите Кланове на Седемте звезди да се опитат да подчинят други ще бъде смазан. И не само ще извадя меч, но и ще повикам други на помощ.

— Джуджета? Хора?

— Изпитани воители и могъщи магьосници, Гуламендис. Не позволявай на познанията ти по история да те заслепят дотам, че да ги сметнеш за равни на вас. — Помисли си за Пъг. — Защото някои от тях ви надминават. Смятай го за предупреждение. Мидкемия може да е вашата древна родина, но тя е родина и за мнозина други, наследници на тези, които са дошли тук по време на Войните на хаоса, и вероятно

претенциите им не са по-малко обосновани от вашите. Твоите предци са заминали, но други са останали. Мисля, че трябва да забравим различията между всички тези народи, докато не се справим с Демонския легион. Няма да ви пречим, стига вие да не ни пречите, ала посмеете ли по някакъв начин да ни се опълчите, ще съжалявате.

От изражението му Гуламендис разбираше, че думите му не са празна заплаха, така че отвърна:

— Аз и още неколцина знаехме, че този свят ще е различен от това, което бихме искали. Но лорд-регентът и неговите свещеници, магьосници и войници, тези, които участват в регентския събор, няма да се съгласят лесно да приемат условията, които ни поставяте. Ако ги повикате тук, както повикахте мен, те ще видят в това открито предизвикателство и заплаха, на която ще отговорят незабавно. Клановете на Седемте звезди не могат да се установят тук, ако не направим някои промени и не постигнем съгласие с другите раси. За да постигнем тази цел, имаме нужда от смяна на властта.

— Предателство — рече Томас.

— Здрав разум — поправи го Гуламендис. — Силата на нашата раса е и наша слабост, защото никога досега не сме търпели поражение, преди да срещнем демоните. Недопустимо е друга смъртна раса да се равнява на нашата, камо ли пък да се смята за по-висша от нас. Но може би е дошло време да променим тези възгледи. — Той отново погледна дърветата и въздъхна. — Трябва да се върнем тук и да си припомним уроците, които сме забравили. Също както и вашите сънародници трябва да се научат от нас. Само по такъв начин може да се избегне конфликтът.

— Това изглежда разумно — каза Томас. — Почти единственото разумно нещо, което чух от теб.

— Разбирам.

— Ела — рече Томас. — Време е да попътуваме.

— Къде?

— Има и други, с които трябва да се срещнеш: хора, мои приятели, загрижени за безопасността на този свят. Може би след като се запознаеш с Пъг и помощниците му, ще преосмислиш представите си за превъзходство.

Гуламендис не изглеждаше убеден, но премълча.

Томас затвори очи и произнесе няколко тихи думи, в които Гуламендис долови силна магия. След малко чуха шум от гигантски криле и над тях премина сянка.

Гуламендис вдигна глава. Ако първата му среща с Томас го бе смаяла, това, което видя сега, едва не го накара да падне на колене.

Огромна златен дракон бе увиснал над тях и лениво поклащаше криле. Изглежда, зададе някакъв въпрос на човека, превърнал се във Властелин на дракони, и Томас му отвърна на същия език. После каза на Гуламендис:

— Съгласен е.

— Съгласен? — повтори Укротителят на демони.

Драконът кацна леко като перце, наведе глава и я опря на земята.

— Да. Да го яхнем — каза Томас. — Ела. — И се покатери на врата на дракона. — Седни зад мен и се полюбувай на света, който наричаш Родина.

Гуламендис онемя. Едва успя да кимне. Трябваше му цялата му решителност, за да последва Томас и да се покатери зад него на врата на дракона.

15. ПЛАНОВЕ

Сандрина се събуди.

Ръката ѝ посегна към боздугана още преди да отвори очи. Силна десница обаче я улови за китката и ѝ попречи да замахне и нечий глас каза тихо:

— Недей. Нищо не те заплашва.

Тя премигна и изведнъж осъзна, че отдавна няма боздуган. Бяха ѝ взели Черните кепета. Имаше меч, но и той бе изчезнал. Премигна отново и се помъчи да си спомни къде е.

Лежеше на ниско легло върху сламеник в малка монашеска килия.

Спомените ѝ се връщаха. Намираще се в храма в Итра. Беше стигнала дотук полумъртва от изтощение, конят ѝ не бе в по-добро състояние. После вече не помнеше.

— От колко време съм тук?

— Почти едно денонощие — отвърна гласът. Беше на мъж. Ръката му пусна китката ѝ и след това се премести под тила и раменете ѝ, за да ѝ помогне да седне и да отпие глътка вода.

Тя огледа коленичилият до нея мъж. Едър, но не пълен. Носеше тъмносиня туника и черни панталони от хубав плат, а ботушите му бяха от фина кожа. Не носеше оръжие. Чертите му бяха обикновени, но в черните му очи имаше нещо, което ѝ казваше, че не бива да го подценява.

— Кой си ти? — попита тя отпаднало.

— Зейн.

Тя отпи още глътка.

— Само Зейн?

Той сви рамене и се усмихна. Държеше се прямо и уверено. Очевидно беше опасен.

— Е, ако толкова настояваш, имам и няколко титли, една от Ролдем, друга от Островното кралство, и мисля, че ми оказаха подобна

чест и в Кеш, но не съм сигурен. Така че Зейн ще свърши работа. — Той се обърна и посочи няколко фигури при вратата. — Монасите ми казаха, че ти си Сандрина и че си Непреклонен рицар от ордена Щит на слабите. Това вярно ли е?

— Да — отвърна Сандрина. — Предполагам, че си безвреден, инак братята нямаше да те допуснат до килията ми, докато съм в безсъзнание.

Той се направи на обиден.

— Безвреден? — Поклати глава. — Вярно е, че теб не те заплашвам с нищо, но чак пък безвреден... — Въздъхна и приседна до нея. — Трябва да си почиваш, но преди отново да заспиш, има някои неща, които искам да те попитам.

— Може би ще трябва да почакаат... — рече тя, усетила, че отново изпада в несвяст.

Когато се свести, Зейн все още бе в килията, но беше облечен различно. Светлината от прозорчето също бе с друг оттенък — сивкав.

— А, събуди се — рече Зейн. — Искаш ли вода?

— Да, благодаря. — Тя взе купичката, отпи и попита:

— Та кой си ти?

— Зейн.

— Това го чух. Имам предвид кой те е пратил.

— А, ясно. Аз съм приятел на отец-епископ Крийган. Всъщност сподвижник ще е по-точна дума.

— Но не си от Храма.

— Не съм. Предпочитам да се моля на Банат или Рутия, когато изобщо се моля. — Усмихна се. — Опитвам се да не попадна сред онези, които се нуждаят от намесата на Дала.

— И като сподвижник на отец-епископа — каза тя, като се надигна на лакът, — предполагам си тук, за да разбереш какво съм научила?

Той бръкна под леглото и извади сгънато одеяло. Нагласи го зад гърба ѝ, за да ѝ е удобно, и каза:

— Да. Стига да ти се говори.

— Малко съм гладна, но може да разговаряме и преди да се нахраня.

Той кимна и излезе да говори с някого отвън, а Сандрина се огледа. Някой я бе измил и ѝ бе превързал раните: още я сърбяха, но както когато заздравяват. Бяха я облекли в бяла риза от лен и косата ѝ миришеше на чисто.

Беше полумъртва, когато стигна града. Бе яздила цяла седмица, без почти никаква храна освен горски плодове, от които после повръщаше.

Всъщност спомените ѝ от пътуването бяха доста смътни. Помнеше когато стигна хълма, от който се виждаше Итра, и после нищо, докато не я спряха на портата. После я заведоха в храма и тя се опита да говори с някого, но изгуби съзнание.

Раните ѝ бяха позаздравели, но беше отслабнала ужасно. Все пак се беше добрала дотук и не се съмняваше, че Богинята е бдяла над нея.

— Значи работиш за Крийган — каза тя, когато Зейн се върна. Всичко я болеше.

— По-точно е да се каже, че работя с него — поправи я Зейн. — Или за хора, които работят с него. — Един монах влезе с поднос, остави го в скута на Сандрина и докато тя ядеше, Зейн продължи: — Напоследък ордена ви не разполага с достатъчно хора и средства и изглежда, по тези места ти си единственият Непреклонен рицар. Та затова епископът реши да те държим под око.

— Просто защото по случайност си бил в Итра?

— Не точно. Пратиха ме тук. Както и други хора в Досра, Мин и Стрелата, в случай че идеш там. Ако до седмица не бяхме получили вест за теб, щяха да пратят хора и на север. Има основания да смятаме, че се случва нещо сериозно в онова селце, където те пратиха...

— Акракон — уточни тя, млъкна и се зае с храната — зеленчукова супа и хляб. Не смяташе, че този мъж, тук, в манастира, независимо че намекваше, че е свързан с Храма в Крондор, може да е заплаха за нея. Както сам бе отбелязал, наблизо нямаше други представители на ордена — това място бе твърде отдалечено от политиката и интригите на Храма.

Зейн разбра, че няма да отговори, и продължи:

— Както и да е. Можеш да докладваш лично на отец-епископа, ако желаеш. Не съм получавал нареждания да те разпитвам подробно. Моята работа е само да се погрижа да се прибереш безпрепятствено, за да можеш да ни докладваш за наученото.

Тя се зачуди кои ли са тези „ние“, за които говори — Храмът, отец-епископът или господарите, на които служи този Зейн.

— Добре. Значи ще яздите с мен до Крондор?

— Не точно — отвърна той с усмивка. — Но първо се наяж.

Тя се намръщи и продължи да яде. Когато свърши, той отнесе подноса, а като се върна, я завари права.

— Още съм слаба — призна Сандрина.

Дойде един монах и Сандрина се нацупи, като видя, че ѝ е донесъл рокля. Зейн забеляза недоволното ѝ изражение и сви рамене.

— Това беше най-доброто, което успях да намеря. Всъщност помолих жената на продавача да ми я продаде. — Той погледна след монаха, който тъкмо излизаше, и добави: — Според мен на братята изобщо не им е хрумвало, че може да носиш панталони. Сигурно си първият Непреклонен рицар, когото виждат тук. — Засмя се. — Е, добре де, непреклонна рицарка.

Тя смъкна ризата, навлече роклята и призна:

— Няма много като мен. Това е неблагоприятна работа и неподходяща за хора, които не са надарени с физическа сила. Дори някои силни мъже странят от нея. — Огледа роклята, която очевидно ѝ бе голяма. — Как ще язда с това?

— О, няма да яздиш. — Зейн извади нещо от кесията си и каза: — Ела до мен.

Тя застана до него и той поясни:

— Така ще е много по-бързо.

И изведнъж се озоваха в друго помещение и на друго място. Беше по-рано през деня, ако се съдеше по ярката светлина, и доста по-топло. В стаята имаше трима мъже.

Сандрина ги погледна, намръщи се, пристъпи към един от тях и преди някой да успее да реагира, го халоса с всичка сила в челюстта. Мъжът отлетя назад, хлъзна се по пода и се блъсна в стената.

Амиранта разтърси глава, примигна, надигна се и каза:

— Здравей, Сандрина. Радвам се да те видя.

Пъг ги гледаше стъписано. Малко неща можеха да го изненадат, особено на тази възраст, но внезапната поява на Зейн и жената, която

миг по-късно бе повалила Амиранта с удар в зъбите, бяха сред изключенията.

— Поизгубила си форма, момиче — засмя се Брандос. — При други обстоятелства щеше направо да му строшиш ченето.

Сандрина едва сега забеляза стария боец и също му се усмихна.

— О, дърти мошенико. Как я караш?

Той я прегърна и каза:

— Криво-ляво. От време на време се сецам за теб.

— Очевидно няма нужда да ви запознавам — обади се Пъг.

— Няма — каза Сандрина. — Вие обаче кой сте?

— Пъг. Собственикът на този остров.

Тя се намръщи.

— Черният магьосник?

На устните му трепна усмивка.

— Това е дълга история. За момента по-важното е, че имаме обща цел.

— И тя е?

Амиранта се надигна от пода — потъркваше ударената си брадичка — и каза:

— Да открием откъде идват демоните.

Сандрина го изгледа с унищожителен поглед.

— С това ли се занимаваш сега?

Той разпери ръце.

— Не. Всъщност един демон едва не ме изкорми преди няколко седмици.

— Жалко, че не е успял.

— Голяма работа си, момиче — засмя се Брандос.

Тя го изгледа кръвнишки.

— Брандос, ти си добър човек, но не мога да кажа същото за компанията, в която се движиш.

— Ще може ли да оставим за малко личните недоразумения? Все пак очакваме и други гости — намеси се Пъг.

— Кой все пак сте вие? — попита Сандрина. — Искам да кажа, кой сте вие, за да си позволявате да ме докарате тук?

Личеше й, че едва овладява гнева си.

— Отец-епископ Крийган ще пристигне скоро — каза Пъг. — Ще оставя на него да обясни ролята ви в това. Но преди да се появи, може

би ще бъдете така добра да ни разкажете за преживяванията си при Върховете на Куор.

— Не — тросна се тя. — Няма да съм така добра.

Пъг въздъхна.

— Зейн, би ли показал на Сандрина стаята ѝ, докато ние изчакаме останалите гости?

— Да, дядо — каза Зейн и кимна на Сандрина да тръгне с него. Тя хвърли още един смразяващ поглед на Америанта и го последва.

В коридора младата жена се огледа. Къщата бе само на един етаж и вратите извеждаха в градина.

— Дядо? — каза тя. — Не ми изглежда да е с повече от десет години по-стар от теб.

— Външният вид често лъже — отвърна Зейн. — Пъг всъщност е дядо на баща ми и е достатъчно стар, за да... — Сви рамене. — Ще разбереш. — Отвори една врата и каза: — Можеш да си починеш тук, а ако си гладна, просто вдигни звънчето и позвъни. — Той ѝ показа малкото звънче на масичката до леглото. — Има ли нещо друго, което мога да направя за теб?

Тя сведе поглед към роклята си.

— Да. Ще се радвам, ако ми намериш някакви дрехи по мярка. Най-добре риза и панталони.

— Ще потърся — каза той. — Няма да се бавя.

Щом той излезе, тя седна на леглото и въздъхна.

— Ох! Какво направих, та да заслужи това? Пак Америанта!

Когато се върна, Зейн я завари заспала, свита на леглото като малко дете. Личеше ѝ, че е плакала.

* * *

Вечеряха шестима — Пъг, жена му, двамата му синове, Америанта и Брандос. В средата на масата за дванайсет души бе сложена тава с печено месо, имаше и купи със зеленчуци, плодове и какви ли не още неща.

— Прекрасна къща — каза Амиранта. — Мислех, че живеете и работите в Звезден пристан.

— Всъщност точно така искаме да мислят всички — отвърна Пъг. — Макрос, моят предшественик на този остров, е създал легендата за Черния магьосник, за да си осигури усамотение. Ние продължихме с тази заблуда със същата цел. Академията в Звезден пристан е оживено място и макар че има големи постижения, истинската работа — изследвания, образователни програми и прием на надарените ученици — се върши тук.

Брандос, който не спираше да нагъва лакомо, рече с пълна уста:

— Предполагам, че или си решил да ни се довериш, или смяташ да ни убиеш. — Посочи тавата с месо. — Но инак храната е вкусна.

Миранда се усмихна. В този стар воин имаше нещо много непосредствено, което ѝ се нравеше.

— Брандос — каза тя. — Ако искахме да ви убием, нямаше преди това да ви готвя най-вкусното си ястие.

Магнус и Калев се разсмяха, а Амиранта попита:

— Е, щом няма да ни убивате, значи ли, че можем да си имаме доверие?

Пъг го изгледа втренчено.

— Не съм сигурен, че „доверие“ е най-точната дума, но ще я приема поне засега. Демоните са проблем, с който ще трябва да се справим, а в Звезден пристан нямаме голям опит с тях.

— Монасите от Сарт — каза Магнус — също не успяха да ни помогнат, макар че записките им са доста педантични: „...на тази и тази дата се появи демон и брат Игантал или отец Бореус го прогони“, Или пък някой е бил изяден, преди да успее да прогони демона. Но що се отнася до природата и поведението на демоните, информацията е съвсем оскъдна.

— Не бих казал — обади се Амиранта и погледна Пъг, сякаш за да покаже, че се обръща специално към него. — Трудно е да се преговаря с демони и силата, която идва с тях, е опияняваща като наркотик. Има цена, която никога не съм искал да платя.

— Твоят живот? — попита Калев.

Чародеят поклати глава.

— Моята душа, поради липса на по-добър термин. Може да не съм добър човек, но съм готов да се изправя пред Лимс-Крагма, когато

му дойде времето, и да се отчете за всичко, което съм вършил — добро или лошо. Ще приема божественото правосъдие, но няма да отстъпя мястото си в Колелото на вечния живот само за да припечеля нещичко в този.

— Би било невероятна сделка — съгласи се Магнус.

— Само че не е толкова лесно, нали? — попита Пъг.

Амиранта поклати глава и остави лъжицата, очевидно приключил с храненето.

— Ако някой пратеник на злото ви предложи сделка, отговорът ще е в зависимост от това колко е твърд характерът ви. Проблемът е, че тъмните сили действат много по-прикрито. Там някъде — той махна към стената — съществува сила, която е не чак толкова потайна. Убеден съм, че брат ми, човекът, когото познавате като Лесо Варен, беше почти безумен, когато уби майка ни. Нещо бе проникнало в него, беше докоснало сърцето му и бе открило там склонен да се подчинява характер. Познавам добре брат си, той е твърде себелюбив, за да се подчини тъй лесно, но суетата може да го направи лесен за манипулиране.

Пъг си спомни разговора си с Бога на крадците, когато Банат бе разкрил, че суетата на Макрос е била най-големият му съюзник при манипулирането му, макар да е бил опитен магьосник, и кимна в знак на съгласие.

— И макар с братята ми да не обичахме да разговаряме, имахме общи познати. Както вече разбрахте, тези от нас, които практикуват това, което вие наричате тъмно изкуство, често имат склонността да общуват с пропаднали типове — крадци, бандити и така нататък. Хора, които могат да ни доставят важни за нас неща. Това не важи толкова за мен, тъй като сам изработвам повечето предмети, от които се нуждая: амулети, камъни на силата и разни други дреболии, които са ми трябвали през годините.

— Ако ме питате, някой ден този момък ще си изгуби главата — подхвърли насмешливо Брандос.

— Щях да кажа нещо друго, но моят стар приятел е прав. — Амиранта вдигна замислено лъжицата и почна да рови в чинията си. — Тези, които се нуждаят от живи човешки образци за своите опити, се свързват с търговците на роби, а тези, които се интересуват от

смъртта — като брат ми, — търсят бандити, главорези, край които непрестанно се лее кръв. Култовете са особено подходящи.

При споменаването на култовете Пъг се обърна към Калев:

— Зейн дали...?

— Не — отвърна Калев. — Каза, че Сандрина предпочитала да изчака да пристигне отец-епископ Крийган.

— Крийган ще дойде тук? — попита Амиранта и вдигна учудено вежди.

— Имаме много приятели.

— Вярвам ви.

— Познавате ли се?

— Срещали сме се — рече Амиранта.

— Не се тревожете — обади се Брандос. — Крийган може да накара да изгорят Амиранта като еретик, но няма да му счупи ченето. Той е възпитан човек.

Амиранта се усмихна криво.

— Той е прагматик. Не одобрява сферата на моите интереси, но никога не се е месил.

— Хубаво е, че живеем в различни части на света — отбеляза Брандос. — И между нас има цял океан. — Намигна на Пъг и семейството му. — Така нещата остават под контрол.

Магнус се засмя и поклати глава, Калев също се усмихна.

— А защо всъщност е този юмрук в зъбите? — попита Миранда. — Съжалявам, че не бях тук, за да го видя, но ми е интересно.

— О, това е дълга история... — поде Брандос.

Амиранта го прекъсна:

— И е свързана с отец-епископа. Преди четири, не, пет години, да, вече пет. Носеше се слух за един демон, видели го на крайбрежието, накъде около Крондор, в селцето Жълтото муле.

— Кръчмата там си я бива — отбеляза Брандос.

— Бива си я — съгласи се Амиранта. — Настанихме се в нея и се заехме да установим дали слуховете са верни, или не, и тогава се появи Сандрина, която също бе дошла, за да отърве района от демона. Изглежда, интересите ни съвпадаха... А Сандрина, както сами знаете, е много красива жена. — Амиранта ги изгледа бавно. — И така, ние се обединихме.

— И друг път съм чувал за поява на демони, особено в района на Крондор — каза Пъг, погледна Магнус и Калев, после вдигна въпросително вежди към Миранда.

— Имаше доклад от нашия приятел в двореца на принца — каза тя.

— Така ли? — попита Пъг. — Защо не знам за това?

— Не изглеждаше като нещо, заради което да те безпокоя. Имало демон, местните се отървали от него, какво толкова.

Брандос и Амиранта се спогледаха изненадано и Брандос попита:

— Местните?

— Явно отец-епископът е пропуснал да спомене имената ни в доклада — подхвърли Амиранта.

Пъг се усмихна.

— Нетипично за него. Той е много амбициозен. Но, моля те, продължавай.

— Няма много за разказване — въздъхна Амиранта. — В селцето пристигнал някакъв странен тип... малко луд дори, и заявил, че е пророк, после направил разни неща, с които да впечатли хорицата. Изцерил една-две рани, прогонил маната от овошките и доста добре предсказвал времето. Събрал малка група последователи и след година успял да ги убеди, че е божие превъплъщение. После обаче нещата се влошили.

— Аха — съгласи се Брандос. — Хората, дето не го подкрепяли, внезапно взели да се разболяват, млякото на кравите им се пресичало, или им изсъхвали посевите.

— Проклетия — каза Пъг. — Вещерска работа.

— Може би — рече Амиранта. — Майка ми са я наричали вещица повече пъти, отколкото бих могъл да си спомня. Дори моята титла „чародей“ в действителност на древния сатумбрийски език означава „призоваващ духове“, но сега го използват и вместо вещер.

— Никога не съм разбирал смисъла на всички тези названия — оплака се Брандос. — Човек или използва магия, или не я използва, нали така?

Пъг не можа да се сдържи и се разсмя.

— Приятелю, нямаш представа колко разговори на тази тема съм изтърпял през годините.

Амиранта се върна към разказа си.

— Само за седмица установихме, че в този култ са замесени и други, хора, появяващи се мистериозно посред нощ и сетне изчезващи.

— Магьосници? — попита Магнус.

Амиранта сви рамене.

— Или свещеници ренегати от някой орден, които са предавали информация или инструкции между този лъжепророк и онзи, който е направлявал събитията в Жълтото муле.

— Местните нямали нищо против всичко това, докато не започнали да измират — намеси се Брандос. — Този пророк, който се представи като Джаймен, обвини нас! Можете ли да си представите?

— Продължавай — каза Пъг на Амиранта.

— И така, както казах, по това време двамата със Сандрина вече се бяхме обединили. Тя се опитваше да спаси селяните, а аз бях заинтригуван от миризмата на демони.

— Миризмата? — попита Пъг.

— Да — потвърди Амиранта. — Срещал си се с демони, нали?

— Да. Но ще призная, че резултатите не бяха вдъхновяващи.

— Забеляза ли как миришат?

Пъг си спомни за случката с демона, приел облика на Изумрудената кралица. Беше се появил там изпълнен с увереност в собствената си сила и могъщество само за да бъде свален от небето с огнена топка — което едва не беше последното приключение в живота му.

— Не бих казал, че имах време да го душа — призна той. Погледна Миранда и Магнус и добави: — През годините съм си имал работа с доста демони и ако изключим един, който миришеше на горена сяра, останалите понамирисваха само на... пот? Една такава тежка телесна миризма.

Амиранта се разсмя.

— Съжалявам, нямах пред вид миризмата на телата им. Говорех за тяхната магична миризма.

Пъг присви очи и каза:

— Напомня ми на един разговор, който водих навремето с един племенен шаман в Кеш. Той твърдеше, че можел да разпознава различните магии по миризмите.

— А ти не можеш ли? — попита учудено Амиранта, изглежда останалите, сетне продължи: — Мислех, че всеки магьосник е способен да... разпознава магията на други. Имам предвид, ако вече се е срещал с тях и е присъствал, когато правят заклинания.

— Ако става въпрос за това, струва ми се, че аз мога — каза Магнус.

— Наистина? — попита го Пъг.

— Никога не си ни казвал — добави майка му.

— Защото никога не съм му обръщал внимание — призна Магнус. — Не е нещо, което върша съзнателно. Но ако ти или татко се появите в съседната стая, винаги зная кой от вас се е прехвърлил от друго място.

Пъг се ококори.

— А когато съм в стаята си, зная кой преподава на учениците само по аурата, която придружава приложената магия.

Миранда поклати глава.

— Нямах представа.

Пъг се обърна към Амиранта.

— Когато приключим с неотложните проблеми, може би ще се съгласиш да останеш тук за малко. Бих искал да науча повече за това твое умение, което притежава и синът ми.

— Не зная дали е умение. В смисъл дали може да се овладява.

— По-важното е дали ще можем да го разпознаваме — рече Пъг. — Нещо, което правим несъзнателно, като премигването и дишането.

— Понякога човек обръща доста сериозно внимание на дишането си — намеси се Брандос. — Особено ако друг се опитва да му попречи да диша.

Амиранта присви очи, но не отговори на стария воин. Вместо това се обърна към Пъг:

— Брандос ще трябва да се върне у дома, инак жена му ще набучи главата ми на кол, но аз ще остана да помогна с каквото мога.

— Усмихна се. — Освен това тук има доста неща, които разпалват любопитството ми, защото вие прилагате заклинания, за които дори не бях чувал. Както казах, за тези от нас, които практикуват така наречените тъмни изкуства, съществуват малко възможности да се срещат и общуват с други магьосници.

— Съгласен съм — каза Пъг.

Появи се Сандрина, придружена от един от учениците на Пъг. Непреклонният рицар от ордена Щит на слабите носеше мъжка туника, панталони и сандали. Пъг я покани с жест да седне при тях и тя се настани до Миранда, точно срещу Амиранта.

— Наспа ли се? — попита я Миранда.

— Да — отвърна младата жена, макар и да личеше, че още е изтощена.

— Трябваше да оставиш на изцерителите да ти видят раните.

Миранда взе една купа и си сложи ядене.

— Нищо им няма. Прегледах ги сама да проверя дали някоя не е забрала. Ще ми останат много хубави белези.

— Има един жрец на Килиан, който може да накара белезите да се стопят — каза Миранда.

— Защо? — попита Сандрина. Извърна очи към Амиранта и добави: — Белезите ми напомнят, че небрежността е най-краткият път към болката.

Амиранта наклони леко глава, сякаш в знак на съгласие, но не каза нищо.

— В такъв случай — понадигна се Брандос, — ако повече не съм ви нужен, ще ида да се поразтъпча. Напоследък, ако седя на едно място, често ми се придремва. Изглежда, това е първият признак на приближаващата старост.

Миранда се усмихна и отвърна:

— Ще накарам някой от учениците да те разведе наоколо. Има места, където е по-добре да не влизаш неподготвен. — Даде знак на един млад мъж с тъмна роба, той се приближи и Миранда му нареди да покаже на Брандос останалите постройките.

Пъг се обърна към Амиранта:

— Искаш ли и ти да се поразходиш?

— Ако нямаш нищо против — отвърна чародеят, — предпочитам да остана тук и да почакам Крийган.

Пъг и Миранда се спогледаха, но не казаха нищо.

— Пратихме вест на всички наши агенти, че Сандрина е тук — обясни Магнус, — така че предполагам, че той скоро ще се появи.

— В такъв случай — подхвърли Амиранта, — ако не възразявате, бих искал да пробвам вината ви.

Пъг се усмихна, махна на друг ученик и попита:

— Бяло или червено предпочиташ?

— Да — отвърна чародеят.

Миранда и Пъг се разсмяха.

— Донеси бутилка вино от избата — нареди Пъг на втория младеж. — Виж дали ни е останало от онова рейвънсбъргско червено — мисля, че трябва да има още няколко шишета. Донеси и чаши. — Огледа останалите. Магнус, Калев и Миранда поклатиха глави и той добави: — Две.

Сандрина вдигна ръка и Пъг се поправи:

— Три.

Ученикът излезе и Миранда каза:

— Поразрових се сред някои стари документа в мазето на Звезден пристан, където се съдържат писания за така наречената „демонична наука“. Амиранта, ще съм ти благодарна, ако по-късно ги прегледаш. Не са много, така че няма да ти отнеме време.

Чародеят кимна, че няма нищо против.

— Е, аз пък имам урок, така че ще тръгвам — заяви Магнус. — По-късно ще се видим.

Калев също се надигна и каза:

— Мен пък ме чакат разни домашни задачи. — Кимна на останалите и излезе.

Донесоха виното и Амиранта беше впечатлен от качеството на предлаганата реколта.

Вратата се отвори и влезе висок червенокос мъж. Зад него крачеше отец-епископ Крийган.

— Отиде си един приятен миг — промърмори Амиранта.

Сандрина понечи да се изправи, но отец-епископът ѝ посочи стола.

— Довърши си яденето, момиче. — После извърна поглед към Амиранта и му каза: — Смятах те за мъртъв.

— Или си се надявал? — попита чародеят.

— Вино? — предложи Пъг.

Отец-епископът огледа масата, дръпна един стол и кимна.

— Джоми, а ти? — обърна се Пъг към червенокосия.

Мъжът се ухили, от което веднага придоби младежки вид, и рече:

— Разбира се.

Пъг даде знак да донесат още две чаши, а отец-епископът се обърна към Сандрина:

— Е, какво откри?

Сандрина започна да разказва историята си отдалече — още от нападението на фургона на търговеца на пътя за Акракон. Не пропусна и най-малката подробност: даваше си сметка, че всяка подробност може да се окаже жизненоважна за отец-епископа и неговия придружител. От време на време плъзгаше поглед към Америанта, който седеше неподвижно и слушаше внимателно, както и всички останали около масата. Приключи разказа с посещението на пещерата и мъртвия отшелник. Накрая добави:

— По-голямата част от пътуването от Акракон до Итра все още ми се губи. Имах треска и на няколко пъти съм изпадала в несвяст. Конят ми е добре обучен и ме е пазил, докато съм лежала на земята. Не помня много от пристигането си в Итра. По-нататък вече знаете.

Отец-епископът погледна Америанта и попита:

— Какво ти е мнението за повикването на чудовището и смъртта на магьосника?

Америанта повдигна рамене.

— Очевидно е, че членовете на култа не са били доволни от резултата. — Помисли малко и продължи: — Мога само да предполагам, но жертвеният ритуал е имал за цел да призове нещо друго, докато вместо това, според описанието на Сандрина, са се появили няколко дребни демона. Мисля, че познавам този вид: изключително злобни прилепоидни създания с остри нокти и зъби... — Сандрина кимна. — Който и да е бил злощастният магьосник, опитвал е заклинание, далеч надхвърлящо способностите му, и е платил за това най-жестоката цена. Бил е на лов в непознати води и е използвал примамка, която го е превърнала в стръв. — Обърна се към Сандрина. — Демоните еднакви ли бяха?

Тя кимна.

— И изчезнаха, след като убиха жертвата?

Тя кимна повторно.

Той въздъхна.

— Глупаци. По някакъв начин членовете на култа са се натъкнали на ритуал за повикване и вероятно са решили да го използват, за да призват нещо друго. Когато хората не познават

демоничната магия... — Той погледна Пъг. — Това е все едно да повикаш дъжд и да решиш да заместиш думата със сняг.

— Не разбирам много от магии за време — призна Пъг. — Темар е нашият специалист по тях. Но схващам сравнението. Цялата структура на заклинанието трябва да е изградена по друг начин.

Амиранта кимна.

— Да. Така е и при повикването. Ако можех винаги да използвам една и съща формула и само да сменям името на демона, животът ми щеше да е много по-лесен.

— Или по-кратък — подхвърли сухо Сандрина. Пъг и отец-епископът я погледнаха и тя продължи: — Виждала съм го как работи. Излага на риск не само себе си, но и околните. — Намръщи се, погледна чародея и добави: — Амиранта, ти си едно арогантно копеле.

Амиранта килна глава, сякаш обмисляше думите ѝ.

— Но знам за демоните повече от всеки друг на този свят. — Извърна поглед към Пъг. — Някой се опитва да научи за съвсем кратко това, което отнема години. Подозирам, че го прави, защото е притиснат от времето.

Пъг помълча известно време, после каза:

— Джоми, разкажи на Амиранта и останалите за онази твоя среща, когато се опитвахме да открием Слънчевите елфи на Куор.

— Преди десет години, когато бях още млад и се обучавах, ми бяха определили за настойник одного на име Каспар от Оласко — почна Джоми.

Амиранта се разсмя.

— Той е тук. — Обърна се към Пъг. — Да не е пак за риба?

Пъг кимна и каза:

— Дори демоните не могат да го спрат.

Джоми ги изгледа неразбиращо, но продължи:

— Във всеки случай генералът ни обучаваше — мен и още неколцина младежи — по време на една мисия за... — тъй като не знаеше дали новодошлите са в течение на съществуването на тайна организация, прикрита зад училището по магия, каза: — за Пъг. Трябваше да стоим на едно място под дъжда и да чакаме пирати.

— Пирати? — попита Амиранта.

— Така ни бяха докладвали. — Изгледа Пъг с присвити очи.

— Понякога до нас достигат само слухове. Както и да е, появи се един кораб, който доближи западния бряг на полуострова, където са Върховете на Куор, и от него към брега се приближиха три лодки. Приличаха на пирати и всичките носеха черни кърпи и шапки.

— Черните кепета? — обади се Сандрина.

— Възможно е — рече отец-епископ Крийган. — Ако е така, значи съществуват от доста време.

— Дори нивото на магия, на което е била свидетелка Сандрина, не се постига лесно — каза Амиранта. — Ако един магьосник реши да се изучи как се призовават демони, ще са му нужни над десет години тайни занимания.

— С тях имаше магьосник — продължи Джоми — и той повика едно... едно нещо.

— Опиши го — подкани го заинтригуван Амиранта.

— Голямо и злокобно, с приблизително човешка форма, но по-едро, може би седем-осем стъпки високо. Беше обгърнато в дим, сякаш е наметало, или мантия на раменете. Говореше на език, който магьосникът разбираше, но гласът му бе някак призрачен, далечен. Имаше форма, която... трудно е да се опише. С нагънатата кожа, като на развято от вятъра знаме. Разбираш ли за какво говоря?

— Да — потвърди Амиранта.

— Очите му бяха като пламтящи кехлибари, яркочервени, а после кожата му се втвърди като димяща скала. Не мога да ви кажа нищо повече, защото генерал Каспар нареди атака и тогава настъпи ад. Зная обаче, че докато се биеше, това нещо продължаваше да расте и когато нещо го удряше, изгаряше. След около минута то се покри с огън, жълтеникави пламъци от главата до петите. Щитът на един от нападателите пламна и изгоря, дрехите на човека се превърнаха във факла. Над всичко това се виеше дим като от гигантска клада. Вече си мислех, че с нас е свършено, когато се появиха елфите и го прогониха.

— Как го направиха? — попита заинтригувано Амиранта.

— Наистина не зная — отвърна Джоми. — Дори не помислих да ги питам. В един миг се биехме за живота си, в следващия се появи ярък сноп светлина, чудовището замръзна и огньовете угаснаха. Споменах ли, че валеше дъжд? Както и да е, веднага щом застина и огънят угасна, дъждът започна да вдига пара от кожата му и после изведнъж то се разпадна.

— Не е бил истински демон — заяви уверено Амиранта. — По-скоро някое стихийно създание.

— Каква е разликата? — попита Пъг.

— Познавам един магьосник, Селик — отвърна Амиранта, — който беше обсебен от свойствата на природните стихии — земя, въздух, вода и огън. Той твърдеше, че всяка от тези стихии има определяща част, свойство, свързано по някакъв начин с живота, ала без да е истински живот. Наричаше тези същества стихийни твари. Идват от едно място, което не е демонско царство, сигурен съм, а нещо различно — непозната за нас реалност.

— Изумително — възкликна Пъг. Опитът му с една реалност, в която бяха пребивавали със сина му и Накор, дребния комарджия, с когото дълги години бяха приятели — по времето на дасатската инвазия на Келеуан — бе пробудил интереса към други подобни невидими светове. За негово постоянно недоволство обаче съществуваше съвсем оскъдна информация по този въпрос, както и за демоните.

— Е, каквото и да беше, беше си страшно да се изправиш срещу него — продължи Джоми. — Не съм сигурен обаче дали има някаква връзка с разследванията в района на Куорските върхове.

— И аз — рече Пъг. — Но е ясно, че тези Черни кепета служат на някого или на нещо и вече десет години проявяват интерес към Върховете на Куор.

— Свен'гар-рите — обади се отец-епископът. — Макар да не знаем почти нищо за природата им, освен че са необикновено красиви създания, ни е известно, че притежават сила и че могат да викат духове...

— Духове? — прекъсна го Амиранта. — Срещали сте духове?

— Аз съм срещал — рече Джоми. — Или нещо подобно на дух.

— Разкажи ми — подкани го Амиранта.

Джоми разказа, че е бил преследван от странни човекоподобни същества, яхнали огромни, приличащи на вълци зверове, които било почти невъзможно да разгледаш, освен като тъмни петна в периферията на полезрението.

Миранда, която досега бе мълчала, каза:

— Аз помогнах за унищожаването им. — Описа лагера им и се обърна към своя съпруг.

— Доколкото успяхме да определим — взе думата Пъг, — това са създания, идещи от пустошта, сродни на Страховитите, или Ужасите, като техни призраци или духове. Срещал съм Страховити на два пъти и още няколко пъти техни по-дребни сродници.

— Уважението ми към теб вече няма граници — произнесе Амиранта и в гласа му нямаше и следа от насмешка. — Нито едно живо същество, доколкото ми е известно, не се е изправяло срещу Ужасите. Призраците и духовете също не са от демоничното царство. Те са нещо... различно.

— Какво? — попита Джоми.

— Нямаме представа — призна Пъг. — Знаем само, че идват отнякъде отвъд Седемте ада или Небеса. — Погледна Амиранта и добави. — Те са твари на Пустошта.

— Имам чувството, че прикривате някои неща — рече Амиранта, — но в края на краищата това е ваше право. — Присви очи и се вгледа внимателно в Пъг. — Освен това, изглежда, знаете доста работи за демонското царство.

Пъг мълчеше. Всички останали бяха втренчили очи в него. Сандрина остави лъжицата, отец-епископът постъпи по същия начин с чашата си. Пъг забеляза, че при вратата стоят двама ученици с подноси с плодове и им каза:

— Идете да учите. Благодаря ви.

Младежите оставиха плодовете, после излязоха и около масата останаха само гостите на Пъг.

— Кажете им — подкани го Миранда. — Кажете им всичко. Те заслужават да знаят.

И Пъг заговори тихо:

— Всички знаете за нашествието срещу Островното кралство от армията на Изумрудената кралица. За повечето от вас това е древна история. Миранда и аз обаче сме живи свидетели.

Амиранта мълчеше. Той също помнеше опустошенията, извършени в родната му земя от армиите на Изумрудената кралица, когато бе още младеж.

— Има някои неща, свързани с онова време, за които не бих искал да говоря. Въпроси, на които няма да отговарям. Но това, което ще ви кажа, е самата истина.

Всички мълчаха и го гледаха напрегнато.

Миранда знаеше за какво говори, тъй като тя също бе с него тогава. Помнеше всичко, което бе казал Накор за Петия кръг, и какво бяха разбрали, докато се намираха на унищожения свят Шила, как бе видяла баща си, Макрос, да се сражава с демонския крал Маарг и как бе разговаряла с обладания демон, попаднал под властта на Ханам, сааурския хранител на знания. Само Миранда, Пъг и Магнус знаеха, че макар Накор да бе един от най-доверените им сподвижници, той също така бе инструмент на Банат, наричан още Калкин, Бога на крадците и лъжците.

— Отче-епископе — продължи Пъг, — една от причините вашият върховен жрец в Риланон да ни запознае преди много години бе, защото много от това, което се случва тук, е в служба на един повисш ред, факт, скрит за мнозинството от работещите при нас. — Той премести поглед от едно лице на друго и накрая го спря на Непреклонния рицар. — Всички вие сте постъпили на служба по различни причини, или поне така предполагате. Твоята роля — рече той на Амиранта — все още не ми е съвсем ясна, но подозирам, че е било жизненоважно да те намерим. Демони започнаха да се появяват на неочаквани места, без да бъдат призовани. — При тези думи очите на Амиранта се разшириха, но той не каза нищо. Пъг помълча малко, после продължи: — Отец-епископът Крийган, Джоми и Миранда го знаят, но вие двамата не. — Той посочи Амиранта и Сандрина. — Сред общността на този остров ние служим на една по-възвишена клауза чрез организация, наречена Конклав на сенките. Необходимостта налага да сме тайна организация, поддържаща специални връзки с управниците на трите най-могъщи нации тук на Триагия.

Крийган добави:

— Което също така означава, че те оказват въздействие и върху по-малките кралства.

— И като се има предвид ролята на Каспар за появата ми тук — каза чародеят, — въздействието ѝ се простира чак до кралство Мубоя от другата страна на света.

Изглеждаше искрено впечатлен.

— Освен това поддържахме контакти с други групи, включително с няколко от големите Храмове. Целта ни е не да ги приобщаваме към нашата кауза или да ги поставяме под наше влияние, а да действваме заедно, като служим на едно по-голямо добро.

— И това по-голямо добро е? — попита чародеят.

Джоми се изсмя пресипнало, после каза:

— Оцеляването на света. — Наведе се напред и усмивката изчезна от лицето му. В този момент Амиранта виждаше пред себе си не млад мъж, а истински ветеран. — Бил съм свидетел на какво ли не. Оцелявал съм там, където мнозина щяха да загинат, в ръцете ми са умирали хора, към които съм бил привързан. — Спря за кратко, сетне добави: — Няма човек в Конклава, за когото не бих дал живота си, и съм сигурен, че всеки един от тях би постъпил по същия начин. И това не е сляпа привързаност. Тези хора имат принципи.

— Достатъчно, Джоми — рече Пъг. — Не сме тук, за да убеждаваме Амиранта, че сме представители на доброто, а нашите противници са служители на злото.

Чародеят се усмихна.

— Не е необходимо. Вече го зная. Или поне зная, че смятате, че служите на доброто.

— Точна забележка — подхвърли Миранда.

Чародеят си позволи още една усмивка.

— Мнозина от тези, които са се опитвали да ми видят сметката, са мислели, че го вършат в името на доброто.

Джоми се разсмя.

— И аз имам подобни наблюдения.

— Та за демоните — подкани нетърпеливо Сандрина.

— Да — каза Амиранта. — Какво знаете за царството на демоните?

— Те обитават няколко нива на реалността — поде Пъг. — Същите, които се смятат за Първия кръг на Ада.

Джоми прихна.

— Понякога ми се струват прекалено великодушни. — Зърна изражението на Миранда и рече: — Добре де, млъквам.

— Воювахме с демоните на един свят на име Шила, родина на сааурите, и успяхме до се доберем до коридора, по който бяха дошли. Разрушихме разлома между Шила и този свят и избягахме. — Пропусна да отбележи, че Макрос, бащата на Миранда, бе загинал, удържайки най-могъщия демон от Петия кръг, за да могат те да избягат. — Знаем, че демоните се командват от едно същество на име Маарг и че той има свои капитани. Но за тях не ни е известно кой знае

колко, освен че преди около сто години първият му капитан се е казвал Тугор. Те разполагат със свое разузнаване, но то не прилича на нашето.

— Съгласен — рече Амиранта. — Досегашният ми опит потвърждава, че те притежават известна хитрост, дори са умни, но творческите им способности са ограничени.

Пъг кимна и каза:

— Изглежда, горните светове ги привличат както светлината нощните пеперуди.

— Именно — потвърди Амиранта. — Тъкмо по тази причина всяко призоваване трябва да включва заклинание за обуздаване, инак чудовището ще разкъса всеки, до когото се докопа. Дори дребосъци като моя Налнар могат да се окажат големи пакостници. — И продължи с усмивка: — Той е голям почитател на кексчета.

— Повечето от тези, които срещнахме ние, предпочитаха месо — подметна Миранда.

— Което си е вярно — потвърди Амиранта. — Но смятам, че тези от тях, които са на по-високо ниво, могат да черпят живителна енергия направо от съществата около себе си, като използват специални магични умения.

— Ние знаем, че те имат своя магия — рече Пъг, — от един демон, който убеждаваше всеки, който го види, че е Изумрудената кралица. Използваше илюзия.

— Това не го знаех — отвърна Амиранта. — И никога не съм виждал демон със сила да създава илюзия около себе си. Изненадан съм, че това е възможно. Демоните са доста праволинейни и предвидими в своята магия. Ако мога да вярвам на това, което са ми казвали неколцина от тях...

— Да вярваш? — прекъсна го Миранда. — Имаш демони, на които можеш да вярваш?

— Да вярвам вероятно не е най-точната дума. Разчитам на тях дотолкова, доколкото се подчиняват на волята ми и ми казват това, което ме интересува, защото знаят, че: съм по-силен от тях. Знаят, че мога да ги унищожа или да ги прогоня обратно в демонското царство.

— И какво са ти казвали? — попита Пъг.

— Те имат градове и нещо, наподобяващо социална организация — продължи Амиранта. — Градове не в смисъла, който влагаме ние, защото това са по-скоро пещери в планини, така че кошери ще е по-

добра аналогия. Хранят се едни от други постоянно, но не разбирам напълно защо го правят. Не съм сигурен, но ми се струва, че те никога не умират. Мисля, че съзнанията им се поглъщат от други демони или че по някакъв начин се връщат във фундаменталната същност на своето царство.

— Може би е така, инак досега да им е свършила храната — рече Джоми.

— Именно — потвърди Амиранта. — Няма ферми, не ловят риба и доколкото ми е известно, на световите им няма никакви други твари.

Пъг си припомни колко чуждо му се стори Дасатското царство от второто равнище на съществуване и колко по-различни са демоничните светове и рече:

— Може би това е нещо, което никога няма да разберем. Но да се върнем към настоящите ни проблеми. Сааурците са раса на воители и магьосници, равни на всички други, които съм познавал, а демоните ги смазаха само за седемнайсет години. Сааурската империя бе разположена на цял един свят и във войната с демоните загинаха милиони. Тревогата ни е защо сега демоните започнаха да се появяват все по-често на Мидкемия?

— Има няколко възможни обяснения — рече Амиранта.

— Бих искал да ги чуя всичките — заяви Пъг. — Но за момента ще те помоля да се задоволиш с най-вероятното.

— Някой ги вика тук.

— Брат ти? — попита Пъг.

Амиранта кимна.

— Поне този, който се опита да ме убие, ме наведе на подобна мисъл. Всъщност това бе причината да ида при Каспар. Искан да разкажа на някого, че се случва нещо лошо. И ако брат ми е в състояние да променя моите заклинания и... — Амиранта въздъхна. — Това означава, че или е станал по-силен, отколкото смятам за възможно, или се е съюзил с други. И в двата случая последствията ще са лоши.

— На кого служи той? — попита отец-епископ Крийган.

— На себе си — отвърна Амиранта.

— Това май ви е семейна черта — подметна Сандрина.

Амиранта не обърна внимание на презрителната ѝ забележка и продължи:

— Беласко може да не е луд като Сиди, но не е и съвсем с ума си. Когато се ядоса, прави неща, които... — Той повдигна рамене. — Сиди беше луд и следователно непредсказуем. Не съм сигурен, че знаеше защо върши и половината неща, които вършеше. От дете беше изпълнен със странни желания, импулси и нужди. За разлика от него, Беласко се подхранва от омразата. Мрази всичко, което не може да има, да контролира или да разбере.

— Значи има доста неща за мразене — подсмихна се Джоми.

— Така е — рече Амиранта. — Ако срещне някой или нещо, като например хората, които Сандрина нарича Черните кепета, и те му обещаят още по-голямо могъщество или по-добро разбиране, с други думи, разбудят суетата му или се заиграят с неговите желания, той ще е готов да им служи. И съм сигурен, че докато го прави, непрестанно ще мисли как да постави и тях под своята власт или да ги унищожи, но това е вече друга тема. За момента той или изпълнява нечии чужди заповеди, или следва свой план. И в двата случая, изглежда, е твърдо решен да доведе на нашия свят някои доста неприятни същества. Демонът, с който се срещнах, същият, с който започна това приключение, не приличаше на нищо, с което се бях сблъсквал. Беше едновременно боен демон и познавач на заклинания. Просто не мога да ви обясня колко безпрецедентно е подобно нещо. В нито една книга, при нито един мой експеримент не съм се сблъсквал с подобно създание. Демоните се делят по правило на две основни групи — като заклинателите сред тях са по-малката. Тяхната раса цени грубата сила и магията им често е повърхностна и примитивна. Тези, които прилагат заклинания, по правило са по-умни, умеят да манипулират другите, да ги мамят и подвеждат.

— Което ми напомня нещо — прекъсна го Сандрина. — Как е Дартея?

Амиранта се намръщи, но явно реши да не обръща внимание на подмятането ѝ и каза:

— Често съм се питал как ли дребни създания като Налнар въобще оцеляват.

— Според нас — заговори Пъг — социалната им система се гради на определена доза преданост, на търсене на закрила от по-силни

демони, заемащи по-високо положение в йерархията. Маарг властваше чрез своите капитани, а те имаха свои слуги. Предполагам, че дребосъците като твоя Налнар също изпълняват определена функция, вероятно събират информация или дори чистят изпразнения. Каквато и да е истината, ясно е, че информацията ни е оскъдна и се нуждаем от още данни. — Погледна замислено Амиранта и продължи: — С какво би могъл да ни помогнеш?

— С каквото смятате за необходимо — отвърна чародеят. — Дори брат ми да не беше замесен в тази история, пак бих я сметнал за интригуваща. Мисля, че попаднах на точното място в точното време.

Един студент почука на вратата и пъкна глава.

— Господарю?

— Какво има? — попита Пъг.

— Часовоите докладваха, че са забелязали да се приближава дракон.

Пъг стана и се обърна към останалите:

— Няма причини да се боим от дракони. Това е Томас.

— Томас? — попита Амиранта.

Докато Миранда, Пъг и Джоми тръгваха към вратата, Крийган каза на Амиранта и Сандрина:

— Елате и вие. Това е нещо, което може да не видите повече през живота си.

Всички излязоха навън. Брандос също бе там заедно със Зейн.

Една точица далече в небето бавно нарастваше, превръщаше се в силует на огромна птица, а после заприлича на нещо, което наподобяваше крилат змей. И продължаваше да се уголемява.

Накрая драконът увисна над тях. Огромните му криле надхвърляха всякакви представи и издаваха пукот като от могъщи гръмотевици.

— Изумително! — възкликна Сандрина, а Амиранта едва намери сили да кимне.

Каспар също дойде и каза на Джоми:

— Не мислех, че ще го видя пак.

— Аз също, генерале — отвърна червенокосият млад мъж.

Драконът кацна с лекотата на перце и сведе огромната си глава. Пъг с изненада видя, че от гърба му се спускат двама. Единият бе Томас, но кой и какъв бе вторият?

Приличаше на елф, но беше висок поне седем стъпки и косата му бе червена като перата на главата на кълвач. Носеше роба от фин сатен, бродирана с пурпурни и златни конци, а на гърба си жезъл, от който струеше магична енергия.

Томас и Пъг се прегърнаха и Пъг каза:

— Добре дошъл, приятелю.

Бойният вожд се здрависа с Миранда и останалите и после каза високо:

— Позволете да ви представя моя спътник Гуламендис, Укротител на демони от Клановете на Седемте звезди, таредел, или Звезден елф, както е на нашия език.

— Ох, вече съм сигурен, че наистина съм попаднал на точното място в нужния момент — каза Амиранта на отец-епископ Крийган и Сандрина.

16. СЪЮЗНИЦИ

Драконът се издигна със скок в небето.

Томас го бе уверил, че в случай на нужда ще го повика отново.

Всички наблюдаваха със страхопочитание как гигантското същество се смалва в синия небосвод.

Пъг погледна хората около себе си и сърцето му се сви. Ето ги най-любимите му същества: жена му, децата, които бе успял да опази, и най-стария му приятел. Както неведнъж се бе случвало в миналото, в душата му се надигаше усещането за назряваща беда. Само Накор знаеше толкова, колкото и Пъг, но Накор бе мъртъв. Миранда също бе в течение на много неща, макар че той бе принуден да крие от нея една болезнена истина — че е обречен да е свидетел на това как всички, които обича, ще умрат преди него.

Беше разкрил пред Томас някои от нещата, свързани с бог Банат, бе казал малко и на отец-епископа — и най-вече, че през по-голямата част от живота си се е старал да подпомогне оцеляването на този свят. Не се съмняваше, че дори Богът на крадците и лъжците да не стои директно зад случващото се сега, все пак е замесен по някакъв начин. Опита се да преодолее надигащата се в него печал с довода, че причината за нея е невъзможността да сподели тайната си с другите. Вече нямаше нито едно живо същество, което да знае какво бреме носи на плещите си.

Кимна на Томас и спътника му и каза:

— Елате. Имаме да обсъдим доста неща. — Обърна се към отец-епископа. — И ти можеш да се присъединиш към нас. — Кимна и на Амиранта да дойде, а на Сандрина каза: — Ти иди си намери нови дрехи и оръжие.

Тя кимна, все още стресната от видяното преди малко. Пъг повика един от учениците и му нареди да се погрижи за нуждите на Сандрина. После се извини на останалите и дръпна Миранда настрана. Двата поговориха тихо и накрая тя кимна и си тръгна.

Пъг покани гостите си да го последват и ги заведе в една вътрешна градина с пейки — място, подходящо за усамотени беседи. Макар на острова да нямаше човек, комуто Пъг да не се доверява, някои от учениците бяха твърде млади и склонни да клюкарстват.

— Ако някой желае освежителни напитки — рече той, — ще пратя да ни поднесат.

Амиранта и отец-епископ Крийган кимнаха, но Томас и Гуламендис отказаха.

— Е, добре — рече Пъг и огледа присъстващите един по един. — Твърде често в живота си съм смятал, че става въпрос за случайност, но сетне се е оказвало, че всичко е било дело на по-висши сили. Мога да ви разкажа за неща, които или ще ви изненадат, или ще ви изплашат, но това не пречи да са самата истина. Нещо ни е събрало на този съвет, нещо, свързано с боговете, или може би със съдбата. — Погледна странния елф от друг свят и продължи: — Да започнем с най-новия ни гост. Гуламендис, разкажи ни своята история.

Гуламендис огледа тримата човеци, после погледна Томас, който кимна. Елфът пое дъх и зараказва. Започна отдалече, с историята на своя народ, и завърши с това, което ги бе довело тук.

Времето сякаш спря за Амиранта, отец-епископ Крийган и Пъг, докато елфът им описваше историята на народа си. Разказваше за тежкия живот на малка група бежанци, напуснали тази планета, за да се устроят на чужд, непознат свят. За това как елфите засадили седем фиданки и ги нарекли Седемте звезди, как построили около тях своя първи град и как постепенно разширявали властта си.

Историята му придоби епични размери, когато стигна до момента, в който елфите станали господари на целия свят. Разказваше за това как изкуството процъфтявало, как се развивала музиката, лечителството и занаятите. Как срещнали други раси — И не скри колко твърди били спрямо тях таределите. Как изстребвали до крак всички, които отказвали да им се подчинят. А се подчинявали много малко.

Как подчинените раси постепенно измрели и след няколко столетия на всички светове на Клановете на Седемте звезди останали да живеят само елфи.

Пъг изглеждаше напълно невъзмутим, но Томас, който го познаваше добре, виждаше, че е дълбоко развълнуван и обезпокоен.

Таределите бяха сурови и непрощаващи създания — и на всичко отгоре твърде могъщи.

— Близо хилядолетие сме се радвали на непрестанно процъфтяване и мир — продължаваше Гуламендис. — После открихме един нов свят. Свят без живот, макар някога там животът да е бил в изобилие. Видяхме останки от сгради, следи от изчезнали цивилизации. Натъкнахме се и на портал между звездите, от тип, който ни беше непознат. Тези, които работеха с портала, разкриха тайните му и го отвориха към друг свят. И там бяха демоните.

Огледа присъстващите и попита:

— Някой от вас сблъсквал ли се е с демон?

— Всеки, при един или друг случай — отвърна Пъг.

— Ти можеш да ги призоваваш, нали? — обърна се Гуламендис към Амиранта.

— Да — каза Амиранта. — Мога.

— Значи знаеш по-добре от другите какво е необходимо, за да се прехвърли демон от техните царства в нашето измерение.

— Знам — потвърди Амиранта. — Това е сложна и трудна за овладяване магия.

Елфът продължи с усмивка, която можеше да се нарече иронична:

— Затова има толкова малко като нас с теб. Оцеляват само тези с дарбата да го правят. — Помълча малко, сетне заговори отново: — Ние сме изследователи и много векове сме използвали нашите транспортни портали, които наричат „разломи“, за да достигаме други светове. Повечето от тези светове са необитаеми, но ние не сме се отказали. Някъде преди двеста години някои заговорили, че трябва да открием този свят, който наричаме роден, света, на който се е появил нашият народ. Имало и други, които смятали, че светът е разрушен по време на войната между валхеру — той погледна Томас — и новите богове. Други обаче мечтаели да го открият, съхранен и красив, какъвто е в древните сказания. И така до днес. — Погледна отново Томас. — Макар че се опасяваме, че на този свят ще срещнем предишните си господари. — Пое си дълбоко дъх. — Докато не срещнах Томас, и аз вярвах, че ако тук се изправим срещу валхеру, вече имаме достатъчно сили, за да ги победим. — Сведе очи. — Страхувам се обаче, че тъкмо гордостта ни е причината да станем жертва на демоните.

— Разкажи за демоните — подкани го Пъг.

— Един от нашите изследователи се натъкна на свят, опустошен до невъзможност. Голи скали, пусти океани и само следи от някогашно съществуване.

— Какво ви накара да си помислите това? — попита отец-епископ Крийган.

— Макар че този свят беше пуст, се натъкнахме на руини от огромни градове. Намерихме предмети, принадлежали на съществата от този свят. В градовете имаше запустели градини със затлачени напоителни канали. Пресметнахме колко вода е текла по тях и разбрахме, че този сега прашен и пуст свят някога е бил покрит със зеленина. Видяхме поля, също с напоителни канали, над които сега свирепстват горещи ветрове и отвяват дори пясъка. От степента на разрушение на постройките преценихме, че бедствието е настъпило преди повече от век. Ала от великата раса, обитавала този свят, не открихме и следа. Дори кости. Нищо, което да ни подсказва какви са били и как са изглеждали. Предполагаме, че не са били великани, защото вратите им са по нашите мерки, ала същевременно са строили гигантски паметници, грандиозни каменни пирамиди. Намерихме произведения на изкуството, рисунки и гоблени, но по тях също не може да се съди за създателите им, защото повечето са абстрактни. И все пак от всичко, което открихме, предполагаме, че това е била раса, родееща се с джуджетата. Може би са имали библиотеки и училища, ала не намерихме нищо такова. Градовете им са опустошени от пожарища и можем само да се чудим кой е причинителят на тази общопланетна катастрофа. В една катакомба, под голяма каменна плоча, открихме изписани на стената знаци. Боята е устояла на времето. На нашите Хранители на познания им трябваша години, за да разчетат написаното, и то гласи: „Защо нашите богове ни изоставиха? Защо сме обречени да загинем?“ И после една дума, която не успя да преведат, следвана от „... са пред тази зала. Скоро ще настъпи краят. Ако някой прочете това, отронете сълза за...“ и още една дума, която не успяхме да разчетем.

— Демони? — попита Амиранта.

— По-късни данни ни наведоха тъкмо на тази мисъл.

— Ако демоните по някакъв начин са се добрали до този свят и са започнали да го опустошават — каза Пъг, — накрая всички живи

същества са били изтребени. И тогава те са се нахвърлили един срещу друг. А последният е издъхнал от глад.

Амиранта и Гуламендис се спогледаха и чародеят каза:

— Никога не съм срещал демон, който се е задържал някъде достатъчно дълго, че да умре от глад.

Елфът се усмихна и кимна в знак, че е съгласен.

— Случвало се е да храня някои, докато са ми полезни, но когато приключа, ги прогонвам обратно в тяхното царство. Докато не се срещнахме с Демонския легион, никога не се бях замислял как би се държал един свободен демон в нашия свят.

— На мен пък ми се е налагало да гоня свободни демони — отвърна Амиранта. — Без да се хваля, ще кажа, че съм отгървал този свят от няколко зли създания.

— Не се и съмнявам — обади се със сух глас отец-епископът.

Амиранта отново насочи вниманието си към Гуламендис.

— Ако някой не особено опитен и слабоволев Укротител на демони надцени способностите си, може да изпусне призования демон. През последните няколко години преследвах поне десетина такива.

На вратата на градината се появи Джоми и Пъг му махна да влезе.

— Миранда замина — докладва червенокосият. — Каза ми да ти предам, че ще се върне скоро. — Огледа се и попита: — Да си вървя ли?

— Не, остани — каза Пъг. — Скоро ти също ще се забъркаш във всичко това.

Джоми кимна и седна до Томас.

— Сред моите сънародници аз съм донякъде низвергнат — призна Гуламендис. Забеляза, че Амиранта се усмихва с разбиране, и добави: — Мнозина винят мен и други като мен за нещастията, които ни сподобиха.

— Макар да разполагате с доказателства, че демони са нападали и други светове, преди да се появят на вашия, така ли?

Гуламендис кимна и каза тъжно:

— Моите сънародници по природа са по-склонни да търсят виновни, отколкото да се справят с проблемите.

— Доскоро не се бяхме сблъскали с проблемите, за които говориш — отбеляза Амиранта. — Дори сега не съм убеден, че става въпрос за заплахата с подобни мащаби. Почти съм сигурен, че моята неочаквана среща с демона бе дело на определен човек, който цели да предизвика хаос с някакви свои цели.

— Почти или съвсем? — попита Гуламендис.

— Съвсем. Той се намеси, докато призовавах демон, и едва не ме погуби. Опитах се да повикам познат демон, а вместо това се изправих срещу опасен боец, какъвто не бях виждал никога.

— Невероятно. — Елфът поклати глава. — Не бях чувал някой да се намесва по подобен начин при заклинание за призоваване. Случвало се е да ме прекъсват, но никога... да променят процеса. — Той присви очи. — Това би изисквало магия с невероятна сила...

— И умение — добави чародеят. — Промените в заклинанието трябва да се извършват в строго определени моменти.

Двамата експерти по демони очевидно бяха на прага да потънат в дискусията върху тънкостите на занаята си, така че Пъг реши да се намеси.

— Изумен съм не по-малко от вас, но трябва да обсъдим един много по-важен въпрос — а именно: защо?

— Защо? — повтори Амиранта. — Както вече казах, брат ми се опитва да ме убие от години.

— Брат ти? — попита Гуламендис.

— Ще обясня — рече Амиранта и се обърна към Пъг. — Учуден съм, че е развил подобни умения, а не че се опитва да ме убие.

— Защо точно сега обаче? — попита Пъг. — След всички тези години и по начин, който със сигурност ще предизвика хаос? Ако е толкова могъщ, колкото казваш, и знае къде си, защо просто не хвърли върху теб огнена топка или нещо подобно?

— Заклинанията за огън са част от проактивните магии — обясни Амиранта и Гуламендис кимна в знак на съгласие. — Но разбирам за какво говориш. Би могъл да стовари някоя канара върху мен, докато вървя през планините.

— Освен ако не може да те вижда — добави Джоми. И когато всички се извърнаха към него, побърза да вметне: — Извинявам се.

— Няма за какво — рече Пъг. — Идеята ти е добра.

— Което означава, че ме вижда с магия, а не чрез зрението си — каза замислено Амиранта.

— Значи може да е навсякъде — каза Гуламендис. — Но за да те засече, е необходимо ти да направиш някое заклинание.

— Точно това си мислех — рече Пъг. — Въпросът е как успява да те проследи, докато викаш демон?

Гуламендис поклати глава.

— Това ще изисква невероятно умение... дори според представите на моите сънародници.

— Вече двеста години изучавам различни магии — каза Пъг — и непрестанно откривам нови неща. Въпреки това не мога да си представя как го е постигнал брат ти.

— Може би защото познава магичния ми почерк. Както ти познаваш почерците на жена ти и синовете ти.

— Но как разбира къде точно се намиращ, когато се заемеш с някое заклинание?

— Тъкмо в това е въпросът — отвърна Амиранта.

— Шпиони? — подхвърли Джоми.

— Само Брандос и вероятно жена му Саманта знаят къде се срещам с демоните. Вярвам им като на членове на моето семейство.

— А какво ще кажеш за демони шпиони? — попита Джоми. — Не зная точно как работят тези заклинания, но може би той държи някъде демон, който го предупреждава, когато ти призовеш друг демон.

Амиранта и Гуламендис го погледнаха стреснато. Първи заговори човешкият Укротител на демони.

— Нямам представа дали...

— Дали е възможно въобще — уточни елфът.

Джоми сви рамене.

— Вие сте експертите по демоните. Вие кажете.

Гуламендис като че ли малко се ядоса от забележката му, но не каза нищо.

— Както посочи Пъг — рече Амиранта, — има още много неща, които не знаем.

— Защо не попитате тогава? — обади се Джоми.

— Кого да попитаме? — хладно каза Гуламендис.

— Ами демоните. — Джоми се ухили.

Амиранта се ококори. После се засмя и възкликна:

— О, богове и бездни!

Звездният елф се намръщи, но след миг също се разсмя.

— Изглежда, нашият млад приятел е забелязал нещо, което пропускаме — каза Амиранта. — Прекалено много се съсредоточаваме върху творенията и забравяме да се позанимаем със съществата, които използваме в работата си.

— Тоест? — попита Крийган.

— Тоест — повтори Амиранта и се надигна, — защо просто не повикаме някой демон и не започнем да му задаваме въпроси!

И с един-единствен жест и дума направи заклинание и наред помещението блъвна облак черен дим и от него се появи джудже със синкава кожа.

— Налнар! — извика Амиранта. — Призовавам те!

— Господарю — отвърна създанието и огледа останалите.

Гуламендис се засмя доволно и каза:

— Това е Чокин.

— Чокин? — попита Пъг.

— Имах едно джудже, което ми служеше. Всъщност бяха две, Чоял и Чокин. Този ми прилича на Чокин.

Джуджето се обърна към Гуламендис и попита с висок и писклив гласец:

— Чокин?

— Познаваш ли Чокин? — попита Амиранта.

Налнар закима и отвърна:

— От една кръв сме, но той е по-голям от мен. Чоял пък е по-млад.

— Братя ли сте? — попита Гуламендис.

— Какво е братя? — отвърна с въпрос джуджето.

— От една майка и един баща — обясни чародеят.

— Майка? Баща? Не те разбирам, господарю.

— Изглежда, те нямат родители — рече Джоми, втренчил очарован поглед в дребното същество от демонското царство: първото, което — колкото и да му се струваше странно — не се опитваше да го убие.

— Какво искаше да кажеш с това, че сте от една кръв? — настоя Амиранта.

— Пръкнали сме се едновременно. Чоял, Чокин, Ланлар, Джодо, Такеш, Тадал, Нимно, Джадру и аз, Налнар! Деветима. Но Джодо и Ланлар ги няма вече. Седем само останахме. — Сведе глава и на лицето му се изписа печал.

— Какво стана с твоите... братя? — попита Амиранта.

— Изядоха ги — отговори джуджето. И после попита: — Защо господарят вика Налнар?

Амиранта се обърна към Пъг.

— Има ли нещо, с което да го почерпим? По-разговорчив е, докато се храни.

— Разбира се. Какво да донесат?

Амиранта погледна джуджето, на чието лице вече се четеше ентузиазъм, и рече:

— Просто сирене и хляб, може би и наденички и плодове, изобщо каквото има.

Джуджето изглеждаше развълнувано от идеята за хапване. Пъг използва уменията си, за да повика един от учениците, и му нареди да донесе храна от кухнята.

Докато чакаха, дойде Сандрина, с нови дрехи и прекрасна лъскава броня. Дори си бе поставила нагръдник с герба на ордена. Отец-епископ Крийган погледна Пъг и каза:

— Впечатляващо. Откъде намерихте нагръдника?

— То да е само той — каза Сандрина. — Откъде са намерили броня, която да ми е по мярка?

Пъг се подсмихна.

— Имаме си източници.

Джуджето заподскача развълнувано и се развика:

— Садрина! Налнар обича Сандрина!

Тя го изгледа учудено.

— Налнар? — Присви очи към Амиранта и добави: — Пак ли твоите фокуси?

Амиранта не каза нищо.

— Стигнахме до извода, че въпреки обширните познания на Амиранта и Гуламендис за демоните все още сме невежи относно тяхното царство — обясни Пъг. — Затова решихме да разпитаем един от неговите обитатели.

— Опитът ми с тези дребосъци — каза Сандрина — ме е убедил, че са малко по-интелигентни от кучета, но склонни към простацини и неподчинение. — Погледна Амиранта. — Защо не Дартея? Сигурен съм, че доста често сте си бърбили двамката.

— Дартея? — попита Джоми. — Коя е Дартея?

Сандрина не сваляше отровен поглед от Амиранта. Чародейт изглеждаше засрамен. Тя продължи:

— Не всички обитатели на демонското царство са толкова грозни. Някои са дори... красиви.

— Сукуб ли? — възкликна с отвращение отец-епископът.

— Сукуб? — повтори Джоми. — Какво е сукуб?

— Сукубите са женски демони — обясни нетърпеливо отец-епископ Крийган, — които се отличават с невероятна красота и умение да прелъстяват.

Амиранта си пое дъх и заговори:

— Тези легенди са доста пресилени. — Огледа присъстващите и продължи: — Всеки демон оцелява, както може, в зависимост от дарбата, която той... или тя притежава. Сукубите са... надарени със способността да наподобяват жени с рядка хубост, принадлежащи към различни раси. Но това е само илюзия.

— Брат ми щеше да е очарован от подобна илюзия — засмя се Гуламендис. — Това е по неговата специалност.

— О, стига приказки! — тросна се Амиранта. — Вече прехвърлих стоте и отдавна престанах да се занимавам с подобни неща. Надживях сума ти любовници и ако реша да потърся утеха с човек, за когото съм сигурен, че ще е до мен поне през следващите сто години, това си е моя работа.

Сандрина се изчерви. Очевидно едва сдържаше гнева си, но премълча. Амиранта се обърна към нея.

— Казах ти го три пъти вече, но ще го повторя пак. Ако съм те обидил по някакъв начин, съжалявам. — Сгръщи вежди и добави: — Но не съм ти се клел във вярност. Щом не можеш да ми простиш, това е твой проблем, а не мой. — Обърна се към Пъг: — Нещо против да се върнем към темата, която обсъждаме?

Пъг имаше достатъчно житейски опит, за да познае кога става въпрос за сериозни взаимоотношения, така че кимна и рече:

— Ако обичаш, говори с твоя слуга.

Междувременно Налнар вече се бе нахвърлил върху храната и поглъщаше лакомо хляба, сиренето и плодовете. Амиранта въздъхна, погледна още веднъж Сандрина и се обърна към джуджето:

— Налнар, разкажи ми за тези, с които си се пръкнал.

— За кои по-точно, господарю? — попита джуджето, без да спира да мляска.

— Ами за Чода, Нимно... — спря, понеже не можеше да си спомни имената на останалите. — За всички от твоето котило.

— Да ти разкажа? Какво да ти разкажа, господарю?

— Разкажи ни за живота ви. Какво правиш, когато не те викам тук. И всички вие.

— Ами ние... живеем, умираме, бием се... — Очите на Налнар блеснаха. — Ние просто... започваме. Няма ни, после ни има. Стотици от нас плуват в мястото на началото. Бием се. Ядем. Растем. От стотиците оцеляват петдесет. И изпълзяват от мястото на началото и се бият с тези, които са големи и гладни. Но ние бяхме най-хитри, деветимата. Събрахме се заедно и убихме тези, които дебнеха, и ги разкъсахме. Станахме силни и бяхме заедно. Тези, които дебнеха, побягнаха от нас и се нахвърлиха върху слабите. — Налнар сви рамене. — А ние напуснахме мястото на началото и се скрихме.

— Скрихте се? — повтори Амиранта. — От кого се скрихте?

— От всички, които са по-големи, по-силни и по-гладни — отвърна джуджето, бодна с нокът парче сирене и го лапна.

— Жаден съм! — Изглежда с присвити очи Амиранта и попита:

— Вино?

— Не! — отсече Амиранта, погледна Пъг и обясни: — Ужасен е, когато е пиян. — Обърна се към джуджето. — Ще пиеш вода.

— Вода — повтори Налнар.

Пъг даде знак на ученика при вратата и той излезе и бързо се върна с чаша вода.

Джуджето пи жадно, после хвърли чашата, огледа присъстващите и се захили ехидно. Амиранта махна нетърпеливо с ръка и го прокуди.

— Защо? — попита Пъг.

— Нашата храна и водата ни по някакъв начин ги опияняват и стават прекалено дръзки — обясни Гуламендис. — Храним ги рядко, като награда за службата им и след като сме приключили с тях.

— Вече не ни беше от полза — допълни Амиранта. — И щеше да започне да лъже. По-добре да се прибере да изтрезнее в царството си.

— Имал съм сходни затруднения с джуджета — обади се елфът.

— Трябва ни повече информация — каза Томас.

Гуламендис склони почитателно глава.

— Да, древни, прав сте. Моя грешка е, че не проявих по-голямо любопитство.

— Както и моя — добави Амиранта. — Но се питам за твоите сънародници, Гуламендис. Когато сте се натъкнали на демоните, защо не сте опитали да научите повече за тях?

— Можеш ли да си сигурен в твоите източници на информация сред демоните? — попита Гуламендис.

Амиранта сви рамене.

— Досега този въпрос не ме е вълнувал.

— Именно.

— Вероятно са имали други, по-неотложни грижи — отбеляза помирително Пъг.

— Така е — съгласи се Гуламендис. — А и както вече ви казах, статутът ми сред моя народ не е особено висок. Пък и след като се изправихме срещу Демонския легион, никой не е искал помощ от такива като мен. По-скоро някои от нас бяха екзекутирани...

— Екзекутирани? — попита Томас. — Как е възможно?!

Гуламендис изглеждаше объркан от въпроса.

— По заповед на лорд-регента. Някои бяха затворени и подложени на изтезания, други се разделиха с живота си веднага. Съборът на лорд-регента, поне преобладаващата част от членовете му, вярват, че ние сме виновни за нашествието.

На лицето на Томас се изписа смесица от объркване и гняв.

— Екзекутирани — прошепна той. — Елф да убива елф. — Погледна таредела в очите. — Смятам в някой от идните дни да разговарям с твоите господари и най-вече с този лорд-регент.

Гуламендис никак не хареса посоката, в която тръгна разговорът, и отвърна:

— Опитах се да науча каквото мога от демоните, които призовавах, но времето беше ограничено. Бях затворен и поставен под стража. Успях да повикам само Чоял, едно от моите джуджета, за

съвсем кратка среща през нощта и го пратих до кухнята да открадне храна и вода, за да не издъхна в клетката.

— И как оцеля? — попита Пъг.

— Аз съм гаранция за живота на моя брат.

— Обясни, ако обичаш — рече Пъг.

— Когато Демонският легион съвсем ни притисна, стана ясно, че трябва да търсим безопасно убежище. Андкардия, нашият главен свят, скоро щеше да падне и лорд-регентът и неговият Събор го разбраха много преди да стане достояние на населението. На площадите на нашите градове се организираха многолюдни паради, развяваха се знамена на победата и върху воините, поели към бойното поле, се сипеше дъжд от цветя. Прилагаха се всички познати магии и заклинания — имаме дори машини за неутрализиране на демонските заклинания, за да могат нашите воители да доближат противника и да го изтребят, имаме смъртосеещи кули, които изпускат снопове чиста енергия, изпепеляваща всичко, що е от плът. Построихме и пратихме срещу тях ужасяващи бойни машини. И въпреки това демоните продължаваха да настъпват.

— Да се върнем на онзи свят, който са открили твоите сънародници — предложи Пъг. — С унищожената цивилизация. Ако това не е била първата ви среща с демоните, тогава коя е тя?

— Нашите транспортни портали показват съвсем лека степен на отклонение. Не съм запознат с проблема, тъй като тази магия ми е чужда. Ти вероятно разбираш какво са имали предвид нашите специалисти по портали, но аз не. Зная само, че през следващите години бе взето решение да се построи център, към който да се свържат всички светове, централизирана зала на магията, през която всеки, решил да пътува от един свят на друг, лесно да намери своя маршрут. Скоро след това бе достатъчно само да се пристъпи през портала към този централен свят, наречен Комилис, и оттам да се достигне нужното направление.

Пъг го слушаше и кимаше.

— Така сте избегнали необходимостта от десетки разломи, защото всеки свят ще се нуждае само от един и магьосниците на Комилис ще могат да наглеждат порталите.

— Именно — потвърди Гуламендис. — Но когато нашата изследователска група откри света на демоните...

— Те превзели портала и се добрали до централния свят — каза Сандрина.

Гуламендис премълча, но от изражението му си личеше, че е станало точно това. После заговори отново:

— Битката за централния град на Комилис продължи години. Но демоните удържаха достатъчно дълго центъра, за да могат да се прехвърлят и на други наши светове.

— Не се ли опитахте да разрушите порталите? — попита Пъг.

— Опитавме — рече Гуламендис, — но беше твърде късно. Вече си бяха пробили път.

— Ами ако превземат портала от Андкардия до Мидкемия, преди да успеете да го затворите? — попита Пъг. — Тогава ще дойдат и тук.

— Или вече са тук — рече Амиранта.

— Мисля, че ако са тук, ще го усетиш — каза Гуламендис.

— Не е задължително — отвърна Амиранта. — Демонът, за който ти разказах, онзи, при чието повикване се намеси и брат ми — виждал ли си някога такъв?

— Не съм сигурен, но мисля, че не.

— Боен демон, който едновременно с това владее и магия?

— Не. — Елфът поклати глава. — Не съм виждал.

— Имам теория — каза Амиранта. — Може да е само предположение, но съвпада с нещата, които знаем.

— Да я чуем — каза Пъг.

— Мисля, че съществува и трета страна, която се меси в това — заяви чародеят.

— Брат ти? — попита Пъг.

Амиранта поклати глава.

— Може би, но е малко вероятно. Беласко може да е всякакъв, но не е фанатик. Но пък с готовност би служил на други, които са. Разказът на Сандрина за провалилото се призоваване ми говори, че някой отчаяно се опитва да доведе демони в нашия свят и е готов да рискува и да прави грешки — дори с катастрофални последици, — за да постигне целта си. Искам да кажа, че ако призоваващият е бил малко по-умел или надарен, демоните щяха да се задържат тук много по-дълго.

— И да порастат и да наберат сила — допълни Гуламендис.

— Което не е най-важното — рече чародеят. — Мисълта ми е, че тази трета непозната страна знае за съществуването на нашия свят и се опитва да доведе тук демони и да предизвика хаос, за да постигне целта си. Нещо повече — може въобще да не е свързана с опасността, за която дойде да ни предупреди нашият приятел елф.

— Защо смяташ така? — попита отец-епископ Крийган, забравил за миг подозренията си към Амиранта.

— Защото ако съм възстановил правилно хронологията на събитията, едните предхождат другите с близо десет години. — И погледна въпросително Джоми.

— Така е — потвърди червенокосият благородник. — Преди десет години за пръв път се натъкнахме на тази банда на Черните кепета на брега на полуострова.

— Брат ти е дошъл тук преди година, нали? — обърна се Амиранта към Гуламендис. Елфът кимна. Амиранта огледа присъстващите и добави: — А демоните са се опитвали да се прехвърлят тук още преди той да е открил Родния свят.

— Не съм сигурен, че между тези два проблема съществува връзка — заяви Пъг, — но дори и да има, не знаем каква е.

— Не можем обаче да позволим на безумци да се скитат на воля и да призовават демони, когато им хрумне — рече Амиранта. — Ако Демонският легион проследи Звездните елфи до този свят... — И поклати глава.

— Значи имаме два проблема — обобщи Джоми.

— Какво ще правим? — попита Томас. Въпросът му беше отправен към Пъг.

Пъг се поколеба за миг. Беше водач на Конклава на сенките и от него се очакваше да взема решения, но въпреки това понякога изпитваше затруднения да се разпорежда с хора, имащи сила и опит, вместо да ги остави да дадат свои предложения за това как да се действа. Накрая каза:

— Отец-епископ Крийган, Амиранта, Сандрина и тези, които биха искали да ги придружат, трябва да отидат в Акракон и да се заемат с търсене на този, който призовава демоните тук.

— И аз ще ида, ако не възразяваш — заяви Джоми. — Видях онова чудовище да излиза на брега преди десет години и смятам, че е крайно време да разберем що за стока са тези Черни кепета.

Пъг кимна, после се обърна към Томас.

— Мисля, че двамата с теб трябва да придружим нашия гост елфа и да поздравим новодошлите. А също и да преценим доколко реална е опасността да ги последва Демонският легион.

— Може да има някои затруднения — посочи Гуламендис.

— Вече ни спомена за тях — каза Томас. — Но нямаме избор. Не можем да останем бездейни при заплахата от нашествие с подобни мащаби. Островното кралство също ще реагира, след като Алистан от Натал докладва на принца в Крондор. Без съмнение ще пратят от Каре или Тулан конен отряд, за да разузнае. Джуджетата на Долган също ще пратят някого да държи под око твоите сънародници.

— Не смятам, че това ще остане без последствия — рече мрачно Гуламендис.

— Защо? — попита Пъг.

— Защото лорд-регентът нареди всеки, който премине без разрешение границата ни и навлезе в нашата долина, да бъде убиван на място.

— Какво!? — възкликна Томас. — Вашата долина?

— Нашият народ е пред заплахата от изстребление — отвърна Гуламендис. — Готови сме да се окопаем дълбоко и да воюваме с всеки, който се изправи срещу нас — хора, джуджета и дори елфи, макар и да сме роднини с тях. По-добре ми позволете да се явя сам пред Събора и да докладвам, че съм осъществил контакт и че вие сте заинтересувани да попречите на демоните да се появят тук.

Томас погледна Пъг и той кимна.

— Добре — заяви Бойният вожд на Елвандар. — Мога да повикам дракон и да те откарам недалеч от вашите гранични постове.

— Не е необходимо — каза Повелителят на демони. — Ще призова прилеп. — Видя изражението на Пъг и побърза да добави:

— Ще е напълно под мой контрол и ще го пратя обратно веднага щом пристигна.

— Свободен си да отпътуваш когато пожелаеш — каза Томас, — но предупреди вашите водачи, че ще пристигна при вас до три дни. Връщам се при моята кралица и после ще отпътувам за вашия нов дом. Ще доведе и членове на съвета, а после ще седнем с вашия регент и ще обсъдим какви действия да предприемем, ако се появи Демонският легион. Но, Гуламендис, смятам, че вашите водачи трябва да променят

отношението си към онези, които доближават границата на планините около поселището ви. Въпреки увереността на твоите сънародници в тяхното превъзходство вие сте съвсем малочислена група, пострадали сте сериозно от тежка война и се нуждаете от помощ. Трябва да се отнасяте с уважение към тези, които идват при вас, водени от любопитство или по случайност. — Пропусна да го отбележи, но беше ясно, че в противен случай ще е недоволен не само той, а и валхеру. Елфът кимна, поклони се на присъстващите и се обърна към Амиранта:

— Трябва при първа възможност да си поговорим. Имаме да обменим много опит.

— Съгласен — рече чародеят и на свой ред се поклони почтително.

Докато се приготвяше да си тръгне, Гуламендис продължи:

— Пъг, има много неща, които научих от теб и от всички вас. Но аз не съм типичен представител на своя народ. — Кимна към Томас и продължи: — Твоят приятел може да ти разкаже за един наш разговор и тогава ще разбереш, че бях съвсем искрен, когато казах, че не бихме гледали с добро око на нежелани гости, докато не се уверим, че сме в безопасност. — Вдигна лице към небето и добави: — Родният дом. Смятах го за мит, а ето ме тук, под небето на моите предци. — Погледът му отново се спря на Томас. — Лорд Томас, не мисля, че съм най-добрият посредник. Моите сънародници все още ме винят за нашествието на демоните. Каквото и да им казвам, няма да се откажат от идеята, че там някъде има портал, през който нахлуват тези чудовища.

— Портал? — попита Пъг. — Не ни спомена за това.

— Защото е почти мит, просто слух. Говори се, че един Укротител на демони, преди да бъде екзекутиран, поиска да го изправят пред Събора на регентите и заявил, че е сигурен, че демоните идват в нашия свят през свой портал. Не признал откъде черпи тази информация, макар че може да го е научил от някое от призованите чудовища. Но ако е така и се докаже, поне ще простят на тези като мен, които са се посветили на тази наука.

— Аз зная, че има такъв портал — заяви със спокоен глас Пъг.

За пръв път на лицето на Гуламендис се изписа надежда.

— Откъде знаеш?

— Бях там.

17.

ТВЪРДА РЕШИМОСТ.

Гуламендис беше изумен.

— Бил си там?

— Нарича се Шила.

— Шила?

— Светът, от който сааурите — раса, която сега живее на нашия свят — са били прогонени от демоните. Вероятно това е и мястото, където Макрос се е сражавал с Маарг, демонския крал.

Гуламендис бавно седна отново.

— Маарг?

— Чували сме легенди... — почна Амиранта.

Гуламендис се изправи и произнесе заклинание. Миг по-късно се появи джудже — истински двойник на призованото от Амиранта, все още обгърнато в разсейващ се дим. Изглеждаше стреснато от присъствието на толкова много хора и почти проплака:

— Господарю?

— Разкажи ни за Маарг — нареди Гуламендис.

Джуджето подскочи изплашено и се огледа, сякаш търсеше път за бягство.

— Не! — извика пискливо. — Не! Не! Не!

Дребосъкът очевидно бе ужасен, но Гуламендис протегна ръка и заповяда:

— Разкажи ни за Демонския крал!

Джуджето продължаваше да се озърта с изплашено и злобно изражение — като че ли едновременно обмисляше дали да побегне, или да нападне. Приклепна и вдигна ръце.

— Не! Не! Не!

Гуламендис присви очи и заговори:

— Никога досега не се е противило на заповедите ми. — Протегна лявата си ръка и произнесе нещо на език, който Пъг и останалите не разбираха. Амиранта обаче едва забележимо потрепери.

— Говори! — почти изкрещя таределският елф, помръдна пръсти и вероятно задейства някакво заклинание, защото джуджето се преве като от силна болка.

— Господарю, не! — В очите му се четеше и страх, и гняв.

— Със заклинание, дума и воля ти нареждам: разкажи ми за Демонския крал!

Гуламендис отново размърда пръсти и джуджето нададе болезнен вик. Магьосникът отпусна ръката си и то си пое мъчително дъх. После заговори шепнешком:

— Демонският крал е най-велик от всички! Той чува казаното и вижда стореното. Той расте и поглъща и никой не може да му избяга. — Изведнъж очите на джуджето се разшириха и то застина, като че го бяха ударили отзад, после очите му се подбелиха и то рухна.

Амиранта скочи, разпери ръце, обрисова невидим купол от енергия над градината и викна:

— Опасност!

Небето над тях изригна, спокойният следобед внезапно бе озарен от бушуващи жълтеникавобели пламъци. Въпреки мистичния щит топлината ги заливаше на могъщи вълни. Миг по-късно Пъг застана до чародея, произнесе свое защитно заклинание и топлината изчезна.

Гуламендис, отец-епископ Крийган и Сандрина също се бяха надигнали, а Джоми се бе хвърлил на земята.

Щом пламъците изчезнаха, Пъг завъртя ръка хоризонтално и произнесе ново защитно заклинание.

От единия край на къщата бликна сребрист сноп, който се стрелна в небето.

— Какво беше това? — попита Амиранта.

Пъг се огледа, за да се увери, че няма пострадали, после коленичи да прегледа джуджето.

— Вероятно е жена ми. Който и да е пратил тази мистична комета върху нас, ще си плати скъпо. Това е един гадничък номер, който тя е научила, преди да се срещнем. Ако нашият нападател не е подготвен със защитно заклинание, ще пострада. Този сребрист сноп изисква доста по-силна защита от магичния огън. Може да разтопи цяла къща. — Кимна към джуджето и каза: — Мъртво е. — Вдигна очи към Гуламендис и добави: — Поне така мисля.

— Мъртво, колкото може да е мъртво тук. Но там бавно ще възвърне формата си и... — Той посочи. — Вижте.

Тялото на джуджето постепенно стана прозрачно и накрая се изгуби като в мъгла.

— Както ви казах, там ще възвърне формата си и ще може отново да бъде призовавано.

— При демоните има мъртви и... мъртви — намеси се Амиранта. — Мислех по-късно да те питам как вашите воители са ги избивали.

— С всяко оръжие и заклинание, което е способно на това — отвърна Гуламендис.

— Значи това е един от вашите проблеми — обади се Джоми.

Двамата Повелители на демони го погледнаха и Амиранта каза:

— Да, той е прав.

Гуламендис кимна.

— Никой не ми повярва, когато казах, че ако не бъдат унищожени напълно, демоните не загиват, а само се отпращат обратно в тяхното царство.

— И след като се възстановят, могат да се върнат през всеки отворен портал — добави Джоми.

— Значи армиите им не могат да бъдат унищожени, а само временно забавени, така ли? — попита Томас.

— О, демоните могат да бъдат унищожавани — каза Сандрина. — Аз лично съм изтребила доста. Напълно и докрай.

Отец-епископът кимна в знак на съгласие.

— Магията на боговете е това, което ги унищожават. Ако можеш да зашеметиш някой демон за достатъчно дълго, та да произнесеш определено заклинание, той ще е напълно унищожен. — Но в гласа му се долавяше тревога. — Само че, Пъг, това са редки случаи. Повечето заклинания са за прокуждане. Не се спираме на разликата, когато учим другите, но всъщност по-голямата част от демоните, с които си имаме работа, накрая просто се връщат в демонското царство.

— Трудно ли е да се справим с тяхното войнство? — попита Томас.

— Невъзможно — отвърна старият свещеник, — дори ако повикаме на помощ всеки клирик, жрец, монах, както и бойните

ордени. Всеки от тях ще може да се справи най-много с един-двама на ден. Това е трудна и изтощителна магия.

Пъг въздъхна измъчено.

В този момент в градината дотича Миранда и попита ядосано:

— Какво беше това? Половината ни къщи горят, учениците са изплашени, някои са и обгорени. Цяло чудо е, че никой не е загинал.

Магнус също се появи, готов за битка. Но като видя в какво настроение е майка му, реши да не се обажда.

— Как са Калев и другите? — попита го Пъг.

— Всички са невредими, доколкото успях да преценя — отвърна Магнус. — Човекът, който вдигна тази бариера, спаси къщата, а тъкмо тук бе най-силната горещина. В другите къщи също избухнаха пожари, но вече се справихме с тях.

— Добре — каза Пъг. Обърна се към жена си и продължи: — Този отговорен удар, който прати в посоката, от която дойде заклинанието — имаш ли представа къде е отишъл?

— Да. На югоизток, някъде в околностите на Куорските върхове.

— Значи някой там току-що е изживял големи неприятности — ако въобще е оцелял — заяви Пъг. Обърна се към Магнус: — Съобщи на всички, че сме на ръба на война. Отпрати най-младите ученици в домовете им или в Звезден пристан. Прати вестносници да повикат всички наши служители. Искам всеки майстор магьосник да участва в съвета след няколко дни.

Гуламендис се обърна към Амиранта и каза тихо:

— Човешките магьосници са... доста впечатляващи.

— Хубаво ще е да не ги подценяваш — отвърна чародеят.

— Не смятам да го правя.

— Сигурен съм.

— Не бих ги подценил — продължи елфът тихо, — но други мои сънародници... Мисля, че те не си взеха поука дори от жестокия урок с Демонския легион. Нашата раса е известна със своята арогантност.

— Да говорим откровенно, мой нови приятелю — каза Амиранта. — Двамата с теб си даваме сметка какво се задава: нещо, което малцина на този свят са в състояние дори да си представят. И имаме съвсем бегла представа за реалността, откъдето идват тези чудовища. Вероятно онези, които сте оставили зад себе си, са видели много повече, но каквото и да е станало, знам едно: чака ни доста работа.

— Какво предлагаш? — попита Гуламендис.

— Хаосът поражда много възможности — отвърна чародеят. — Двамата с теб никога няма да бъдем приети с открити сърца от нашите сънародници, но тук... — той описа кръг с ръка, — това място е уникално. Зная, че не си имал време да го обиколиш, но тук има същества от други светове, разумни създания, които учат при Пъг и нашите магьосници. — Погледна Пъг и забеляза, че е извърнал очи към тях. — Тези хора разполагат с нещо уникално и мисля, че трябва да го споделим.

— Разбирам за какво говориш — отвърна елфът. Той също забеляза, че Пъг ги гледа, кимна му и после продължи: — За съвсем кратко време научих, че възгледите ми за света, колкото и радикални и клонящи към измяна да се струват на моите сънародници, вероятно изобщо не е са радикални. Не мога да повярвам, че тук са се събрали хора, които се интересуват единствено от това да трупат познания. Нали затова се навираме в тъмните пещери още от деца? — Гуламендис неволно се разсмя, което накара всички да се обърнат и да го изгледат. Той вдигна ръка. — Простете ми, беше спонтанно. — После продължи разговора с Амиранта: — Да, така е: детето проявява интерес към света, като обръща камъните, за да види какво има под тях. Пъха пръчки в хралупите на дърветата. Любопитството е присъщо на децата. И при теб ли беше така?

Амиранта кимна.

— От близо столетие. Някой ден ще ти разкажа за майка ми — тя беше луда вещица. Както и за братята ми — двама изпълнени с омраза мръсници. Но тук — за пръв път в живота си — се чувствам като у дома и мисля, че ще сме глупаци, ако не се възползваме. Помисли си само — да се занимаваш с наука, без да изпитваш страх, да имаш до себе си помощници, в случай, че нещо се обърка. Знанията, които бихме могли да натрупаме...

Гуламендис наклони замислено глава, сетне рече:

— Може би, ако ми остане време, ще доведе тук и брат ми. Той също би харесал тукашната среда.

— Чудесно — каза Амиранта. — Зная, че доверието се печели трудно, особено между такива като нас, но можеш да ми повярваш, че ако посветиш живота си на това да спреш Демонския легион, аз ще застана до теб, а когато всичко приключи, ще те наричам мой брат.

Елфът погледна човека до себе си и видя на лицето му твърда решимост.

— Защо имам усещането — рече той, — че си се озовал в необичайно положение?

— Защото не съм от хората, които се доверяват лесно, и през целия си живот съм гледал как хора, които обичам, умират. Открих, че ми е по-лесно да разчитам на себе си.

— Откровено признание.

— Гуламендис, аз не съм горделив. Суетен съм, но това не е същото. Не съм постигнал в живота си много неща, с които да се гордея. — Кимна към Сандрина. — Тази млада жена например имаше чувства към мен, а аз я отхвърлих грубо.

— Значи това обяснява защо те гледа така — рече елфът.

— Тя е силна жена, много по-силна от мнозина мъже, които познавам — не само със силно тяло, но и с несъкрушима воля. Но това, което не се вижда веднага, е, че е лесно ранима. — Той млъкна, сякаш потънал в размисли, и след малко продължи: — Силата ѝ крие уязвимостта на нейното сърце. Като малка е била използвана от лоши хора и предполагам, че това е трябвало да я направи твърда и груба, но не е така. Не зная как е при вашата раса, Гуламендис, но при нас любовта често може да обърка много неща.

— И при нас не е по-различно, макар че сме имали повече време от хората да открием това, което наистина трябва да ценим. С брат ми все още се смятаме за младежи според представите на нашите сънародници. Подобно на теб, и ние сме изтикани в периферията на нашето общество, така че да открием жена, готова да сподели нашата стигма, не би било лесна работа. — Погледна към Сандрина. — Може би всичко това ще ти помогне да преодолееш пропастта между вас?

— Никога няма да успея да преодолеем тази пропаст — отвърна тихо Амиранта, — но поне мога да избира да живея по-добър живот.

— Готов съм да се съглася с теб. Всеки иска по-добър живот.

— В такъв случай да се присъединим към другите и да видим с какво бихме могли да им помогнем.

Отидоха при останалите и откриха, че Пъг дава точни инструкции за това какво трябва да се направи и в какви срокове. Пъг каза на Гуламендис:

— Искам да се върнеш при сънародниците си и да ги уведомиш за предстоящото посещение на Томас, защото той смята до три дни да говори пред вашия съвет. Очакваме от вашите предводители да се присъединят към нас и да се обявят открито за наши съюзници. — Обърна се към Амиранта: — За теб имам трудна задача, стига да се съгласиш.

— Не съм склонен към неоправдани рискове, но като се имат предвид обстоятелствата, съм готов да изпълня каквото ми наредят. Тук ми хареса и с удоволствие бих останал да науча това-онова и да споделя каквото аз знам.

— Когато приключи всичко — обеща Пъг, после каза на жена си: — Ще е добре да вземеш с теб чародея и Сандрина. — Амиранта едва се сдържа да не трепне. — Искам да провериш къде точно е попаднал твоят ответен удар. Който и да предприе тази атака, знаеше, че разпитваме джуджето, и това ме безпокои в няколко отношения.

— Кой би могъл да чуе какво си говорим тук? — попита Миранда.

— Някой, който е свързан с джуджето — каза Амиранта. — Зная, че не сте специалисти в тази област, но такива като мен и Гуламендис, които призовават и поставят под свой контрол демони, винаги са смятали, че владеят напълно този процес. Да се меси друг в него, дори да подслушва или да наблюдава отдалече, е много обезпокоителна мисъл.

— Добре. — Миранда прегърна мъжа си. — Мога ли да попитам къде ще сте вие с Магнус?

— Аз трябва да ида на Шила — отвърна Пъг и Миранда пребледня. Беше стояла до мъжа си и бе гледала как баща ѝ се сражава с Демонския крал. Макрос бе успял да удържи Маарг едва колкото Пъг да разруши разлома, водещ към демонското царство. Поне така смятаха.

Странни чужди същества на име шангри бяха построили разлома в древния град Ахзарт, свещено селище на сааурите. Двамата с Пъг влязоха в разлома и го затвориха отвътре. Но тя си припомни нещо, което Пъг ѝ бе казал тогава: че ако по някакъв начин се е съхранил, разломът може да бъде отворен наново.

— А какво ще стане, ако разломът към Мидкемия бъде затворен както планираме, но този от Шила до демонското царство остане

открит?

Пъг затвори очи и отвърна:

— Боя се от същото. Когато за пръв път видях онзи разлом, нямах представа за неговата уникалност. Но след като посетих Дасатския свят в съседната реалност, вече разбирам какво усилие е било необходимо да се създаде разлом, който да прониква надолу към Петия кръг. Боя се, че съм подценявал размерите на това постижение.

— И въпреки това — заговори Магнус, който слушаше внимателно разговора на родителите си, — дори разломът между Шила и демонското царство да съществува, как демоните напускат онзи свят и нападат светове на елфите?

— Ами ако Шила е светът, който са достигнали елфите? Този, в който демоните са се появили и са нахлули през разлома, за да се доберат до техния централен свят? — попита Миранда.

— Скоро ще разберем — рече Пъг. Обърна се към Магнус: — Ти идваш с мен. Вземи още двама, които умеят да се владеят. — Целуна жена си и рече: — Преди да замина, ще проверя какви са щетите и ще разговарям с още неколцина, но до полунощ ще съм отпътувал. Предлагам ти да направиш същото.

Тя го изпрати с поглед, сетне се обърна към Магнус:

— Сигурна съм, че сега Накор му липсва повече от всякога.

Синът ѝ можеше само да кимне мълчаливо.

Гуламендис доближи северния край на долината, където се помещаваше техният нов дом Е'бар. Знаеше, че видът на приближаващия се към града крилат демон ще му осигури негостоприемно посрещане, и затова нареди на чудовището да кацне на една поляна на известно разстояние от първия пост — достатъчно, за да не получи някоя стрела или още по-лошо — да бъде изгорен от магичен огън.

Освободи крилатата твар, която въпреки страховития си външен вид бе доста послушна, огледа се да провери дали някой е забелязал пристигането му и стигна до извода, че дори да са видели нещо, не са пратили разузнавателен отряд. Ниският полет над короните на дърветата през последните няколко мили се бе оказал мъдро решение.

Той се спусна по склона и спря недалеч от стените на малкото село. Размаха ръка и изчака да го повикат. Позволиха му да се доближи с бавна крачка. Гуламендис изчака при портата, докато я отворят, и когато пристъпи вътре, не можа да овладее смайването си. Докато градът долу нарастваше с главолмна бързина, тук, в някогашното моределско село, всичко се вършеше на ръка и с кървава пот. Ала въпреки това изглеждаше сякаш работата е почти свършена. Стените бяха поправени, покривите ремонтирани, улиците почистени от шубраци и на площада в центъра бе изкопан нов кладенец.

— Името ти? — попита часовоят с униформа на Звездокръвното войнство.

— Гуламендис, пратен по заповед на лорд-регента.

— Влез и отиди при последната къща. Там ще те посрещне Лакомис.

Гуламендис мина през оживеното селце и не пропусна да забележи, че дори децата са се хванали на работа. Около петдесет войници бяха разквартирувани в къщите заедно със семействата си и скоро щяха да се заемат с лов, риболов и земеделие. Ако Демонският легион не се появеше — което му изглеждаше малко вероятно, или ако бъдеше разгромен — още по-невероятно, — мястото изглеждаше подходящо за заселване.

Той спря при последната къща и потропа на вратата.

— Момент — чу се глас отвътре и един стар елф подаде глава.

— Кой си ти?

— Гуламендис. Пътешествах по заповед на лорд-регента. Часовоят каза да ти се обадя.

Елфът излезе навън и по дрехите му Гуламендис определи, че е магьосник. Не бе имал често вземане-даване с членовете на Звездокръвния клан и не го познаваше.

— Застани там — каза възрастният елф и посочи.

Гуламендис застана на указаното място, а старият елф затвори очи, махна с ръка и Повелителят на демони усети във въздуха слабо присъствие на магия. След миг елфът отвори очи и рече:

— Да, ти си този, за когото се представяш.

— Опасявате се от шпиони? — попита Гуламендис.

— Опасяваме се от всичко — отвърна магьосникът сухо, но после се усмихна. — Но засега се натъкнахме само на катерици,

мишки и няколко лисици. И все пак, докато не завладеем напълно долината, ни е наредено да сме максимално внимателни.

— Ясно — каза Гуламендис. — Трябва да вървя.

— Нека Звездите са с теб — отвърна старият магьосник и се прибра в къщичката.

Докато се спускаше надолу по склона отвъд селото, Гуламендис отново бе впечатлен от работата, която бе свършена. Пътят на миля от селото вече беше павиран. Двама млади геоманти командваха работници, които изсипваха кошове камъни край пътя. След това магьосниците използваха уменията си, за да ги превърщат в павета, с които застилаха пътя, осигурявайки гладко движение за пешеходци, коне и каруци.

Гуламендис им кимна, докато минаваше покрай тях. След още миля видя самотен галамант, майстор по засаждането, който копаеше малка дупка край пътя с обикновена пръчка. Сложи в дупката едно семе, засипа го с шепя пръст, затвори очи и махна с ръка и пред погледа на Гуламендис от дупката се подаде дръвче и бързо почна да расте. Беше блещукащо дръвче, типично за планетата Селборна. Мидкемия може и да беше техният роден свят, но таределите бяха взели от звездите всичко най-добро. Дръвчето щеше да достигне височина десет-дванайсет стъпки и да озарява пътя нощем с бледосинкавото си сияние. Гуламендис си даваше сметка, че тъкмо подобни открития бяха накарали сънародниците му да забравят древните си познания за живота в гората. Несъмнено елфите, с които се бе срещнал в Елвандар, не се нуждаеха от светлина, за да се придвижат нощем през гората.

Магията, прилагана от галаманта, караше дървото да расте с бесни темпове и да достигне зрелост за месеци вместо за години. Идната година по това време тук щеше да има стена от дървета, озаряващи пътя със сиянието си.

Гуламендис продължи, прехвърли още един хълм и пред него се ширна градът. Той спря и го загледа възхитено. Градът вече изглеждаше зашеметяващ и само Тарендамар щеше да може да се мери с него по великолепие, след като бъдеше завършен.

Външната стена бе почти готова. Огромните порти бяха направени с магия и заклинания, при това толкова изкусно, че можеха да се отворят с докосване на детска ръчица и същевременно да окажат

яростна съпротива на ударите на тежък таран. Бяха боядисани в бяло, също както стените, които бяха облицовани с гранит или някакъв друг подобен камък, защото блещукаха на слънцето.

Над централния дворец стърчаха островърхи кули, виждаха се и още високи постройки. Гуламендис прецени, че ще има достатъчно място, за да се настанят оцелелите елфи от Андкардия, и дори повече. Ала не вярваше, че лорд-регентът би поканил техните далечни роднини от този свят да живеят тук. Вероятно просто се готвеше за бъдещото разрастване на таределите тук.

Влезе в града, без някой да му обърне внимание. Не можеше да не се възхити на това как строителите бяха съчетали яките стени и порти с толкова много блясък и великолепие. Забеляза, че на една от кулите край портала има разширение и в него се мярка нещо тъмно: лорд-регентът бе наредил да оборудват портата със смъртосеещи кули.

Въздъхна при мисълта за опасенията, водещи до подобни предпазни мерки, и закричи забързано навътре. Вече виждаше централната част на метрополиса, с Павилиона на Звездите в центъра. Около него бяха засадени Седемте звезди. Древните митични дървета не му изглеждаха тъй внушителни, след като бе посетил Свещената гора в Елвандар.

На юг се издигаше новият дворец на регента, все още недовършен, понеже повечето геоманти бяха пратени да работят върху външните защитни съоръжения. Ала и тези, които бяха тук, издигаха бързо стените и кулите и на някои от тях вече работеха и каменоделци. Дворецът — защото нямаше друга дума, която да опише сградата — беше в бяло. Вратите му бяха обрамчени с пурпурна кралска зидария, наподобяваща възлести въжета, усукани едно около друго; покривите и кулите сияеха на слънцето, облицовани с кварц или стъклен камък. Отдалече най-високата кула изглеждаше, сякаш е инкрустирана със злато.

Изкачи се по широкото стълбище към главния вход, като кимаше на поставените часовои. Лорд-регентът вече проявяваше своята склонност към помпозност и ритуали, защото тези войници бяха сред най-елитните и биха могли да останат на Андкардия, където да печелят скъпоценно време, докато сънародниците му се прехвърлят на Мидкемия.

Но като приближи входа, забеляза, че някои от почетните гвардейци наскоро са участвали в сражение: имаха превръзки под туниките и бяха явно изтощени. Със свито сърце си даде сметка, че това вещае края на битката за Андкардия. Тези воители бяха наградени за своята доблестна служба с включването им в личната гвардия на регента.

Щом влезе и пристъпи на мраморния под, някой отляво го повика. Беше Тандареи.

— Добра среща, Гуламендис.

— Добра и на теб — отвърна Гуламендис.

Магът учен заговори тихо:

— Преди да се срещнеш с лорд-регента, искаш ли нещо освежително?

Гуламендис знаеше, че това не е само проява на любезност, така че го последва в един малък апартамент, от който се виждаше централният площад. Тандареи му махна да идат до прозореца.

Укротителят на демони погледна надолу и видя, че там е в ход конструирането на съоръжение със скеле от златист метал, върху което бяха положени масивни сфери от шлифован камък и зъбчати колела, а над всичко това бе монтиран величествен кристал.

— Слънчева кула — каза Тандареи. — Нашият водач реши да впрегне слънцето, за да осигури енергия за защита на новия ни град.

— Смъртосеещите кули?

— Значи си ги забелязал.

— Не е трудно да ги пропуснеш, стига да вдигнеш глава. Виждам съм ги отблизо и преди, по време на битката за Антария, и не са от нещата, които бих забравил.

— Вярвам ти. Нямам желание да виждам как се използват.

— Дадох ли име на града?

— Не, но всички го наричат Е'бар, така че предполагам, че ще е това. Кажи ми какво откри.

Гуламендис седна, докато магът наливаше вино. Отпи и си помисли, че вкусът е като на това, което му бе предложил Пъг на своя остров.

— Много е добро.

— Тукашно е — каза магът. — Пратихме конен отряд на изток и донесоха богата плячка.

— Нападнали сте местните?

— Едно малко градче. Постарахме се да изглежда така, сякаш са се завърнали моределите. Войниците носеха тъмни наметала. Дори са се постарали да оставят фалшиви следи, водещи в друга посока.

Гуламендис си помисли за това, което бе видял, и как брат му е бил засечен и наблюдаван от един наталски рейнджър, и каза:

— Тандареи, не бива да подценяваме хората. Сред тях има доста способни и тези лъжливи следи няма да ни прикриват дълго. А и магьосниците им не са нещо, с което да не се съобразяваме.

— Зная — отвърна Тандареи. — Настоях за максимална предпазливост и въздържание и за малко да изгубя мястото си в Събора на регента.

Гуламендис се облегна на меките възглавници и въздъхна.

— Ще е доста трудно да убедим тези хора да ни вярват, да се съюзят с нас срещу Демонския легион и същевременно да не плякосваме градовете и селата им.

— Лорд-регентът не се интересува от съюзници. По-скоро от поданици. — Тандареи погледна към прозореца и добави: — Завладян е от идеята да създаде нов дом за нашия народ и не желае да чуе нищо друго. Сигурен съм, че замисля да настъпи срещу нашите съседи веднага щом приключи с подготовката.

— Трябва да докладвам час по-скоро на лорд-регента — заяви Гуламендис. — Но преди това ще ти кажа какво открих. — Набързо, ала с нужните подробности, Гуламендис разказа за случилото се при кралицата и после на острова на магьосника. Пропусна само един детайл, и той бе за Томас, но не искаше да отклоняват посоката точно сега. Знаеше какво вълнение ще предизвика новината, че в Елвандар живее валхеру.

Магът го слушаше мълчаливо и когато Гуламендис приключи, премина към въпросите. С това разговорът им се удължи с още половин час и накрая Тандареи заяви:

— Изглеждат ми доста впечатляващ народ.

— Съжалявам само, че не можах да опозная по-добре краля на джуджетата — каза Гуламендис. Сънародниците му открай време изпитваха презрение към този малък народ, който неведнъж се бе оказвал труден за покоряване. — Но разбрах, че е в близки отношения с елфите в Елвандар и има силни връзки с хората в региона. Нашите

далечни братовчеди наистина са доста изостанали, живеят вдън горите и се чувстват там като у дома си — неща, които ние отдавна сме забравили. — Той сниши глас, по-скоро по навик, отколкото от нужда. — Тандареи, ще е добре да не ги подценяваме. Може да изглеждат примитивни, но магията им е силна и изкусна. Имат цели гори дървета, пред които нашите Седем звезди са като джуджета, те са прародителите на нашите Седем звезди! И тези елфи са владетели на тази земя. Не усетих никакви предпазни заклинания или други магични бариери, но въпреки това не намерих в себе си сили да прекося реката и да навляза в тяхната страна, докато не ме посрещнаха. Може да струпаме цяла армия на брега срещу Елвандар и никога да не пристъпим в свещената земя. — Той въздъхна. — Всичко това ме безпокои, кара ме да изпитвам възхищение и по някакъв начин дори ме радва. Все едно да се видим в огледалото на времето.

— Някой ден ще ида там — каза Тандареи. — Ако оцелеем.

— Войната?

— Върви зле. Сигурно си забелязал, че часовете долу на стълбището са от последните защитници на Андкардия. При това са единствените, които все още се държат на крака. Останалите лежат на прага на смъртта и целителите ни се борят за тях. — Отпи глътка вино и добави: — Хубаво вино правят тези хора, какво ще кажеш?

— Така е — съгласи се Гуламендис. — А брат ми?

— Никой не го е виждал — рече Тандареи, после се разсмя.

— Разбира се, той би могъл да стои до тях и те да не си дават сметка.

— Да, малцина биха разбрали — съгласи се Гуламендис.

— Ненапразно брат ти се води пръв в Кръга на светлината.

Гуламендис се намръщи.

Тандареи вдигна ръка в знак, че не желае да се карат.

— Това не е тайна, Гуламендис, дори и да не трябваше да го казвам. Разтурването на Кръга на светлината е нещо, което заслужава съжаление, по мое мнение. — Отпи още глътка.

— Недалновидно беше от страна на Събора да настоява всички магьосници да преминат под негово командване. И когато се натъкнаха на такива като теб...

— Брат ми бе от тези, които възразяваха.

— Така е. — Тандареи очевидно подбираше думите си много внимателно. — Ако не беше от най-изтъкнатите представители на Кръга, сигурно щеше да пострада повече, отколкото... е, да кажем, че въпреки самолюбието и ексцентричността си лорд-регентът и Съборът умеят да ценят личните качества. Казват, че Ларомендис можел да създаде толкова силна илюзия, че ако внуши на противника си, че го е промушил с кинжал, сърцето на нещастника тутакси ще спре.

— Да, така казват — рече мрачно Укротителят на демони.

— Това е рядка дарба и предполагам, че след като построим нашия нов дом, ще обърнем повече внимание на съседите си и на тези от вас, които не са получили достойно признание за своята работа. — Той остави чашата. — А какво мислиш за хората?

— Ние повече приличаме на тях, отколкото на нашите далечни роднини в Елвандар — отвърна Гуламендис. — Те носят чувствата на лицата си както ризите на гърбовете, но сред тях има личности с остър ум и дарби, съперничаещи на нашите. Видях достатъчно от магичните им познания, за да си дам сметка, че те заслужават нашето уважение, защото са безкрайни като песъчинките по брега, а ние... — Той сви рамене.

— А ние сме само сянка на предишно могъщество. Да, това ми е добре познато — рече магът учен.

— Сред тях има един, казва се Пъг, който вероятно е сред най-могъщите магьосници, които съм срещал. — Сниши глас. — Та той твърди, че бил на един свят, на който имало демонски портал. И че се е върнал оттам.

— Ако това е истина... — почна смаяно Тандареи.

— Мисля, че е. Той може да докаже, че никой от таределите не е виновен за нашествието на демоните. Само по волята на злия случай сме се натъкнали на Демонския легион. И нещо повече, той твърди, че може да затвори напълно този портал.

— Изумително — промълви магът учен.

Гуламендис продължи:

— При последния ни разговор не бях сигурен какво да мисля за твоите коментари, но сега, след като бях сред хората, срещнах се с нашите далечни роднини и дори се запознах с джудже, смятам, че нищо в миналото ни не би могло да ни подготви за този свят. Той е толкова различен и поражда много въпроси, чиито отговори може да не

ни се понаврят. И същевременно това е една земя на нови възможности и може би на възход, за какъвто не сме и мечтали.

— А какво смяташ за тази кралица?

— Мисля, че е чистокръвна. Мисля, че твърденията за това са достоверни. Ти би могъл да отсъдиш по-добре, но в нея има нещо, което внушава... Не, което кара сърцето и умът ти да пеят. Да видят Звездите в тяхното пълно великолепие, да те накарат да си представиш какво е било тук, на Родния свят, когато той е бил млад. — Въздъхна дълбоко. — Нашите сънародници в Елвандар наистина живеят в единение със земята под краката им — нещо, което ние по някакъв начин сме изгубили.

— Обитателите на Елвандар приличат много повече на нашите предци, отколкото който и да било от нас — заговори магът учен. — В древните времена сме определили най-добрите от тях за наши предводители, донякъде за да се опълчим на... Древните, но също и за да ги почетем, заради връзката им с магията на този свят. Те са градинарите на свещената горичка, пазителите на Звездите. Дори някои от избягалите по-късно елдари са се прекланяли пред тях. — Той допи виното. — Избрали са да останат тук, защото не са искали да се откажат от отговорността да се грижат за свещените дървета. Радвам се, че все още стъпват по тази земя. — Изправи се и продължи: — Прехванах едно съобщение, че идваш от хълмовете, и реших, че ще имаме време за този кратък разговор, преди да се изправиш пред лорд-регента. Но май се забавихме твърде много. Има ли нещо, което би искал да ми кажеш, преди да видиш нашия лорд и господар?

Гуламендис също стана. Все още се колебаеше дали в лицето на Тандарей има съюзник, или магът учен гледа на него като на полезен инструмент и дори оръжие. Реши да остави на времето да отговори на този въпрос.

— Само едно. Съпругът на кралицата ще дойде тук след три дни, за да говори с лорд-регента.

Лицето на Тандарей се изопна.

— Ще предяви ли някакви претенции към нас?

— Кралицата не настоява да се признаваме за нейни поданици. Тя ще потвърди, че сме свободен народ. Има обаче нещо друго.

— Какво?

— Съпругът ѝ носи бронята на Древните.

На лицето на Тандарей се изписа изненада.

— Това е странно и обезпокоително. Копие или оригинал?

— По-скоро оригинал — отвърна Укротителят на демони наслаждаваше се тайно на смущението на мага учен. Макар да му се доверяваше, това не означаваше, че го харесва.

— Има ли още? — попита Тандарей и присви очи.

— Съпругът ѝ се казва Томас и е Боен вожд на Елвандар. Той е валхеру.

Тандарей беше потресен.

— Нима е възможно? — прошепна. — Ако Древните все още властват тук, щяхме да бъдем посрещнати с огън и меч! Хора, джуджета, таласъми и всички останали щяха да бъдат изтребени.

— Има много неща, които изискват обяснение — рече Гуламендис. — Той е и валхеру, и човек и аз знам само част от историята, но когато се появи тук, ще се убедиш без съмнение, че е Властелин на дракони.

— И идва тук като емисар?

— Да — отвърна Гуламендис. — Бих искал да запазиш тази част от доклада за по-късно, защото не зная как ще реагира, ако бъде посрещнат с магия и огън.

Тандарей си пое дълбоко дъх, после се разсмя.

— По поведението ти съдя, че не би трябвало да се безпокоя, макар че ще са ми необходими още доводи, за да се успокоя напълно. И все пак вероятно си заслужава риска да ме посече някой от личната охрана на регента, само и само да зърна лицето му, когато се появи съпругът на кралицата.

— Не и за мен обаче. Защото ако не му го кажеш, ще му кажа аз. Ако не за друго, защото в ръцете му е животът на брат ми.

— Чудя се какво ли е станало с него?

— Сигурно е тук — отвърна Гуламендис. — И вероятно ме търси.

— Какви са шансовете да те намери?

— Доста добри — отвърна Укротителят на демони. — Ние умеем да се откриваме един друг. Той мисли като мен и ще надуши дирите ми, а реши ли, че е време да се прибере, ще се появи.

— Дано. Е, да тръгваме. Лорд-регентът няма да е особено... доволен от това, което ще му кажеш.

— Факт, който осъзнавам с болка — съгласи се унило
Гуламендис.

18.

ПРОУЧВАНЕ

Сандрина вдигна ръка.

Никак не ѝ се нравеше подборът на нейната група, направен от магьосника, както изглежда, по съвет на отец-епископа. Но, от друга страна, тези хора се бяха отнесли с нея добре, бяха проявили загриженост към нея и я бяха снабдили с всичко, което ѝ беше необходимо. За прехвърлянето им се погрижи Миранда, жена, която очевидно притежаваше забележителна магична сила, само дето заедно с нея бе Амиранта, последният човек на света, когото би желала да види отново.

Сега двамата се изкачваха нагоре по пътеката към мястото, където бе наблюдавала жертвения ритуал преди две седмици. Две седмици, които ѝ се струваха като векове.

Нещо пред нея се раздвижи и точно това я бе накарало да даде знак да спрат. Брандос вървеше най-отзад: бяха го взели, защото въпреки значителните магически умения на Амиранта и Миранда още един меч винаги щеше да е от полза. А и въпреки резервираността си към Амиранта Сандрина беше привързана към неговия спътник, стария боец, който беше решителен и честен — доколкото можеше да е честен някой приятел на Амиранта. Ако не друго, беше му благодарна задето поне се бе опитал да я предупреди, че Амиранта не е човек, с когото да се сближава. Повече от веднъж през последните пет години — и тя сама си бе виновна, че не пожела да го послуша.

Нещо се прокрадваше там, животно, а може би човек. Тя даде знак, че ще се промъкне напред, за да разузнае, и за първи път съжали, че не носи по-удобни дрехи от тази тежка броня.

Но въпреки това след доста упражнения се бе научила да се придвижва относително безшумно.

Тръгна напред приведена и както предполагаше, видя часовой, който не проявяваше никакви признаци да е задрямал, нито

изглеждаше, че ще е лесен за премахване. Тя отстъпи бавно назад и когато стигна при другите, прошепна:

— Един часовой. Твърде далече беше, за да успея да го премахна, преди да вдигне тревога.

— Аз ще се справя с него — заяви Миранда.

И тръгна напред, без да се прикрива.

— Ей! — извика часовоят. — Стой!

Миранда изпружи рязко ръка и прати към него тесен сноп енергия, който се стовари като юмручен удар върху лицето му. Мъжът политна назад и тупна на камъните.

Всички изтичаха до него и Амиранта попита:

— Мъртъв ли е?

Сандрина коленичи, огледа падналия и каза:

— Не. Но поне няколко часа няма да ходи никъде.

— Върви да разузнаеш напред — каза Миранда.

Сандрина забърза по пътеката и след малко се върна. Беше пребледняла.

— Елате веднага! Не е нужно да пазим тишина.

Забързаха към мястото, от което Сандрина бе наблюдавала ритуала, и скоро разбраха защо не е нужно да се прикриват.

Отначало чуха гласове, които припяваха в хор, и докато се приближаваха, си дадоха сметка, че вероятно са стотици. А после, когато стигнаха билото, видяха огромен огън, чиито езици се издигаха на трийсетина стъпки. Около него се бяха подредили мъже и жени с дълги роби. Имаше и други, събрани в полукръг около тях, но с облекло и носии от целия свят: кешийски, от Кралството, от Новиндус и Източните кралства. Това, което ги обединяваше, бяха черните шапки и кърпи — главите на всички бяха покрити с черно.

— Това трябва да са Черните кепета и явно са се събрали тук за нещо важно — прошепна Миранда.

— Ще да е призоваване, но по-различно — отвърна Амиранта.

— В какъв смисъл различно? — попита Миранда.

— Не зная. Просто е... различно. — В гласа му се долавяше тревога. — Ще се случи нещо лошо, усещам го. — Погледна Миранда. — Бъди готова.

— За какво? — попита тя.

— Не съм сигурен. Но каквото и да е, ще е доста сериозно. — Целият настръхна, тялото му сякаш предусещаше с всяка своя фибра събирането на зли сили, по-ужасяващи от всичко, с което се бе сблъсквал през дългия си живот и немалкото си срещи с пъклени създания.

От другия край на каньона са приближиха трима мъже. Единият бе с яркочервена роба, общита със сребристочерни ширити. Другите двама, които крачеха от двете му страни, бяха облечени в черно и със спуснати над очите качулки. Мъжът с червената роба беше гологлав и на лицето му трепкаше усмивка. Той пристъпи на плоската скала и вдигна ръка в знак за мълчание. В същия миг напевът секна.

— Слуги на Дахун... — поде мъжът.

— Проклятие! — възкликна Амиранта.

— Какво има? — попита Миранда.

— Дахун е демонски принц — обясни Сандрина.

— Един от капитаните на Маарг — поясни Амиранта. — Ако съм разбрал правилно всичко, което научих през последните дни. — Посочи мъжа в червено. — Но дори и да не бях, познавам този човек и знам, че всяко негово дело е много, много зло.

— Кой е той?

— Това — рече Амиранта — е моят брат Беласко.

— Наистина изглежда много зъл — потвърди Сандрина. — А и да ти кажа, приличате си като две капки вода.

Миранда я изгледа навъсено, но после осъзна, че това е единственият начин за младата жена да овладее страха. Миранда не можеше да се похвали с опита на Сандрина и Амиранта с демони, но през живота си се беше сблъсквала с достатъчно черна магия, за да предусети, че сцената пред тях ще е ужасяваща.

— След четири нощи — провикна се Беласко — ще можем да посрещнем нашия господар и да се заемем с преобразяването на този свят в негово царство, а ние, неговите богопомазани слуги, ще сме първите му избраници, властващи заедно с него.

— Първите, които ще бъдат изядени, най-вероятно — промърмори Брандос.

— Някои ме обвиняват, че се възползвам от слабостта на доверчивите, но аз им вземам само златото, не и живота — рече Амиранта.

— По тази твоя логика — прошепна ядно Сандрина — Лимс-Крагма не е нищо повече от досадна дървеница.

— Имаме четири нощи, за да измислим какво да предприемем — припомни им Миранда.

— Не — възрази Амиранта. — Само докато се свести часовоят.

— Той ще знае ли, че е бил повален от магия? — попита Сандрина.

— По-скоро ще се чувства като махмурлия след тридневен запой — отвърна Миранда.

— Какво пък — каза Брандос, — можем да довършим работата, като го бутнем в някоя пропаст, сякаш се е подхлъзнал и е паднал.

— Те сигурно имат следотърсачи и ще разберат, че сме били тук — каза Сандрина.

— Ако имаше някакъв начин да убедим нещастника, че просто се е унесъл в дълбок сън... — въздъхна Миранда.

— Всъщност има — рече Амиранта. — Елате, трябва да побързаме.

Върнаха се до мястото, където лежеше в несвяст часовоят, и Амиранта ги предупреди:

— Само тихо. Можеш ли да събудиш часовоя, когато ти кажа?

— Мисля, че да — отвърна Миранда, — но защо?

— Просто го направи, щом ти кажа. А сега елате да се скрием.

Отдалечиха се на двайсетина крачки и Амиранта извади някакъв кристал, стисна го и произнесе някакво заклинание. Изведнъж над земята се вдигна облак черен задушлив дим.

От облака се показва висока жена с изумителна външност, съвсем гола.

Призованият демон се огледа с големите си красиви кафяви очи. Миранда бе принудена да признае, че е олицетворение на мъжките мечти: дълги крака, заоблени бедра, плосък корем, щръкнали гърди и гладка кожа. Дългата кестенява коса на голата жена се спускаше до кръста, чертите ѝ бяха безупречни. Пълните ѝ устни се разтвориха в ослепителна щастлива усмивка и тя произнесе:

— Господарю! Обичам те!

— Дартея? — Сандрина повдигна учудено вежди. — Амиранта, мислиш ли, че сега е най-подходящият момент? — Намръщи се и бузите ѝ почервеняха от гняв.

— Млъквай! — скастри я Амиранта, вдигна ръка и заговори на демона:

— Не сега. Имам задача за теб. — Хвана красивата гола жена за ръка и посочи лежащия часовой. После ѝ зашепна нещо, а накрая попита: — Запомни ли?

— Да, господарю — отвърна красавицата и приближи с леки стъпки лежащия мъж.

— Щом стигне до него, събуди го — нареди чародеят.

Щом демонницата коленичи до поваления часовой, Миранда протегна ръка и от устните на часовой се отрони стон. Амиранта размаха ръка на другите да се скрият и той също се притаи в шубрака.

— О, бедничкият ми — зашепна Дартея на надигащия се воин. — Толкова съжалявам. Не исках да те стресна. Много лошо ли се удари, когато падна? Чакай да ти помогна.

И подаде ръка на объркания воин, за да му помогне да стане. Амиранта каза някаква кратка фраза и в същия миг Дартея изчезна.

Премигващият се заоглежда, после се изправи и разтърка тила си.

— Това беше доста интересно — каза Миранда.

Брандос се засмя тихичко.

— Сега вече е сигурен, че се е подхлъзнал и си е ударил главата, защото кой човек със здрав разсъдък ще повярва, че е бил изненадан от гола красавица в мрака? Ако пък се опита да разкаже на другите за случилото се, ще стане обект на подигравките им.

— По-скоро ще си мълчи — изсумтя Сандрина.

— Спечели ни три ноци — каза Миранда. — Сега какво?

— Връщаме се на четвъртата нощ, за да проверим колко магия ще ни е необходима, за да попречим на предстоящото призоваване.

— Можем да ти осигурим толкова магия, колкото ти е нужна.

— Не се и съмнявам — заяви чародеят. — Но бих искал да се уверя в това, без някой от нас да изгуби главата си.

— Винаги има риск — посочи Миранда.

— Да идем някъде да го обсъдим — предложи Амиранта.

— Улови го за ръката — нареди Миранда на Брандос и той я послуша. Тя се пресегна, стисна ръцете на Сандрина и Амиранта и изведнъж се озоваха в градината на Острова на магьосника.

— Ще ми се да се науча и аз да го правя — промърмори Амиранта.

— Отнема години — рече Миранда.

— Готов съм да ги жертвам — усмихна се той.

— Ако въобще оцелеем толкова дълго. Но първо искам да помислиш какво ще ни е необходимо, за да се справим с текущия проблем. Бих могла да прехвърля още няколко души там. Ако Магнус беше тук — въздъхна тя, — можехме да пратим дори десетина. А ако беше и Пъг, изобщо нямаше да се притеснявам.

— Освен магията — посочи Брандос — там имаше и много хора с оръжия, готови да ги използват. Достатъчно време съм прекарвал с магьосници и знам, че докато плетеш заклинание, нямаш време да се разправяш с някой, който е решил да ти отсече главата.

— Трябват ни два плана — каза Миранда. — Един, ако ще го правим сами, и втори, в случай че Пъг и Магнус се върнат.

— Няма ли тук други, които биха могли да заменят мъжа ти и сина ти? — попита Амиранта.

— Всички магьосници, които биха могли да ни помогнат в подобна битка, или са мъртви, или са на Нови Келеуан. Повечето от учениците тук никога не са подушвали сражение. — Помисли за миг и добави: — Сандрина, колко от свещениците-магьосници в твоя орден биха могли да се справят с демони?

— Неколцина, Учила съм заклинания за прогонване, както и повечето от тях. Това е част от подготовката.

Амиранта кимна и каза:

— Ако тя има недостатък, той е, че първо прибягва до боздугана си, но иначе е способна да прогони някой дребен демон. Виждал съм я.

Сандрина се намръщи. Не знаеше дали я хвалят, или ѝ се подиграват.

— Значи идваш с нас — заяви Миранда.

— Не бих пропуснала забавлението — отвърна Сандрина.

— Починете си и хапнете, ако сте гладни — каза Миранда. — Аз имам да обмисля някои неща.

И излезе забързано от градината, а Брандос рече:

— Хъм, идеята с храната не е лоша. Идваш ли?

— След миг — отвърна Амиранта.

Брандос го погледна, после погледна младата жена, кимна и си тръгна.

— Какво има? — попита Сандрина.

Амиранта си пое дълбоко дъх.

— Не зная какво ще се случи след четири дни, но съм сигурен, че няма да се съгласиш, ако те помоля да не идваш.

— Защо въобще ще се опитваш? — попита тя.

— Давам си сметка, че нещата между нас свършиха зле...

— Нямаше нищо „между нас“ — прекъсна го тя. — Прекарахме известно време заедно и ти ме прилъга да споделя с теб леглото ти.

— Всъщност леглото беше твоето — уточни Амиранта. — И никога не съм те лъгал. Просто не ти казах цялата истина.

— Правилно уточнение, но смятам, че сега имаме по-важни въпроси за обсъждане. — Той кимна. — Защо искаш да ме убедиш да не идвам?

— Ти си най-способната жена, която познавам — рече Амиранта, — но имаш навика да се хвърляш с главата напред, без да помислиш.

— Аз съм Непреклонен рицар — припомни му тя.

— Факт, който неведнъж съм осъзнавал болезнено. Но понякога ми се струва, че подценяваш рисковете. Виж, така и не ми разказа какво си преживяла, преди да се срещнем отново, но съм те виждал и в по-добра форма. За малко да загинеш в това последно приключение, нали?

— Благодарна съм ти за проявената загриженост, но е твърде късно. — Тя забодя пръст в гърдите му. Носеше метална ръкавица и той неволно потрепна. — Амиранта, бях лека жена и нито един мъж не прояви към мен състрадателност, докато не срещнах брат Матиас. А след това открих новото си призвание. Но дори тогава мъжете продължаваха да ме гледат със сладострастие или омраза. После се появи ти, с твоя проклет чар и забавни разкази, и ме накара да си мисля, че си някой, който най-сетне е успял да надзърне под повърхността... — Пое си дъх, за да се успокои, и продължи: — Мога да се изправя срещу твоите демони, Амиранта. Мога да се изправя срещу цяла стая главорези. Но не мога да понасям лъжите ти. — Понечи да си тръгне, сетне добави: — А, и още нещо. Доста добре си порботил върху външния вид на Дартея. Макар че копитата и рогата й придаваха известна екзотичност.

И без да каже нищо повече, се обърна и си тръгна, а чародейт остана сам в градината. Неведнъж се бе възползвал от щедростта на жените, с които го бе срещала съдбата, и най-често те му бяха плащали с единствената валута, която притежаваха: телата си. Но когато наближи деветдесетте, срещна една жена, която на младини бе негова любовница. Сега бе старица, привикнала да седи край огъня и да плете, докато дъщерите ѝ работеха из фермата. Не го позна, когато я помоли за чаша вода. И докато я разглеждаше, той си помисли, че вероятно ще си е същият, когато внучките ѝ порастат и на свой ред имат внучки. В този момент доскорошната му страст към другия пол сякаш позагасна. Единствената жена, на която бе държал след онази среща, бе Саманта, но само защото бе направила Брандос щастлив.

Чувствата му към Брандос все още бяха загадка за него, може би защото виждаше в него сина, когото никога нямаше да има. Откакто бяха заедно, хората често смятаха, че воинът е по-възрастният от двамата, а Амиранта знаеше, че ще дойде ден, в който неговият партньор и приятел ще загине в битка или ще заживее тихо, лишено от прекеждия съществуване в дома си, в компанията на любимата си Саманта, докато тя плете и се грижи за внуците им.

Въздъхна. Сандрина за пореден път бе всяла в душата му смут. Имаше нещо в нея, което го тревожеше, нещо, което го караше да жадува да му прости за онова, което се бе случило преди години. Поклати раздражено глава и тръгна да търси Брандос.

Докато разговаряше с лорд-регента за предстоящото посещение на Томас, Гуламендис си даваше сметка, че животът му виси на косъм. От първия миг бе ясно, че лорд-регентът и членовете на Събора са готови да обявят война на своите далечни роднини от север. Гуламендис си даваше сметка и че членовете на Събора, подбирани лично от лорд-регента, са му предани и ще застанат на негова страна каквото и решение да вземе.

Дори Тандареи не би си позволил повече от лек намек, защото знаеше, че лорд-регентът е склонен към изблици на немотивиран гняв. Тандареи все още не бе обявен за първи сред маговете учени, но се говореше, че кандидатурата му е най-вероятната, и Гуламендис бе сигурен, че ако въпросът опре до избор между това да подкрепи него

или да задоволи собствените си амбиции, Тандареи тутакси ще го зареже.

Бавно, стъпка по стъпка, Гуламендис разказа за пътуването си, за това, че не бе успял да открие източника на демонското присъствие, за пътешествието си до Далечния бряг, за разговора с кралицата и нейния съпруг. Реши засега да запази в тайна посещението на Острова на магьосника, преди да е сигурен, че следващите думи няма да му костват главата.

— Кралицата праща своя съпруг след два дни, за да се срещне с вас, милорд.

— Своят съпруг? — попита лорд-регента. — Няма ли крал?

— Нейният крал е отпътувал преди много години за Благословения остров, а вторият ѝ съпруг е абдикирал от трона в полза на сина си. Принц Калин ще управлява Елвандар след майка си.

— Странно — каза лорд-регента. — Смятах, че всеки елф би жадувал да властва в Елвандар.

Гуламендис разбираше какво си мисли лорд-регента. Че ако успее по някакъв начин да се отърве от този съпруг, той ще е естественият претендент за ръката на кралицата, след като, разбира се, изтече траурният период. От доста време Гуламендис осъзнаваше, че продължителната война, неволите и грижите са оказали тежко въздействие върху съзнанието на лорд-регента. А след като се срещна с кралицата на елфите, Томас, Пъг и останалите, вече бе сигурен: лорд-регента бе неспособен да управлява, може би дори бе изгубил здравия си разсъдък.

Шегите, които си бяха разменяли с брат му, тяхната тайна кореспонденция, всичко това сега изглеждаше съвсем невинно — само предателство щеше да спаси таределите. Гуламендис не бе надарен с благородството и силата на духа, които бе видял в Томас, за когото бе уверен, че е готов да даде живота си, за да защити Елвандар, но в този момент, ако имаше възможност да сложи край на мъките на своите сънародници и да убие лорд-регента, щеше да го стори.

Ала бариерите вече бяха разположени и защитните заклинания срещу появата на Демонския легион щяха да са също толкова ефективни и срещу магичната атака на Гуламендис. Може би някой от човешките магьосници би могъл да превърне тази зала в огнен кладенец, преди пазачите на регента да реагират, но Гуламендис

знаеше, че ще се прости с живота си още щом подхване заклинанието за призоваване.

Така че той събра кураж и произнесе тихо следващите думи:

— Милорд, той не е елф.

Лорд-регентът премигна объркано.

— Какво?

— Казах, че съпругът на кралицата не е елф.

На лицето на лорд-регента се изписа гняв и отвращение.

— А какво е тогава?

— Родил се е като човек — отвърна спокойно Гуламендис.

Гневът на лорд-регента продължаваше да расте.

— Да се обвърже с човек!? — прокълтя гласът му. — Щом е така, тази кралица няма право да претендира, че е от благородно потекло.

— Милорд... — Гуламендис си пое дъх, преди да продължи, — казах, че се е родил човек, но сега е много повече. Той носи бронята на един Древен.

Лорд-регентът изглеждаше така, сякаш Гуламендис го е зашлевил.

— Как е посмял!

— Има и още. — Гуламендис бързаше да разкрие цялата истина, докато лорд-регентът още е стъписан и преди да стовари вината върху вестоносеца. — Получил е бронята като дар от най-великия от великите златни дракони в замяна на извършен от него подвиг. — Знаеше, че това не отговаря съвсем на истината, но искаше да възвеличае образа на Томас и да подготви по този начин лорд-регента за шока от срещата с него. — Магията на бронята е преобразила човека и сега той не само носи бронята на Ашен-Шугар, но притежава и неговата... сила. Във всичко, освен в сърце и дух, той е валхеру. — В последния миг реши да премълчи факта, че Томас притежава спомените на Древния.

Лорд-регентът го гледаше невярващо.

От всички възможности, за които се беше подготвял, откакто Лорамендис бе открил този свят, тази бе единствената, за която не бе помислял. Бяха се опасявали, че ралхеру може да са оцелели във Войните на хаоса, но след като братът на Гуламендис не бе споменал

за тях, страхът им се бе стопил. А ето че сега се бе върнал неочаквано — въпреки спокойния тон, с който говореше Укротителят на демони.

— Разкажи ми за него — прошепна лорд-регентът и Гуламендис разбра, че поне засега животът му е пощаден. И заговори за Томас, като променяше историята за изгубеното в пещерата момче — пропусна например да спомене за краля на джуджетата — в история за храбър момък, опитващ се да победи зъл демон, и разказът му бе посрещнат доброжелателно от Събора.

След като приключи, лорд-регентът попита:

— Този човек, превърнал се в Древен — той иска ли да управлява?

— Това е най-странното — отвърна предпазливо Гуламендис, — защото изглежда доволен от поста си на защитник на Елвандар и е оставил властта на своята съпруга, кралицата. — Подчерта внимателно сана ѝ, за да припомни за пореден път на лорд-регента, че старите връзки не бива да се забравят. Елфите от Елвандар може да изглеждаха примитивни в очите на таределите, но те бяха техни родственици, а след тежките загуби във войната с демоните таределите се нуждаеха от всички роднини, на които могат да разчитат. Едва след победата над Демонския легион лорд-регентът можеше да помисли за властване над този свят.

Още близо половин час лорд-регентът продължи да разпитва за Томас и кралицата, но накрая все пак освободи Гуламендис. И докато двамата с Тандареи се готвеха да напуснат Събора, рече:

— Справи се добре, приятелю.

Гуламендис премълча, но си помисли: „Приятел значи? Само докато ти е изгодно“.

След два дни членовете на регентския Събор стояха на централния площад на кръстения вече с името Е'бар град и очакваха пристигането на съпруга на кралицата. Гуламендис също бе поканен да присъства, но го пратиха встрани от редицата на високопоставените лица. Застаналият недалеч от него Тандареи му кимна — едва забележимо признание за ролята му в предстоящото изграждане на връзки между лорд-регента и кралицата.

Гуламендис преднамерено бе избегнал да спомене най-вероятния начин, по който щеше да пристигне Томас: бе преценил, че ще е добре да се вдъхне известно благоговение и почитание у членовете на Събора, които сега чакаха да получат вест от външните постове за приближаването на конен отряд.

Вместо това ги покри огромна сянка, която буквално забули небето, и членовете на Събора се втрещиха и се заоглеждаха, сякаш се опасяваха, че сянката ще се стовари върху тях и ще ги смачка. Гигантски златен дракон се спускаше над централния площад.

Драконът кацна леко — макар и огромно, съществото бе надарено е грация и красота на движенията. Главата му — беше колкото товарен фургон — се сниши върху изненадващо крехката шия, та двамата седнали на нея да слязат.

Гуламендис се ококори от приятна изненада, когато видя, че вторият ездач е брат му. Ларомендис му кимна едва забележимо, но остана на половин крачка зад Властелина на дракони.

Появата му с Томас беше сигурен признак, че ще избегне суровото наказание от страна на лорд-регента, който иначе би могъл да се разгневи заради изчезването му. Гуламендис бе разпитвал за него след кратката си среща с Тандареи, но никой не го бе виждал, откакто го бяха пратили на защитата на Тарендамар, което означаваше, че или е загинал, или е дезертирал. Гуламендис бе сигурен във второто, освен ако брат му не бе станал жертва на неблагоприятно стечение на обстоятелствата.

В Свещената гора Томас бе показал известна сдържаност, но сега, докато слизаше от дракона, не направи опит да прикрие способностите си. Напротив, прибягна до мистичното изкуство, за да освободи с пълна мощ аурата на валхеру. Макар че Гуламендис бе запознат донякъде с тази негова страна, а Ларомендис бе пътувал с Властелина на дракони, и двамата бяха поразени.

Същото важеше с двойна сила за членовете на Събора. Някои от тях паднаха на колене, други нададоха вопли или се разплакаха. Някои трепереха като парализирани, неспособни да помръднат. Само лорд-регентът и двама от неговите старши заместници запазиха присъствие на духа.

Томас закричи към тях. Излъчваше мощ с всяка крачка. Беше положил десница на дръжката на меча. Носеше златна броня с шлем

във вид на дракон, чиито разперени криле закриваха скулите. Нагръдникът и щитът му бяха бели, с инкрустирани върху тях златисти дракони, движенията му бяха леки и грациозни.

Той бе едновременно красив и страховит — истинска възродена легенда. За един кратък миг присъщата на таределите арогантност се изпари пред величественото могъщество, излъчвано от Томас в образа на валхеру.

Той застана през лорд-регента и каза:

— Милорд.

И зачака.

— Как да се обръщам към вас? — попита лорд-регентът почти шепнешком.

Томас се усмихна и сякаш от небето се вдигна тъмен облак.

— Името ми е Томас. И преди между нас да бъде казано нещо повече, трябва да споделя с теб това: в далечни времена, когато на небесата бушувала война, носителят на тази броня, който яздел дракон като моя приятел Сардуна, възвестил, че всички, които някога са служили вярно, всички едели, вече са свободни същества. — И продължи с едва забележима усмивка: — Твоите предци са напуснали този свят, преди да ги застигне тази вест, затова сега ти казвам: вие сте свободни. Нека на всички бъде ясно, че не предявявам никакви претенции към вас, нито вие сте длъжни да ми служите, понеже нося тази броня и мантия. Дойдох тук с надежда за приятелство, по заръка на моята съпруга, кралица Агларана, която ви посреща с добре дошли в древния ви дом и желае между нас да има само дружба и мир.

Настъпи тишина. И в тишината лорд-регентът каза:

— Справедливи слова... Томас. Добре си дошъл.

След като приключиха с представянето, тръгнаха към залата на Събора, където Томас искаше да обсъдят два въпроса: възможността Демонският легион да последва таределите на Мидкемия и съюза с настоящите жители на този свят.

Тандарей се приближи към двамата братя и каза малко припряно:

— Добре се справихте. Сега ще отида да се опитам да успокоя духовете.

— Смяташ ли, че има опасност? — попита Гуламендис.

— Предвид присъствието на лорд Томас мисля, че всичко ще е наред. Поне докато си тръгне. Той е доста... впечатляващ. — Погледна

след отдалечаващия се окован в сребристорозлатна броня гръб и фигурата, която, макар и по-дребна от всички елфи, изглеждаше по-величествена от тях. — Всъщност е изумителен. Сега имам работа, но преди да тръгна, искам да ви уверя, че обвиненията, които бяха повдигнати срещу вас, вече са снети. — Посочи на север и добави: — Изберете си къща. Горе на хълма има един магистрат, който ще ви зададе цял куп глупави въпроси, затова му покажете това. — И им даде писмо с печата на лорд-регента.

Докато магът учен се отдалечаваше след лорд-регента и неговия гост, Гуламендис каза на брат си:

— Доста внушителна поява.

— Очаквах да е точно такава — отвърна брат му.

— Как се справи?

— Ела. Ще ти разкажа, докато вървим. — Тръгнаха и докато вървяха, Ларомендис продължи: — Успях да напусна битката за Тарендамар още в началото и се смесих с група бежанци, с които минах през портала. Не носех униформа, а тези, които биха могли да ме познаят, вече не бяха сред живите. Беше ми наредено да мина през портала „колкото се може по-бързо“. Имаше ли смисъл да възразявам?

— Не си се преобличал като старица, нали? — попита със суха усмивка Укротителят на демони.

— Не, кълна се, че не използвах илюзия. Дори не се наложи да споря с него. — Той се засмя. — Разбира се, нямах никакво желание да влизам в спорове.

— А битката?

— Приключи. Остава само да затворят портала. — Погледна нагоре към хълма, където продължаваха да пристигат бежанци. — Скоро ще го разрушат и който остане от другата страна, ще умре.

Гуламендис реши да смени темата.

— А как се стигна до това да се появиш на гърба на дракон?

— Тръгнах да те търся и след няколко дни скитане на запад реших, че каквото и да си предприел, ще идеш в двора на кралицата, затова отидох там. — Тупна брат си по рамото. — Лорд Томас и кралицата ми казаха, че си бил там и че най-вероятно вече си тук, и когато Томас ми предложи да ме вземе със себе си, мигом се съгласих. Да яздиш дракон! Можеш ли да си представиш!

Гуламендис се разсмя, доволен, че е видял брат си, и отвърна:

— Всъщност вече яздих.

— Ти?

— Да, и историята си я бива. Местните правят доста добро вино. Дай да вземем един мях и да седнем някъде да го опитаме, и ще ти разкажа къде бях и най-вече за един много особен остров. — Сниши глас и добави: — Мисля, че това е място, което би искал да посетиш, и то много скоро.

— Щом казваш. Но знаеш ли, току-що си дадох сметка, че ние сме единствените таредели, които са яздили дракон!

— Доста странно наистина, като се има предвид откога лорд-регентът мечтае да си има дракон вкъщи.

Разсмяха се и продължиха нагоре по склона.

Над платото духаше хапещ вятър. Пъг, Магнус и още двама магьосници стояха неподвижно.

Рандолф, мъж на средна възраст от едно селце близо до Тулан, бе най-добрият ученик на Магнус по бойна магия. Беше с къс врат, яки плещи, късо подстригана коса и огромен гръден кош. Ако не знаеше за уменията му в магичното изкуство, Пъг би го сметнал за неподходящ да бъде техен ученик.

Другият магьосник, Саймън от Крондор, беше неговата противоположност — висок и кльоцав, вече на години, с прошарена руса коса, той бе специалист по много по-изтънченото изкуство да разкрива противника.

— Нищо — каза Саймън. — И да е била използвана магия по тези места, било е преди години.

— И аз не долавям нищичко — потвърди Пъг. После посочи на северозапад. — Там — там ще намерим Ахзарт, Града на жреците.

Бе изгубил половин ден, докато изчисли местонахождението на разлома за Шила. Беше забравил колко е трудно да се локализира древен разлом, ако с него не е бил поддържан постоянен контакт. Усилията му доведоха до два неуспешни опита и сериозно главоболие, преди най-сетне да успее.

След като пристигнаха, му бяха необходими още няколко часа, за да се ориентира. Магнус се зае да ги прехвърля чрез магия на различни

места — придвижваха се с гигантски скокове по планетата в търсене на демонична активност.

Но не откриха.

Тезата на Пъг бе, че ако порталът от демонското царство все още е затворен, на Шила не би трябвало да има следи от живот. Ако това бе планетата, на която изследователите таредели за пръв път бяха срещнали демони, би трябвало да установят раздвижване между оригиналния портал и разлома към централния таределски свят. Да има постоянен поток от демони, пристигащи и напускащи Ахзарт.

Но цареше пълен покой.

С помощта на уменията си Магнус ги премести на един хълм, от който се виждаше Градът на жреците.

Висока стена обрамчваше древния град, ала зад нея не се забелязваше никакво движение: всичко изглеждаше запусъто, отдавна изоставено.

— В древни времена, още преди началото на писмената история — заговори Пъг, докато слизаха към града, — бил създаден портал между демонското царство и този свят. По-късно бил затворен и така възникнало това селище. Тук живеели сааурските шамани и жреци, които охранявали затворения портал. Сетне дошли и други, за да изучават магия, и това място станало свещено. Сааурците били раса на благородни воители и наброявали милиони. Кръстосвали безкрайните равнини на този свят и се занимавали с лов. Но после нещата се променили.

— Невероятен град — каза Саймън. — Може да се сравнява единствено с Кеш. — Погледна Пъг и попита: — Какви промени?

— Според легендите причината за всичко бил един обезумял жрец. Той отворил портала, пуслал първия демон и за награда бил разкъсан от него. А другите жреци не успели да затворят портала и били избити от прииждащото демонско войнство.

— Изглежда така, сякаш демоните са били готови за нашествие още преди порталът да бъде отворен — отбеляза Рандолф.

— Именно — съгласи се Пъг.

Навлязоха сред пустите руини. Единственият звук, който чуваха, бе свистенето на вятъра. Вече от много часове бяха на този свят, но не долавяха и следа от живо същество. Доколкото можеха да определят, на планетата нямаше дори насекоми. Вече бяха прекосили район, в

който тъкмо бе паднал дъжд, и Пъг бе отбелязал, че в миризмата на влага липсва нещо. Саймън му отговори, че това е така, защото влажната почва изобилства от живи организми — лишеи, мъхове и спори — и водата подсилва миризмата им. Но тук нямаше и следа от тях.

Вървяха по пусти булеварди, грамадни според човешките представи. Сааурците бяха гиганти и мащабите на градовете им го потвърждаваха. Дори конете им бяха високи по двайсет стъпки. Освен това били номади и не обичали градския живот. Тъй като не обичали да се отделят от конете си, трябвало да има място и за тях.

Пъг спря, за да се ориентира, после посочи.

— Ето там се намира главният храм. — И когато тръгнаха нататък, продължи: — През този свят са преминали великите орди на ша-шахана, техния върховен водач. На тази планета океаните са помалки, отколкото на Мидкемия, и ако се изключат няколко по-големи острова, всички останали части са достъпни за конете. Тъй като градът бил свято място, ордите го оставили непокътнат. Казват, че някои от шаманите дори дошли тук да се учат. Но по някаква причина след векове ордите променили отношението си и поискали градът да плаща данък. Когато дошли тук, за да предявят претенциите си, жреците и шаманите били разделени в това как да постъпят. Някои искали да продължат проучванията си в мир и били готови да платят, други отказали и преди да се стигне до съгласие, избухнала война. — Погледна Рандолф и продължи: — От нас ти си специалистът по бойна магия. Представи си пет хиляди жреци магьосници и шамани, изправени срещу стотици хиляди конни воители.

— Касапница — отвърна набитият мъж. — Ако магьосниците наистина са били добри, биха могли да ги удържат извън стените на града за седмица. Но после са се изтозили, номадите са разкъсали отбраната — и тогава започва клането.

— Точно това се е случило — потвърди Пъг и пак посочи. — Ето там някъде една от градските порти е била разбита. Жреците и стражата не са могли да издържат в близък бой. Ако са се предали, всичко е щяло да свърши добре — след няколко назидателни екзекуции, за да се установи властта на ша-шахана Джарва, са щели да им простят, за да се подчертае великодушието на шахана, и после ордата е щяла да си продължи по пътя. Но вместо това жреците

разпечатали демонския портал с безумната надежда, че демоните ще отблъснат ордата, а след това ще могат отново да затворят портала. — Поклати глава. — Жрецът бил първата жертва на демоните. — Въздъхна, докато се изкачваше по стъпалата на величествения храм. Стъпалата бяха петдесет и от двете им страни бяха издигнати олтари за жертвоприношения на боговете и предците. — Разбира се, демоните прогонили ордата, но освен това се погрижили жреците да не могат да затворят портала. Един много храбър и умен шаман, Ханам, успял да укроти чрез хитрост и лукавство демон и го използвал, за да проникне сред останалите демони и да се свърже с майка ти и с мен, Магнус. И пак той помогна в премахването на Тугор, докато Макрос, майка ти и аз се сражавахме с Маарг, за да го удържим от другата страна на разлома.

— Тугор е бил премахнат? — попита Магнус. — Стори ми се, че едно от джуджетата го спомена. Но сигурно греша.

— Ще попитаме Амиранта, когато се върнем. Имам подозрението, че демоните са по-трудни за убиване, отколкото си мислим — въздъхна Пъг. Отведе ги при един голям павилион и спря в преддверието. Огледа се и каза: — Изглежда ми толкова различно...

Камъните вече не бяха покрити с пепел и сажди както при последното му посещение тук. Пожарите бяха унищожили каквото могат, но годините вятър и дъжд бяха измили черните петна, освен в най-дълбоките цепнатини.

Пъг спря пред каменния герб — масивен барелеф, изобразяващ сцена от някаква сааурска легенда, — подмина го и влезе в тунела зад него. Веднага щом прекрачиха прага, ги обгърна мрак. Магнус вдигна машинално ръка и около тях се появи ярко сияние.

По причини, които не можеше да обясни, Пъг предпочиташе да шепне. Покашля се смутено и рече:

— Ето там.

Сочеше подобен на пещера вход, водещ към Запечатаната крипта, където се намиреше демонският портал. Последния път, когато бе посещавал това място заедно с Миранда, Макрос и сааурския велемъдър Ханам, чуждоземната раса на шангрите се опитваше да премести разлома за Мидкемия точно пред входа за демонското царство. Нападнаха ги и те побягнаха. След това Макрос и Ханам бяха пожертвали живота си, за да спрат инвазията на демоните. Пъг бе убил

шангриец, който бе създал разлома, и бе предположил, че порталът за демонското царство е затворен завинаги.

Стигнаха мястото, където се намираше порталът, и застинаха изумени. Пред стената лежеше проснат труп. Беше съсухрен, смален, но Пъг веднага го позна.

— Това е Маарг — прошепна той.

Последния път, когато бе видял демонския крал, той бе огромен, титаничен, висок почти трийсет и пет стъпки. Имаше масивна квадратна челюст, която го караше да прилича на свиреп булдог. Пламтящите му като въглени очи разглеждаха Пъг с неистова омраза. Той бе истинско олицетворение на злото.

— Сега всичко е много по-малко — тихо каза Пъг, наведе се да преобърне трупа на Маарг и установи, че почти не тежи. Лицето бе като изопнат върху костите пергамент. Когато Пъг го бе видял за последен път, то се издуваше и трептеше, сякаш пленените вътре души се опитваха да го разкъсат и да излязат на воля. Голият труп пред него бе като кукла, съшита от парчета захабена кожа.

Пъг се изправи.

— Имаше криле, които разперени щяха да опрат в стените на това подземие... — Той погледна към стените. — Невероятно.

Върху стената имаше дълбоки драскотини от нокти, сякаш след като е бил затворен, Маарг се бе опитвал да изкопае в камъка проход към своето царство.

— Какво е станало? — попита Магнус.

— Когато дядо ти загина, мислех, че порталът е затворен, но Маарг по някакъв начин се е промъкнал обратно в този свят миг преди той да се затвори напълно. Двамата с майка ти вече бяхме на Мидкемия. — Той сви рамене. — Вероятно е разкъсал всяко живо същество на този свят, а после гладът го е прогонил тук и се е опитал да се върне... — Пъг поклати глава. — Не мога да изпитвам съчувствие към подобно същество, но кончината му е била ужасна.

— Има още нещо, татко — рече Магнус.

— Какво?

— Джуджето на Амиранта се боеше ужасно от Маарг. Ако Маарг е мъртъв, кой се представя за Маарг и е успял да убеди останалите демони, че е техният крал?

Пъг изтръпна.

19. ПРИСТЪПЪТ

Миранда даде сигнал.

Беше успяла да прехвърли Сандрина, Амиранта, Брандос, Джоми, Каспар и отец-епископ Крийган със себе си. Веднага щом се появиха в прохода, водещ към площадката за призоваване, тя им нареди да запазят мълчание.

Въпреки това Каспар прошепна:

— Не зная колко пъти вече съм го правил, но така и не се научих да го харесвам.

— Но пък върши работа, нали? — подсмихна се Миранда.

— Върши — каза Каспар и също се засмя.

Сандрина се огледа за Черни кепета. Но наоколо бе тихо. Тя въздъхна облекчено. Радваше се, че отец-епископът е с тях, защото макар да не беше боец като рицарите от ордена, той бе магьосник със забележителна сила, особено в областта на прогонването на демони. Познаваше Брандос от времето на първата си среща с Амиранта, преди години, в селцето Жълтото муле. Каспар и Джоми също бяха умели бойци, ако ги беше преценила правилно, и щяха да са полезни, в случай че се наложи да опазват магьосниците, докато те правят заклинания.

Все още се колебаеше по отношение на Миранда. Отначало тя я дразнеше и Сандрина не можеше да разбере защо. После се досети, че очаква да покаже към нея същата почителност и готовност за подчинение като върховната жрица на нейния орден в Крондор. Разликата беше, реши Сандрина, че Миранда си бе заслужила подобно отношение, докато върховната жрица го смяташе за полагащо ѝ се по рождение.

Миранда се огледа и каза:

— Ако сте готови, време е да започваме.

През последните четири дни бяха разработили план. Ако имаха възможност, преди да започне кръвопролитие то щяха да се опитат да

разберат какво става тук и кои са Черните кепета, тези слуги на Дахун. Бяха се уговорили всички да наблюдават от укрития и да не предприемат самостоятелни действия, докато не получат заповед от Миранда. Събирането на информация от врага бе от жизненоважно значение.

Неведнъж досега Миранда и Пъг бяха откривали тъмни сили зад действията на обикновени на вид престъпници. Банат, Богът на крадците и лъжите, имаше пръст във всичко; още по-голям бе ужасът им, когато откриха, че така нареченият Мрачен бог на дасатите е всъщност Страховитият властелин, един от Ужасите, успял да се вгради в дасатската култура, да узурпира вярата на дасатите и да ги превърне в оръдие на злото.

Миранда се бе опитала да измъкне колкото се може повече сведения от Амиранта, но той не се бе срещал с брат си от близо век и нямаше представа какво може да го е изкатерило на сегашния пост като вероятен водач на Черните кепета. След няколко продължителни разговора Миранда бе убедена само в едно по отношение на Амиранта: че той иска да види брат си мъртъв, но подозира, че това няма да се случи скоро.

Детството на Миранда също не можеше да се нарече обикновено и безгрижно. Баща ѝ, легендарният Макрос Черния, бе изчезнал, когато тя още бе малка. Майка ѝ, известна през годините с различни имена като лейди Кловис, Изумрудената кралица и други, понякога я бе дарявала с любовта си, но в други случаи се бе отчуждавала от нея. След като Миранда порасна, единственото общо между двете остана любовта им към магията. Но Миранда бе наследила, вероятно от баща си, непримирима омраза към всичко онова, което привличаше майка ѝ все по-надълбоко в мрака: търсенето на сила и страха от остаряване. По ирония на съдбата Миранда не показваше признаци на стареене, най-вероятно заради контакта си с един магичен предмет, наречен Камъкът на живота.

Натрупаният опит ѝ даваше възможност да гледа на събитията в перспектива: тя разбираше как е възможно двама братя да станат толкова различни и защо Амиранта не показва никакво колебание в желанието си да убие Беласко.

Беласко беше истинска загадка. Непознат за всички тях, освен за Амиранта и Брандос, а дори това, което бе известно на стария боец,

идваше от Амиранта.

Не че Миранда не вярваше на чародея, нито пък се боеше от него. Ако тя имаше някакъв недостатък, той несъмнено бе, че често надценяваше способностите си. В случай че Укротителят на демони се окажеше опасен, тя бе сигурна, че ще може да се справи с него. Безпокойствието ѝ произтичаше от нейната неувереност по отношение на мотивите му относно злия му брат. Беше споделил с нея, че е очарован от магьосническото общество на Острова на чародея и че иска да се върне там и да прекара известно време с Пъг и останалите. Миранда не бе склонна да му вярва напълно. Не знаеше какво крие, но бе сигурна, че крие нещо.

Миранда също така не се интересуваше от факта, че между Сандрина и Амиранта е имало нещо в миналото. Нещо, което, както се виждаше, не бе оставило хубави спомени. Една от причините да се съгласи Крийган да дойде с тях бе, че разчиташе на успокояващото му въздействие върху Сандрина. Подобно на повечето членове на нейния орден тя бе свикнала да действа сама, без да е под постоянен надзор. Със сигурност бе силен боец, но освен това можеше да бъде и незакрепен товар в трюма на кораб по време на силна буря.

Джоми и Каспар бяха хора, на които би доверила живота си, при това Каспар се бе потрудил здравата, за да спечели подобно доверие.

Към Крийган Миранда също имаше известни резерви. Не заради характера му, макар че по правило не се доверяваше на хора, забъркали се в политиката, а той не криеше желанието си някой ден да стане водач на Църквата на Дала. Нито се съмняваше в посветеността му на тяхната кауза — Пъг не би допуснал в Конклава човек, в когото се съмнява. Въпросът беше в това доколко можеше да се разчита на него в битка. Макар да твърдеше, че на младини се е сблъсквал с демони, Миранда не смяташе, че е преминал истинско изпитание в битка. Освен това не биваше да забравя възможните усложнения между Конклава и Храма в случай, че един техен отец-епископ загине, докато са заедно на мисия. Тя знаеше, че ако имаше възможност, Пъг не би допуснал включването му в групата. Но Пъг не беше тук. Беше заминал за онази забравена от боговете планета, зареяна кой знае къде.

Тя се опита да овладее безпокойството си, но не успя. В края на краищата беше съпруга и майка.

Отново даде знак и Сандрина, Джоми и Каспар тръгнаха напред, движеха се в стреловидна формация, като Сандрина бе на върха. Като най-добре защитена от всички, с тежката си броня, тя имаше най-големи шансове да оцелее при неочаквана атака. Миранда и Амиранта вървяха на няколко крачки отзад, а Брандос охраняваше тила.

Промъкнаха се бавно по тясната пътека и навлязоха в дерето, водещо към жертвената площадка. Както предполагаша, в другия край на дерето имаше часовей, но този път не беше необходимо да прикриват действията си. Каспар метна кинжал и удари мъжа в гърлото. Беше мъртъв преди да успее да извика.

Оттук нататък се придвижваха приведени, за да не ги забележи вторият часовей. Както Миранда очакваше, на хълма, от който смятаха да наблюдават площадката, имаше още два поста.

Миранда показа с жестове на Джоми и Сандрина, че трябва да следват Каспар — той беше най-опитният воин в групата. Каспар коленичи и прошепна:

— Можеш ли да привлечеш вниманието на часовете, без Черните кепета да забележат?

— Зная един трик — отвърна тя и благодари мислено на Накор. Дребният човечец обожаваше подобни безумни игри. Тъкмо в такива моменти сякаш се разкриваше най-доброто в него.

Тя зашепна:

— Ще ги докарам тук тичешком, така че трябва да се справите с тях, преди някой да се усети. Но първо ще почакаме, докато отклонят вниманието си за момент.

Въздухът внезапно се изпълни с напеви, по-ритмични и ниски от тези, които бяха чули преди четири ноци. Миранда зачака търпеливо, като наблюдаваше внимателно двамата часовей. От време на време поглеждаше към Каспар и останалите и със задоволство установи, че всички са съсредоточени. Твърде много бе заложено на карта, за да се отпускат дори за миг.

Времето се нижеше бавно, а после един изпълнен с ужас и болка вик накара двамата часовей да завъртят едновременно глави. В същия миг Миранда скочи, произнесе кратко заклинание, пресегна се с невидима мистична сила, улови двамата за яките и ги дръпна рязко. Телата им се завъртяха във въздуха, прелетяха дялящото ги разстояние

и тупнаха в краката ѝ. Миг по-късно Каспар, Джоми, Брандос и Сандрина се нахвърлиха върху тях и ги довършиха без никакъв звук.

— А сега да вървим! — нареди Миранда и ги поведе към билото на хълма.

Изтичаха нагоре, като вече не се стараеха да не вдигат шум, тъй като напевите се бяха усилили, както и крясъците. Докато приближаваха билото, Миранда вече си даваше сметка, че този път не става дума за ритуал.

И наистина — това не беше церемония. Двеста въоръжени до зъби воители се бяха подредили на площадката, готови да нападнат, а зад тях на една висока скала стоеше Беласко. Напевите бяха само илюзия, създавана от един изправен до него магьосник с дълго расо, а от другата му страна стоеше Дартея, вкопчена в него, сякаш той бе едничката ѝ любов. Тя погледна съжалително Амиранта, а Беласко извика:

— Братко! Виждам, че си довел приятели! Колко мило от твоя страна! — Обърна се към войниците и извика: — Убийте ги!

— Почакайте! — викна Миранда, докато Сандрина и Брандос се готвеха да отбият атаката, завъртя ръка и изстреля вълна от огън срещу нападателите. Чуха се писъци на обгърнати в пламъци воители, неколцина от първата редица паднаха. Амиранта също подхвана заклинание, но Сандрина му извика:

— Недей!

Той спря и я погледна учудено.

— Защо?

— Онази с брат ти не е ли твоята възлюбена?

Амиранта изведнъж осъзна какво точно има предвид Сандрина: че нито един демон, повикан от него, не заслужава доверие. Те всички бяха подчинени на онзи, който стоеше зад плановете на брат му.

Следващото действие на Амиранта бе подтикнато колкото от чувство за самосъхранение, толкова и от накърнено достойнство. Той прати едно наказателно заклинание към Дартея. Демоницата подскочи, като едва не събори Беласко, преди той да я пусне. За миг болката, която я пронизваше, бе преминала и в него. Той се олюля, а тя падна на камъните и започна да се гърчи в краката му. Дим обгърна тялото ѝ. Чертите ѝ се промениха, илюзията за човешка красота започна да избледнява. Скоро тя престана да се мята и остана да лежи, като само

леко потрепваше и се гърчеше. Лицето и тялото ѝ все още бяха на красива жена, но краката ѝ бяха покрити с черни косми и завършваха с копита. Два закривени рога бяха порасли на челото ѝ, пръстите ѝ се губеха под черни нокти. Внезапно тялото ѝ лумна в зеленикав пламък и Беласко се отдръпна.

Магьосникът до Беласко подхвана ново заклинание и Сандрина го посочи с боздугана. От върха на оръжието изригна — сноп от енергия, който удари магьосника в гърдите. Той отхвърча назад сред експлозия от бели искри и тупна на камъните зад Беласко.

— Затворете очи! — извика Миранда и след миг войниците, които не бяха погълнати от нейната огнена стена, бяха заслепени от ярка експлозия. — Отстъпление! — нареди тя.

— Назад! — извика Каспар и промуши един от избързалите напред нападатели.

Около тях се въргаляха обгорени и крещящи в агония воители — повечето щяха да останат слепи до края на живота си. Изведнъж гневът им бе заменен от паника. Миризмата на обгорели тела само подсилваше всеобщата суматоха.

Джоми използва този момент, за да внесе допълнителен смут:

— Предадени сме! — провикна се той. — Беласко ни излъга! Всички ще умрем!

Никой от противниците не можеше да види кой вика, но той се надяваше, че думите му ще бъдат повторени и от други.

Миранда се пресегна, дръпна го за яката и нареди:

— Отстъпваме веднага!

Спуснаха се обратно да намерят някоя спокойна полянка, от която Миранда да ги прехвърли надалече. Зад морето от гърчещи се тела и дим се показва Беласко и изкрещя:

— Няма да ми избягате!

Замахна рязко и изпружи ръце напред. Над главата му се появи огнена топка, която литна право към тях.

Крийган реагира пръв — разпъна мистична бариера, която накара пламъците да се разпръснат и да ги заобиколят. Откъм бариерата лъхна горещ въздух и Джоми подскочи като попарен. Брандос измъкна кинжала си, замахна с впечатляваща сила и го запокити право към Беласко.

Магьосникът се изкиска налудничаво, отскочи встрани и извика:

— Хубав опит! Време е да се сбогувам с вас!

После изчезна.

— Проклятие! — изруга Миранда, прати в купчината войници сноп пронизваща червена енергия и те се разхвърчаха във въздуха като от удар на гигантска ръка. — Назад!

Повечето войници, склонили да служат на Дахун, или бяха мъртви, или ослепели, или твърде изплашени, за да опитват да се бият. Но някои бяха запазили присъствие на духа и скоро Миранда и спътниците ѝ можеха да бъдат обкръжени. — Назад! — повтори тя.

Затичаха по пътеката, която водеше надолу към морето. Брандос, Каспар и Джоми бяха отзад с извадени мечове, но малцината Черни кепета, които ги последваха, нямаха куража да ги нападнат. Бяха видели пораженията, нанесени от магьосниците, а техните собствени заклинатели не се виждаха никакви.

Когато прецени, че е безопасно да се заеме с поредното заклинание, Миранда се обърна към останалите:

— Това беше клопка! Някой ни подмами тук.

— Ще обсъдим този проблем, след като се върнем на Острова на чародея — отвърна Джоми.

— Отиваме веднага! — викна Миранда, пресегна се, улови Амиранта и Крийган и извика: — Хващайте се за ръце! — После прошепна заклинанието за прехвърляне на острова.

Където се озоваха в истински огнен ад.

Пъг и Магнус привършиха с разглеждането на останките на сааурската библиотека в Ахзарт. Повечето свитъци бяха изпепелени, но успяха да открият няколко стари глинени плочки и десетина книги, скрити в едно хранилище. Бяха написани на непознат език.

— Зная едно заклинание — заяви Саймън, — което ще ми позволи да ги разчета за около седмица, най-много две.

— Нямаме толкова време — отвърна Пъг. Новината, че Маарг е мъртъв и че някой друг, или нещо друго използва името му, за да прикрие истинската си същност, бе обезпокоителна. Не за пръв път му се случваше да открие, че това, което смята за истина, е само полуистина. — Мога да уредя някои от учениците ми да ги отнесат на

Острова на чародея. Там ще можеш да ги изучаваш на спокойствие. Ако ни остане време.

— Какво има? — попита Магнус.

— Нещо, което буди силното ми безпокойство — отвърна Пъг. — Всички сведения, които успяхме да съберем за Демонския легион, ни водят до мисълта, че нещата в тяхното царство са почти същите както по времето, когато воювахме с Изумрудената кралица. — Един демонски капитан, Джакан, преобразен като лейди Кловис, Изумрудената кралица, бе разпалил война, погълнала половината Мидкемия. — Но ето, че Маарг е мъртъв, жертва на собствената си ненаситност, останал тук и... — Изведнъж очите му се разшириха. — Възможно ли е?

— Кое? — попита Магнус.

— Всичко, което се случи с мен от деня, когато бях пленен от цураните, да е било част от по-голям план. Твоят дядо смяташе така, Банат също, дори аз винаги съм гледал на себе си като на актьор в много по-мащабна пиеса. Но като всеки актьор бях погълнат единствено от своята роля. О, давам си сметка за ролята на другите, на майка ти, на Томас, на Накор — когато беше с нас, дори на Банат донякъде. Но това, че разбирах ролята си и знаех какво трябва да правя, това, че виждах и разбирах ролите на другите, не означава, че съм можел да възприема цялостната картина. — Той потрепери. — Какъв глупак съм!

— Какво има? — попита отново Магнус, който очевидно не можеше да проследи мисълта на баща си.

— В началото стоварих вината върху Безименния, защото ми казаха, че той стои зад всяко зло дело на Мидкемия. Беше логично, дори очевидно, като се има предвид, че той е Бог на злото. Но ако е имало друга сила, друга проява на злото, която се е промъквала в нашия свят, използвайки Безименния, за да ни попречи да видим какво се крие зад случващото се?

— Дасатският Тъмен бог? Мрачният?

— Да. Мрачният. Може би той също е бил нечие оръдие. Не ти ли се стори прекалено изкусен?

— Той успя да внуши на дасатите, че е техният бог — припомни му Магнус.

— Така е. Но измамата е твърде повърхностна в сравнение с това, което си мисля аз.

— И какво си мислиш, татко?

— Предполагам, че Джакан, демонът, играещ ролята на Изумрудената кралица, е искал да се добере до Камъка на живота и да използва силата му за свои цели. Не бях наясно как точно може да се използва тази сила — да укрепи позицията си в нашата вселена, да се върне и да се сражава с Маарг за върховенство в Петия кръг или заради нещо друго. Бях толкова съсредоточен върху това да го спра, че едва не изгубих главата си, и наистина не се интересувах от това за какво му е нужен Камъкът на живота. — Погледна Магнус и добави: — Ами ако той е бил само стръв?

— За какво?

— Да примами Маарг тук, да го остави да издъхне от глад, докато някой — или нещо — получи власт над Петия кръг. Джакан беше в Мидкемия, Тугор загина в битката с Ханам, а Маарг остана тук да умре. Някой друг властва в Петия кръг, но не иска да узнаем кой е.

— Защо?

— Може би защото тази информация ще е ключ към неговия разгром. Инак защо ще се прикрива зад толкова много лъжливи следи?

— Дали пък Амиранта не би могъл да хвърли малко светлина върху този въпрос? Или може би онзи елф, Гуламендис?

— Несъмнено трябва да разговаряме и с двамата. — Той се обърна към другите магьосници. — Елате тук. — След това рече на Магнус: — Върни ни при разлома, ако обичаш.

Четиримата магьосници се уловиха за ръце и Магнус използва магията си, за да ги прехвърли на едно място близо до разлома, недалеч от платото, откъдето се виждаше град Ахзарт. Пъг понечи да прекрачи, но спря.

— Какво има? — попита Магнус.

— Блокират ни.

— Какво? — попита Рандолф.

— Не можем да преминем през разлома.

— Как е възможно това? — попита Саймън.

Пъг огледа хълма и забеляза един голям камък. Хвърли го към портала, но щом докосна блещукащата сивкава завеса, камъкът отскочи назад.

— Няма да те убие, но опиташ ли да прекрачиш, ще си разкървавиш носа.

— Кой го е направил? — попита Магнус.

Пъг си пое бавно дъх и отвърна:

— Същият мръсник, който е в състояние да променя заклинанието за призоваване на Амиранта и да го използва срещу него. Поне така предполагам.

— Беласко? — попита Магнус.

— Или неговият господар — отвърна Пъг. Огледа се и посочи една малка площадка. — Елате. Няма да си губим времето в опити да преодолеем бариерата. Познавам достатъчно добре науката за разломите, за да мога да създам друг портал, който ще следва този по пътя към дома. Ще ми отнеме обаче доста време, ако не ми помогнете.

Малко след това работата закипя.

Откъм горящата сграда лъхна нажежена вълна и се стовари върху Миранда и спътниците ѝ, които се бяха появили насред градината.

— Дръжте се за мен! — извика тя задавено, задушена от гъстия дим. Тъй като никой не се бе пуснал, ѝ отне броени секунди да ги премести на един нисък хълм, откъдето се виждаше задната част на главната сграда.

Долу всичко гореше.

Централната сграда пламтеше като клада, от прозорците ѝ вратите ѝ се подаваха ярки огнени езици. Околните постройки също горяха. Земята около тях бе обсипана с телата на ученици и преподаватели.

И тогава се появи първият демон — изскочи иззад ъгъла, преследваше един от оцелелите ученици. Миранда вдигна ръка и запокити по него сноп енергия, която би трябвало да го превърне в купчина пепел. Вместо това заклинанието само го зашемети, но ученикът все пак набра известна преднина. В следващия миг адското създание разтърси глава и се огледа да види кой го напада.

Видя Миранда на хълма, приведе се и се втурна в атака.

Имаше приблизително човешка форма, но плещите му бяха пошироки и яки. Главата му приличаше на котешки череп, напълно лишена от плът, с огромни извити зъби. Краката му завършваха с

конски копита и макар да изглеждаше малко тромав, той се придвижваше с неестествена бързина.

Миранда се ококори от почуда, че демонът се отърси тъй леко от удара ѝ. А после умът ѝ сякаш се парализира и тя не можеше да си спомни нищо.

Амиранта произнесе едно заклинание, отпрати го срещу препускащия към тях демон и той се препъна, после замря неподвижно и се разтрепери, сякаш е уловен от невидима чудовищна ръка, която сега го стиска и разклаца.

— Някой от вас да довърши тази гад — каза Амиранта на Сандрина и отец-епископ Крийган.

И двамата използваха най-силните си магии за унищожение, специално пригодени за демони, и чудовището нададе предсмъртен вик, падна на колене и лумна в оранжеви пламъци.

— Благодаря — задъхано каза Миранда. — Вече си мислех...

— Демоните не са като простосмъртните същества — обясни Сандрина. — Понякога грубата сила е по-ефикасна...

— Но друг път не е! — извика Брандос. — Внимавайте!

Една летяща твар, сякаш сътворена само от криле и нокти, профуча над тях с очевидното намерение да откъсне нечия глава. Крийган промълви нещо и замахна с ръка. В небето над него се появи черно петно, като блестящо одеяло от коприна, което обгърна демона и го задуши в обятията си. Докато падаше към земята, мятащото се тяло се смаляваше все повече и повече и накрая изчезна напълно.

— Там! — Сандрина посочи група демони, наобиколили неколцина от островните магьосници. Заклинателите използваха различни магии и вълшебства, за да удържат чудовищата, и засега, изглежда, се справяха.

— Трябва да им помогнем! — извика Миранда и хукна надолу по склона.

— О, богове! — въздъхна Брандос и я последва.

Миранда спря недалеч от групата и подхвана заклинание, но Брандос се хвърли и успя да я събори на земята, понеже демоните изстреляха черен облак, пронизван от пулсираща пурпурна светлина.

— Когато се съберат на група, както сега — обясни задъхано старият боец, — значи се готвят да пуснат нещо такова. — Изправи се и ѝ помогна да се надигне тъкмо когато един демон се хвърли към тях.

Амиранта, Сандрина и Крийган му се изпречиха на пътя. Сандрина вдигна щита си и удари демона в лицето със сила, която би трябвало да му строши черепа.

Миранда остави на Крийган да я дръпне настрани, а Джоми зае позиция до Брандос и попита:

— Какво да правя?

— Не позволявай на тези негодници да доближават магьосниците, за да могат те да си вършат работата — отвърна той и посече с меч си един демон, който се бе приближил твърде много.

— А Сандрина? — попита Джоми, докато на свой ред отби атаката на друг демон.

— Не бери грижа за нея — каза Брандос и препречи пътя на втурналия се към Амиранта демон, който сякаш знаеше откъде идва истинската заплаха. — Тя може да се погрижи за себе си и сама.

Сандрина бе експерт по избягване на ноктите и зъбите на чудовищата. Тези тук не бяха по-различни от всички, с които се бе срещала досега, повечко сила и ентузиазъм за сметка на интелигентността, макар че притежаваха известна хитрост, демонстрирана с клопката, която бяха заложили на младите магьосници.

Миранда се опита да смъкне димящата черна тъкан от един млад магьосник и промълви заклинание, целящо да неутрализира магията в него, но платът се съпротивляваше на усилията ѝ. Сърцето ѝ се сви, когато младият магьосник, многообещаващ ученик на име Патрик от Ябон, издъхна.

— Направи нещо! — извика тя отчаяно на Амиранта.

Амиранта я чу, но беше съсредоточен върху по-голямата заплаха. Би могъл с лекота да овладее пет-шест демона, но си даваше сметка, че не може да разчита, че някой от тях ще изпълни заповедите му. Вместо това използваше заклинания, които или биха ги унищожили на място, или поне щяха да ги прокудят обратно в демонското царство. Но тези заклинания отнемаха време. Всяка жертва трябваше да остане пред погледа му поне минута, докато я омагьоса, а нерядко вниманието му се раздвояваше и се налагаше да започне отначало.

Отец-епископ Крийган, изглежда, прибегваше до други средства — по-ефективни, но пък и по-бавни. Той избираше някой отделен демон, пропяваше кратко заклинание и след минута яркочерна светлина

обгръщаше чудовището и го заставяше да застине неподвижно. После, след още няколко минути, демонът просто изчезваше. За нещастие, поне от гледна точка на Амиранта, този метод позволяваше на Крийган да се справя само с по едно чудовище.

Вятърът смени посоката си и обърна задушливия дим към тях.

— Насам! — извика Миранда, закашля се и се опита да ги поведе встрани от пламъците.

Сандрина приклезна, когато поредният демон се опита да забие нокти в нея, и усети как драцят по шлема ѝ. Надигна се, блъсна го с шлема отдолу в брадичката и същевременно вдигна щита, за да парира атаката на втори демон отляво, замахна с боздугана под щита. Топката улучи втория демон в хълбока и чудовището се преви и падна върху първия демон, който още бе зашеметен от удара ѝ.

Сандрина побърза да отстъпи с другите.

Докато се отдръпваха, пред очите им постепенно се разкри ужасяваща картина. От стоте ученици и преподаватели на Острова на чародея повечето лежах мъртви. Мнозина бяха ранени или осакатени, имаше и разкъсани от демоните. Имаше и десетки трупове на демони — доказателство за проявената от младите магьосници храброст.

От мястото, където се намираха, виждаха сновящи между огньовете и димната завеса тъмни фигури.

А сетне го съгледаха.

В средата на този огнен ад, там, където огнените езици достигаха най-високата си точка, се издигаше огромно страшилище. Беше високо почти дващест стъпки, с бича глава и огромни рога, дълги поне осем стъпки. Очите му бяха червени огньовете, а от ноздрите му бликаше пара или може би дим. Сякаш предизвикващо небесата, чудовището отметна глава и нададе рев, който бе болезнен за слушане.

— Амиранта! — извика Миранда. — Какво е това?

— Доколкото мога да преценя — отвърна чародеят през пристъпи на кашлица от задушливия дим, — това е демонски капитан, вероятно същият онзи Дахун, който се опитваха да призват Черните кепета. Ще призная, че започвам да губя вярата си в това, че разбирам нещичко от демони — добави той и от тона му си личеше, че е потресен от случващото се.

— Това, на което бяхме свидетели при Върховете — намеси се отец-епископ Крийган, — е било само за отвличане на вниманието. Да

ни примамят надалеч, за да могат да нападнат и разрушат Конклава.

— Докато стоя на краката си — заяви Миранда гневно, — а Пъг и синовете ми са живи, Конклавът ще съществува! — И изстреля снап ослепителна енергия, която би трябвало да изпепели демона. Вместо това той се обърна да види кой се осмелява да го нападне.

Сандрина, Амиранта и Крийган реагираха едновременно и пратиха три заклинания за прогонване. Чудовището се олюля, но не изчезна.

— Завързано е! — извика Амиранта.

— Завързано? — попита Джоми. — Как така завързано?

— Нещо го закотвя тук, в нашия свят — отговори Брандос. — Прави се, ако искаш да задържиш демон, за да не се прибере — най-често, когато трябва да свърши нещо, което му е неприятно.

— Търсете нещо, което няма място тук — викна Амиранта. — Символ, пилон, нещо, което не гори. Това ще е въжето. Разрушете го и ще можем да прогоним това чудовище.

— Нищо не виждам в този дим и пламъци — оплака се Миранда.

А междувременно чудовищният демон се съвзе и със зловеща усмивка пристъпи към тях, следван от група по-дребни подскачащи демони.

Брандос извика на Джоми и Каспар:

— Не се опитвайте да го атакувате директно! Каспар, заобиколи отляво! Джоми, ще дойдеш надясно с мен, но когато дам заповед! И гледай онези дребни дяволи да са пред очите ти! Не им позволявай да ни минат в тил! Амиранта, ти пази Крийган и Миранда.

— Разбрано — отвърна чародеят и се обърна към отец-епископа и Миранда: — Не предприемайте нищо, докато не ви кажа! — Посегна към кесията на пояса си и извади от нея едър блестящ камък. Стисна го, извика някаква дума и внезапно ги обгърна червеникав дим.

— Сега! — кресна с цяло гърло Брандос и двамата с Джоми хукнаха надясно, докато Каспар отпраши в обратна посока.

Исполинският демон нададе нов рев и десницата му профуча през мястото, където допреди миг бяха стояли тримата воини. После продължи към епицентъра на червеникавия дим и ревят му премина в болезнен вик. Когато ръчището му се показа от дима, кожата бе покрита с димящи кървави рани, сякаш я бяха полели с киселина.

Неочакваното нараняване отвлече вниманието му за миг, но през това време дребните демони се нахвърлиха върху бойците.

— Отстъпваме бавно! — извика от димната завеса Амиранта.

Двамата му спътници последваха заповедта и се отдръпнаха достатъчно, за да виждат разярения демон, спрял пред облака разяждащ дим.

— С каквото и да разполагаш, Миранда — рече чародейт, — сега е моментът.

Очите ѝ бяха присвити от гняв и тревога. Тя се пресегна към дълбините на магичните си резерви и се съсредоточи, за да изплете най-разрушителното заклинание, на което бе способна. Тънка линия светлина се проточи от изпънатата ѝ ръка, удари чудовището в гърдите и го окъпа в ослепителни бели вибрации. Демонът нададе мъчителен рев и започна да се гърчи.

— Виждам го! — извика Джоми на Брандос и посочи един странен предмет, черен стълб с гравирани върху него знаци от непозната писменост. Издигаше се недокоснат от пламъците.

Джоми пристъпи към него, но Брандос го сграбчи и го дръпна назад. Един демон се хвърли към тях и старият боец завъртя чевръсто меч и му отсече главата. Тялото рухна, а главата се търкулна и зейналата паст нададе беззвучен вик.

— Няма да се получи, ако не си напълно огнеупорен.

— Внимавай!

Нови два демона се метнаха към тях. Джоми протегна меч и единият се наниза на острието. Младият мъж изрита чудовището с тежкия си ботуш и измъкна меч от гърдите му. Брандос междувремето бе обезглавил втория демон.

— Добре го прониза, но така губиш време — рече задъхано старият воин.

Джоми кимна: щеше да е по-добре да премине към посичащи удари.

— А какво ще правим с котвата?

— Почакай — отвърна Брандос и се огледа. Огромният демон, изглежда, се възстановяваше от шока, предизвикан от трите едновременни заклинания, и разтърсваше глава.

— Миранда! — провикна се Брандос. — Ако успееш да разрушиш този тотем, Амиранта и Крийган ще се опитат да

прогонят...

И млъкна, понеже видя една фигура в бяло и сребристо да тича през пламъците към изписания стълб.

— О, момиче, недей!

Сандрина бе заобиколила огъня от другата страна и сега се носеше в луд бяг към тотема. Очевидно тя, също като Брандос и Амиранта, се бе досетила за значението на това устройство. Нагръдникът ѝ бе почернял от сажди, от раменете ѝ се вдигаше пушек. Без да обръща внимание на горещината, тя замахна с боздугана, стовари го с неистова сила върху резбования стълб и го пръсна на трески, които мигом бяха обхванати от пламъците.

— При мен, момиче! — викна ѝ Брандос. — При мен! Бързо!

Тя се насочи към познатия глас и Брандос я хвана за ръката и викна:

— Легни!

Тя се просна по очи на земята, а той се хвърли върху нея и изгаси пламъците с тялото си. Над тях Джоми продължаваше да размахва меч си срещу демоните.

Изведнъж сякаш отникъде бликна сноп ярка светлина, удари два демона отзад и ги повали на колене. Те започнаха да се гърчат и след миг изчезнаха в ослепително изригване.

Джоми вдигна глава и видя във въздуха над стелеция се дим четири фигури — Пъг, Магнус и другите двама магьосници. Рандолф и Саймън не владееха разрушителната магия, но познаваха достатъчно много ударни заклинания, за да нанесат поражения на демоните.

— Пъг! — извика Джоми обнадеждено и се нахвърли върху демоните, като остави на Брандос да се погрижи за Сандрина. Каквито и наранявания да бе получила, те не ѝ попречиха след миг да се присъедини с боздугана си към него, при това с такава ярост, че демоните трепнаха и отстъпиха.

Исполинският демон бе зашеметен от разбиването на тотема и Амиранта и Крийган се възползваха от това, за да се заемат със сложния ритуал по прогонването. Напевите им бяха почти в синхрон, макар да произнасяха различни слова. Но завършиха едновременно и в същия миг огромният демон просто изчезна.

Изведнъж балансът на битката се промени. Изгубили капитана си, по-дребните демони затърсиха начин да избягат. Някои владееха

заклинания, с чиято помощ да се прехвърлят в своето царство, но другите просто бяха изоставени. Още магьосници, дори тежко ранени, се присъединиха към общото усилие и сега вече демоните бяха напълно обкръжени.

— Внимавайте! Веднъж вече ни устроиша клопка! — викна Брандос.

Пъг запрати масивен сноп от енергия, но вместо да удари скупчилите се демони, които бяха намалели до десетина, той предизвика сгъстяване на въздуха над тях. Отекна гръм, от който ушите на всички изпукаха болезнено, и подобно на духнати свещи пламъците наоколо утигнаха.

От голямата постройка бе останало само овъглено димящо скеле.

Миранда се втурна надолу, за да участва в заключителната част на битката, но в този миг един проснат на земята демон скочи и се хвърли на гърба ѝ.

— Не! — изкрещя Пъг, ала чудовището заби острите си зъби във врата ѝ и го разкъса. Краката на Миранда се подкосиха и тя рухна.

Викът на Магнус отекна заедно с този на баща му. Белокосият маг протегна ръка и демонът се сгърчи и се превърна в купчина пепел. Гневът на Магнус бе неопикуем и всеки демон, който го поглеждаше, хукваше да бяга. Пъг прокара истински огнен тунел през телата на демоните, докато се опитваше да се добере до жена си.

Демоните бяха унищожени за секунди.

Пъг коленичи до жена си. Безжизненият ѝ поглед бе втренчен неподвижно в ясното небе. Атаката срещу нея бе толкова внезапна и раната толкова ужасяваща, че само най-моцните изцериращи заклинания, и то използвани на мига, биха могли да я спасят. За кратките секунди, необходими на Пъг да се добере до нея, тя бе издъхнала.

Магнус коленичи до баща си и двамата потънаха в мълчание.

Битката бе приключила и възцарилата се тишина се нарушаваше само от пукота на тлеещите греди.

Известно време никой не промълви нито дума. Пъг пъхна ръце под неподвижното тяло на жена си и го вдигна. Лицето му изглеждаше безизразно, ала по бузите му се стичаха сълзи.

— Аз ще се погрижа за нея — каза той на Магнус. — Дръж се. Чака ни много работа.

Магнус кимна. Лицето му беше пепелявосиво, но чертите му издаваха решителност. Той се обърна към един от оцелелите ученици и попита:

— Брат ми?

Ученикът само поклати глава, после посочи към сърцевината на голямата къща, където бяха стаите на Пъг и сина му. Само димяща купчина бе останала там — и в нея се виждаха овъглени тела.

Магнус сведе глава, преглътна сълзите си и каза:

— Елате.

И поведе другите настрана.

Баща му остана неподвижен, стиснал Миранда в прегръдките си.

Стоеше наред димящите останки на дома, който бе градил десетилетия.

ЕПИЛОГ ЕПИТАФИЯ

Всички мълчаха.

Лъчите на изгряващото слънце озаряваха острова в златиста светлина. Горе на хълма тялото на Миранда бе положено на клада, загърнато в бяло ленено платно и готово да бъде изгорено. Имаше и други тела, подготвени за погребалния ритуал, но повечето бяха овъглени до неузнаваемост от пожара.

Калев и Мари бяха някъде сред тях. Над шейсет трупа бяха извадени от останките; четири липсваха, вероятно напълно погълнати от пламъците. Населението на Острова на чародея бе намалело с близо две трети. От преподавателите бяха останали едва дузина, учениците не бяха и два пъти повече.

Обитателите на острова бяха потресени от преживяното и изпълняваха задълженията си безшумно и мълчаливо, твърде потиснати, за да говорят. Пъг и Магнус бяха прекарвали цялата нощ край Миранда, докато я подготвяха за погребението. Пъг не позволи да му помогнат да я отнесе нагоре по склона и лично я постави върху подредената клада.

Лицето на Магнус бе останало неподвижно през цялата нощ, като застинала маска. Двамата с баща му не бяха разменили нито дума.

Крийган заговори:

— Времето, отредено ни на този свят, е кратко. Дори такива като Миранда не живеят много по-дълго от останалите. Някои биха нарекли живота ѝ пълноценен и изпълнен с осъществени мечти, но за нас той бе твърде мимолетен. — Помълча за миг, сетне продължи: — Необичайно е за членове на моя орден да изпълняват подобни ритуали, а и Миранда не ми беше чужд човек. Работата ни заедно я направи моя сестра. — Той погледна Пъг и Магнус. — Тук всички споделят загубата ви, дори и да знаем, че мъката ни не може да се сравнява с вашата, Пъг и Магнус. Разбираме болката, която изпитвате, и скърбим заедно с вас. Знаем, че това, което се случи, е дълбоко несправедливо.

Ние, които служим на Дала, вярваме в постигането на равновесие и търсим крайния баланс. Вселената невинаги го позволява и пътищата на боговете са твърде сложни и трудни за разбиране. Миранда се бе посветила на служба на другите и неведнъж излагаше живота си на риск, понасяше трудности и лишения в името на доброто на останалите. Няма по-висше призвание в живота от служба като нейната и аз не се съмнявам, че когато се изправи пред Лимс-Крагма, тя ще ѝ предложи по-добро място на Колелото на живота. Вярвам, че нашата богиня Дала стои до нея и я възхвалява като своя сестра. — Пое си дъх, за да овладее парещите в него чувства. — Калевб също е редом с нея, и жена му Мари, както и тези, които учеха и служеха на вашия остров. Те всички ще бъдат ценени и ще ни липсват, защото бяха наши братя и сестри в борбата. Бяха добри мъже и жени и нека Богинята сега бди над тях. — Обърна се към върха на хълма, даде знак и един факлоносец поднесе пламъка към кладата, сетне бавно я заобиколи, разпалвайки струпаните клони.

Огънят лумна бързо.

— Твърде много огън гледахме напоследък, татко — промълви Магнус.

Пъг успя само да кимне.

Крийган дойде при Пъг, хвана ръцете му, стисна ги за миг, после кимна и тръгна към останките от селцето. Други последваха примера му, а когато всичко приключи, оцелялото население на острова се скупчи в подножието на хълма, докато баща и син се сбогуваха с най-скъпите си.

Мина време и накрая Пъг прошепна:

— Чака ни работа.

— С какво ще започнем, татко? — попита Магнус. — Искам да намеря занимание за ума си.

— Ще намериш — увери го Пъг. — С майка ти обсъждахме много неща, включително и какво ще правим, ако ни сполети нещастие. Ще се преместим в замъка и известно време ще живеем там. Нека виновните за всичко това си помислят, че сме се изплашили и се крием. Ще пратим послания до всички наши агенти по света и борбата ще продължи. Ще открием Беласко, Дахун и помагачите им и ще разберем кой в действителност стои зад това безумие. Освен това ще намерим демонския портал и ще го затворим.

Заслиза по склона с решителна крачка и синът му го последва, преглъщайки мъката по майка си и брат си. Щом баща му можеше да понесе подобна загуба и да продължи да работи, Магнус бе твърдо убеден, че ще се справи.

Ако можеше само болката да отслабне — поне мъничко.

Край на първа книга.

Издание:

Реймънд Фийст. Врълхлита страховит легион

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2013

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN 978–954–655–380–5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.